

VIOLENȚA ÎN FAMILIE
CULEGERE DE PRACTICĂ JUDICIARĂ COMENTATĂ

Proiect sprijinit de AVON, prin Campania Respectului

De 20 de ani în România, *AVON schimbă lumea femeilor, atât prin frumusețe și oportunitate de carieră, cât și prin lupta pentru demnitatea lor.* Campania Respectului, una dintre inițiativele sociale AVON, lansată în 2008 e un demers necesar în fața unei probleme care pare să se replice la nesfârșit în jurul nostru. Oprim violența atunci când nu ne mai prefacem că nu există, te invităm să ne fii alături și să nu stai deoparte atunci când AMOR se transformă în AJUTOR.



La elaborarea prezentei lucrări a contribuit întreaga echipă a Asociației ANAIS formată din avocați, sociologi, asistenți sociali, psihoterapeuți și voluntari.

Carmen Nemeș

Giulia Crișan

– coordonatori –

VIOLENȚA ÎN FAMILIE
CULEGERE DE PRACTICĂ JUDICIARĂ COMENTATĂ



Universul Juridic

București

-2017-

Respect pentru autorii noștri, respect pentru profesia aleasă!

Prezenta lucrare, în tot sau în parte, este purtătoare de drepturi de autor, aflate sub protecția Legii nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe. Întrucât, în contemporaneitate, aceste drepturi sunt ignorate și încălcate într-o măsură alarmantă, în pofida sistemului valorilor și convențiilor sociale nescrise, a devenit necesară apărarea lor prin forța și sub sancțiunea legii.

-  conform art. 140 din Legea nr. 8/1996, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an sau cu amendă reproducerea, fără autorizarea sau consimțământul titularului drepturilor recunoscute de lege, a operelor purtătoare de drepturi de autor sau a produselor purtătoare de drepturi conexe;
-  conform art. 14 din Legea nr. 8/1996, prin reproducere se înțelege realizarea, integrală sau parțială, a uneia ori a mai multor copii ale unei opere, direct sau indirect, temporar ori permanent, prin orice mijloc și sub orice formă, inclusiv realizarea oricărei înregistrări sonore sau audiovizuale a unei opere, precum și stocarea permanentă ori temporară a acesteia cu mijloace electronice.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Violența în familie : culegere de practică judiciară comentată / coord.

Carmen Nemeș, Giulia Crișan. - București : Universul Juridic, 2017

ISBN 978-606-39-0167-6

I. Nemeș, Carmen (coord.)

II. Crișan, Giulia (coord.)

34



Redacție:

tel.: 0732.320.666

e-mail: redactie@universuljuridic.ro

Distribuție:

tel.: 021.314.93.15

fax: 021.314.93.16

e-mail: distributie@universuljuridic.ro

editurauniversuljuridic.ro



Portal:

tel.: 0725.683.560

e-mail: portal@universuljuridic.ro

universuljuridic.ro



Librăria UJmag:

tel.: 0733.673.555; 021.312.22.21

e-mail: comenzi@ujmag.ro

ujmag.ro

PREFAȚĂ

Ideea inițierii și implementării Proiectului „Stop violenței în familie!” a apărut în anul 2012, odată cu introducerea unui instrument juridic nou în legislație, și anume ordinul de protecție.

Împreună cu experții Asociației ANAIS și în parteneriat cu Direcția Generală de Poliție a Municipiului București (D.G.P.M.B), cu Direcția Generală de Asistență Socială a Municipiului București (D.G.A.S.M.B.), dar și cu celelalte ONG-uri care activau în domeniu, am început un amplu proces de informare a lucrătorilor direcți cu victimele, și am promovat implementarea unui mecanism de management integrat al cazului, astfel încât, la nivelul Municipiului București, victimele violenței în familie să beneficieze de expertiză juridică, dar și de o asistență multidisciplinară (psihologică, de inserție socială, referire la alte organisme cu alte tipuri de servicii sociale, adăpost etc).

În activitatea desfășurată, am identificat nevoia asistării victimei pe tot parcursul situației de criză și necesitatea acordării unui sprijin real în luarea unei decizii de către aceasta, fie de a ieși din mediul familial nociv, fie de a se întoarce în domiciliu, dar cunoscându-și drepturile.

Astfel, la nivelul Municipiului București, împreună cu partenerii și prin proiectul „Stop violenței în familie!”, am reușit să dezvoltăm un model de lucru, implementând modele de bune practici pe care le-am asimilat în timpul unor schimburi de experiență cu organizații din alte state.

La nivel național, am colaborat cu Autoritatea Națională de Egalitate de Șanse (A.N.E.S.) și am activat în cadrul Rețelei pentru prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor (Rețeaua V.I.F) unde mi-am adus aportul pe partea de advocacy, de conștientizare a populației asupra amplitudinii fenomenului încercând, împreună, să punem subiectul pe agenda publică și să lucrăm continuu pentru îmbunătățirea legislației în domeniu. Desigur, și ratificarea de către România a Convenției de la Istanbul ne onorează, dar ne și obligă să abordăm subiectul la nivel european și să ne raliem din punct de vedere legislativ la standardele internaționale, ținând cont în același timp de principiul subsidiarității.

Violența împotriva femeilor, fie ea fizică, sexuală sau psihologică, constituie un obstacol principal în calea egalității dintre femei și bărbați, o încălcare a drepturilor fundamentale ale femeilor și, rămâne în continuare, cea mai

răspândită încălcare a drepturilor omului, în ciuda măsurilor luate pentru a o contracara (Carmen Nemeș et al., 2015)¹.

Diminuarea fenomenului este anevoioasă din cauza specificului societății românești, dar și a mentalității colective, românii, în general, manifestând o toleranță mult mai mare față de fenomen decât cetățenii altor țări, ghidându-se după mituri și o serie de prejudecăți care pot influența percepția acestui subiect, și care pot totodată periclita abordarea sanogenă a acestuia.

Violența domestică a existat întotdeauna, în toate tipurile de societăți, în țări cu culturi diferite și va exista în continuare, numai că fenomenul trebuie conștientizat de fiecare dintre noi, trebuie sancționat prin atitudine colectivă. Altfel, copiii, victimele directe sau indirecte, martorii tăcuți ai violenței din propria familie, de care mulți lucrători direcți cu victimele uită, nu pot lua decizii singuri pentru ei și perpetuează aceste comportamente deviate dacă nu sunt condamnate de societate și sancționate de lege. Aici instanțele de judecată au un rol foarte important, prin ordinele de protecție putând dispune măsuri ce pot schimba destine.

Din experiența acumulată în domeniu am învățat cât de dăunătoare sunt mentalitățile stereotipale de condamnare a victimei și am înțeles că noi, ca profesioniști, suntem aici pentru a informa și a acorda tot sprijinul unei persoane aflate într-o situație de criză, a o însoți pe acest drum fără să o judecăm sau să o blamăm. Am întâlnit de multe ori această sintagmă „dacă ai stat atâția ani, de ce vii acum?” sau comportamente similare tocmai din partea acelor care erau acolo să ajute și să ofere suport imediat. Specialiștii psihologi afirmă că este un mai mare act de curaj să vii să ceri ajutor după un număr mare de ani, decât după o perioadă mai scurtă de conviețuire într-un climat cu violență.

Desigur, legislația trebuie completată, modificată cu introducerea de măsuri cu aplicabilitate imediată, iar sancțiunile înăsprite acolo unde viețile omenești sunt puse în pericol, și vorbesc nu numai de raportul agresor bărbat-victima femeie, cât și de părinte victimă-copii agresori sau chiar victime care devin agresori pentru copii. Există situații în care agresorul are probleme psihice grave sau chiar și victima, amândoi reprezentând un real pericol pentru

¹ Nemeș C., Sălculescu N., Săsărman M., Bordei M., Tudose E., Ionică C., Braga A. (2015). *Ghidul de intervenție pentru cazurile de violență domestică și trafic de persoane*. București: Fondul Social European.

minori, copii ce vor forma generația următoare. Menționez că efectele violenței domestice, deși se resimt cel mai puternic la nivel familial și la nivelul familiei extinse, acestea se răsfrâng și asupra comunității din care persoanele în cauză fac parte.

Ideea acestei culegeri de spețe a venit ca o necesitate izvorâtă din discuțiile pe care le-am purtat cu specialiști magistrați, avocați, polițiști sau lucrători direcți cu victimele și agresorii. Astfel, am constatat că după judecarea acestor cereri nu se cunosc exact efectele pe care aceste hotărâri le-au avut asupra victimelor.

Desigur, am sesizat o practică neunitară a instanțelor, incluzând o percepție de tip fatalist asupra lucrurilor, mai concret percepția unor magistrați care consideră că nu este necesară emiterea ordinului de protecție întrucât victima oricum se va împăca cu agresorul sau va folosi această hotărâre în scopul de a-și crea un privilegiu.

Din tot ce am remarcat, concluzionăm că emiterea ordinului de protecție este de real folos victimelor pentru a ieși din ciclul violenței¹. Chiar dacă părțile se împacă, ordinul de protecție face ca raportul dintre părți să se schimbe, să se echilibreze, agresorul înțelegând astfel că fapta sa este sancționată de lege, iar victima că are drepturi protejate de lege și poate recurge la forța coercitivă a statului. Dacă un ordin de protecție va fi respins, deși ar fi existat indicii de violență², victima nu va mai apela ușor la protecția oferită de legiuitor, iar agresorul îi va oferi motive în plus, de descurajare, în demersuri viitoare.

Consider că, simplul fapt al depunerii cererii de emitere a ordinului de protecție este deja un strigăt de ajutor, indiferent de tipul de violență, care trebuie, prin el însuși, luat în considerare, mai ales că intenția legiuitorului a

¹ O victimă va avea mai multe tentative de a ieși din ciclul violenței, tocmai de aceea de multe ori revine lângă agresor. Pentru a înțelege mai bine complexitatea comportamentului agresorului și victimei, anexăm două reprezentări grafice, folosite de către specialiștii în domeniu, pentru o mai bună înțelegere a fenomenului (vezi **Anexa 1** *Ciclul violenței domestice în șase faze* Institutul de cercetare și formare JSI, 2007, Rujoiu, 2010 și **Anexa 2** *Roata de Putere și Control - Domestic Abuse Prevention Program, Home of Duluth Model* <https://www.theduluthmodel.org/wheels/>).

² Specialiștii afirmă că agresorul recurge la violență fizică după ce sunt parcurse o parte din celelalte tipuri de violență, începând cu cea verbală și continuând cu psihologică, economică, socială etc. (potrivit Dima, G., Beldianu, I.F., *Violență Domestică: intervenția coordonată a echipei multidisciplinare. Manual pentru specialiști*, 2015, Timișoara: Vest).

fost ca acest instrument juridic de protecție a vieții și integrității unei persoane să fie emis fără un probatoriu complex și în regim de urgență, tocmai pentru că are caracter temporar.

Trebuie să se știe că în spatele victimelor care cer ajutorul stau: organele de poliție, direcțiile sociale, dar și alte categorii de profesioniști, care încercă să le susțină în tot acest demers, indiferent de decizia pe care o vor lua victimele.

Împreună cu echipa Asociației ANAIS, formată din juriști, sociologi, asistenți sociali, psihologi, psihoterapeuți, medici am dezvoltat un pachet integrat de servicii pentru ca victimele să beneficieze de asistare și îndrumare constantă, iar abordarea să fie una multidisciplinară și integrată în toată această etapă din viețile lor.

Spețele din această culegere reprezintă o parte din munca noastră (multe victime vin doar să se informeze sau pentru consiliere juridică, însă unele optează pentru alte tipuri de servicii, la care am făcut referire mai sus). Toate victimele ce au făcut obiectul spețelor au fost sau încă mai sunt beneficiare ale Asociației ANAIS.

Avocat **Carmen NEMEȘ**

INTRODUCERE

Această lucrare se adresează atât profesioniștilor care activează în domeniul violenței în familie, cât și victimelor. Ea a apărut ca urmare a evoluției fenomenului violenței în familie, iar studiul¹ recent realizat relevă doar o parte a acestuia, întrucât, la nivel național nu există încă un mecanism unic de monitorizare a cazurilor de violență sau a victimelor, deși s-a dorit acest lucru.

Plecând de la studiul anterior amintit, observăm faptul că, în perioada 2012-2016, la instanțele de judecată s-au depus în total **15.313 de cereri pentru emiterea ordinelor de protecție**. Cele mai multe, aproximativ o treime, s-au înregistrat în anul 2016 (5.132 de cereri), prin urmare fenomenul este în creștere.

Instanțele de judecată au admis cererile, parțial sau total, în mai puțin de jumătate dintre cazuri (43%), astfel încât în perioada 2012-2016 au fost emise **6.538 de ordine de protecție la nivel național**.

Reclamanții care solicită ordine de protecție sunt în **majoritate covârșitoare femei (88%)**. Bărbații reprezintă 7% dintre reclamanți, iar în 3% dintre cereri reclamanții au fost femei și bărbați (de exemplu, părinții agresati de fiul major).

Dacă analizăm datele despre violența sexuală, relevate în studiu, observăm:

- în fiecare săptămână este înregistrat un caz în care o femeie este violată în familie;
- la fiecare 4 zile este înregistrat un caz în care o minoră este violată în familie;
- la fiecare 2 zile este înregistrat un caz în care o minoră este violată, agresată sexual sau supusă unui act sexual cu un adult din familie.

În raportul de activitate, pe anul 2016, al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se menționează faptul că:

- în anul 2016 s-au înregistrat **1.467 inculpați trimiși în judecată** pentru infracțiuni de violență în familie;

¹ Un studiu lansat la data de 20 iulie 2017 de *Rețeaua pentru prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor* (Rețeaua VIF).

• infracțiunile de violență intrafamilială săvârșite au avut următoarele consecințe:

Soți victime:

- **250** = victime ale infracțiunilor contra persoanei, din care:
- **50** = victime ale omorului;
- **163** = victime ale lovirilor sau altor violențe.

Părinți victime:

- **143** = victime ale infracțiunilor contra persoanei, din care:
- **22** = victime ale omorului;
- **77** = victime ale lovirilor sau altor violențe.

Copii victime ale părinților:

- **238** = victime ale infracțiunilor contra persoanei, din care 181 minori;
- **34** = victime ale omorului, din care 13 minori;
- **62** = victime ale lovirilor sau altor violențe, din care 39 minori;
- **7** = victime ale vătămării corporale, din care 7 minori;
- **32** = victime ale infracțiunilor de rele tratamente aplicate minorilor;
- **50** = victime ale violului, din care 44 minori.

Frați și surori victime:

- **117** = victime ale infracțiunilor contra persoanei, din care 12 minori;
- **30** = victime ale omorului;
- **14** = victime ale omorului faptă consumată;
- **60** = victime ale lovirilor sau altor violențe;
- **4** = victime ale vătămării corporale și vătămării corporale din culpă;
- **1** = victimă a lovirilor sau vătămărilor cauzatoare de moarte;
- **9** = victime ale violului, din care 6 minori.

Prin urmare putem concluziona faptul că fenomenul violenței în familie este în creștere, iar dimensiunea lui reală nu se cunoaște. În aceste condiții trebuie să ne îndreptăm atenția către legislația în domeniu și către actorii implicați în prevenirea și combaterea acestui fenomen (furnizorii de servicii – direcții de asistentă socială, consilii județene, poliție, parchet, instanțe de judecată, ONG-uri).

În ceea ce privește legislația, observăm faptul că Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie a suportat o modificare radicală prin Legea nr. 25/2012, ocazie cu care a fost reglementat ordinul de protecție.

Prin ordinul de protecție judecătorul poate dispune:

- ✓ evacuarea temporară a agresorului din locuința familiei, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate;
- ✓ reintegrarea victimei și, după caz, a copiilor în locuința familiei;
- ✓ limitarea dreptului de folosință al agresorului numai asupra unei părți a locuinței comune atunci când aceasta poate fi astfel partajată încât agresorul să nu vină în contact cu victima;
- ✓ obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, față de copiii acesteia sau față de alte rude ale acesteia ori față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate;
- ✓ interdicția pentru agresor de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care persoana protejată le frecventează ori le vizitează periodic;
- ✓ interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima;
- ✓ obligarea agresorului de a preda poliției armele deținute;
- ✓ încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora;
- ✓ suportarea de către agresor a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri de familie locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială;
- ✓ obligarea agresorului de a urma consiliere psihologică, psihoterapie sau poate recomandarea luării unor măsuri de control, efectuarea unui tratament ori a unor forme de îngrijire, în special în scopul dezintoxicării.

Legea nr. 217/2003, republicată, a suportat la rândul său modificări, prin:

- O.G. nr. 6/2015, aprobată prin Legea nr. 160/2015;
- Legea nr. 272/2015;
- Legea nr. 315/2015;
- Legea nr. 35/2017.

Urmare acestor modificări, a fost scurtat termenul de judecată a cererii privind emiterea ordinului de protecție (72 de ore), a fost stabilită durata în care dispozitivul hotărârii prin care s-a dispus ordinul de protecție să fie comunicată structurilor Poliției Române (5 ore de la pronunțarea hotărârii) și

s-au stabilit măsuri de control pe care le poate dispune judecătorul (obligarea agresorului de a se prezenta periodic, la un interval de timp stabilit de instanță, potrivit împrejurărilor, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție și obligarea agresorului de a da informații organului de poliție cu privire la noua locuință, în cazul în care prin ordin s-a dispus evacuarea lui din locuința familiei).

Cu toate că avem instituții angrenate în protecția victimelor și un instrument de protecție (ordinul de protecție), numărul victimelor crește, acestea fiind într-o proporție covârșitoare femeii și copiii minori.

De aici rezultă necesitatea dezvoltării serviciilor pentru victime (centre de primiri urgențe în toate zonele țării, acțiuni de reinsertie a victimelor, servicii de consiliere psihologică și juridică, acțiuni de informare etc.), dezvoltarea serviciilor pentru agresori, prin înființarea centrelor de consiliere în toate județele, dar și adaptarea legislației astfel încât ordinul de protecție să fie eficient. Acest lucru se poate face prin majorarea pedepsei aplicate pentru încălcarea ordinului, astfel încât procurorul să poată dispune inclusiv măsura reținerii preventive în acest caz.

Proiectul de modificare a legii, la care și-au adus aportul și semnatarii prezentei lucrări, este unul care va aduce elemente de noutate (ordinul de protecție provizoriu), dar și mult așteptata înăsprire a pedepsei în cazul încălcării ordinului.

În practica de peste 5 ani, am observat faptul că, în general, nu se sancționează încălcarea ordinului de protecție sau, dacă se aplică sancțiuni, acestea sunt minore (administrative sau pedepse cu suspendare), iar durata de timp până la aplicarea sancțiunii este atât de mare, încât victima este în permanență expusă riscului.

În lucrarea de față, am exemplificat un caz în care victima este la al optulea ordin de protecție (toate emise consecutiv) și a formulat în decursul acestui timp zeci de plângeri penale pentru încălcarea ordinelor, plângeri care nu au avut nicio finalitate de vreme ce agresorul este liber și amenință cu moartea victimele (fosta soție și copilul minor). Organele de poliție, fiind neputincioase din cauza lacunelor legislative, au fost de acord să colaboreze cu o firmă privată, specializată în protecția și paza persoanelor, care a pus la dispoziția victimelor un buton de panică.

Într-un alt caz exemplificat, victima, care se afla sub protecție, a fost sechestrată de către agresor, bătută, amenințată cu moartea, iar dacă

organele de poliție nu ar fi intervenit la timp, probabil că agresorul ar fi pus în operă planul diabolic de a ucide victima. Agresorul a fost condamnat la pedeapsa închisorii de un an cu suspendare, în condițiile în care acesta era la a doua condamnare la închisoare cu suspendare.

Deși la nivelul Municipiului București, Direcția de Asistență Socială oferă consiliere pentru agresori, iar instanțele îi obligă pe aceștia la consiliere psihologică, foarte puțini accesează acest serviciu. Motivul îl constituie dispozițiile Legii nr. 217/2003, republicată, care nu sancționează încălcarea acestei măsuri dispuse prin ordinul de protecție.

În materia violenței în familie a intervenit și Înalta Curte de Casație și Justiție, care, prin Decizia nr. 264/27.04.2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat faptul că **sintagma „în cazul în care conviețuiesc” din cuprinsul art. 5 lit. c) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie este neconstituțională.**

În motivarea deciziei se rețin următoarele: *„Cerința conviețuirii impusă de prevederile art. 5 lit. c) din Legea nr. 217/2003 persoanelor care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, pentru a se putea emite un ordin de protecție, este nerezonabilă, întrucât poate determina inadmisibilitatea cererii de emitere a ordinului de protecție, chiar dacă s-ar constata exercitarea unui act de violență, de natură să pună în pericol viața, integritatea fizică sau psihică sau libertatea victimei și chiar dacă aceasta ar demonstra în fața instanței că între părți s-au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii. Astfel, această condiționare impusă de textul de lege criticat contravine însuși scopului pentru care a fost adoptată Legea nr. 25/2012, și anume crearea unui instrument juridic civil eficient pentru prevenirea și combaterea violenței în familie – ordinul de protecție, prin care instanța poate să dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe dintre măsurile – obligații sau interdicții prevăzute la art. 23 din lege, în scopul protejării vieții, integrității fizice sau psihice ori libertății victimei”.*

Tot Înalta Curte de Casație și Justiție constată că *„prin Legea nr. 30/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 25 martie 2016, România a ratificat Convenția din 11 mai 2011 a Consiliului Europei privind prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice, adoptată la Istanbul. În preambulul acesteia se menționează că aceasta a fost adoptată luând în considerare volumul în creștere al jurisprudenței Curții*

Europene a Drepturilor Omului, care stabilește standarde importante în domeniul violenței împotriva femeilor, având în vedere Pactul internațional cu privire la drepturile civile și politice (1966), Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale (1966), Convenția Națiunilor Unite privind eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor (CEDAW 1979) și protocolul său opțional (1999), precum și Recomandarea generală nr. 19 a Comitetului CEDAW privind violența împotriva femeilor, Convenția Națiunilor Unite cu privire la drepturile copilului (1989) și protocoalele sale opționale (2000) și Convenția Națiunilor Unite cu privire la drepturile persoanelor cu dizabilități (2006), având în vedere Statutul de la Roma al Curții Penale Internaționale (2002), reamintind principiile de bază ale legislației umanitare internaționale și, în special, Convenția de la Geneva (IV), referitoare la protecția persoanelor civile în timp de război (1949) și protocoalele adiționale I și II (1977) la aceasta, condamnând toate formele de violență împotriva femeilor și violența domestică. Scopurile Convenției sunt, potrivit art. 1, acelea: «a) de a proteja femeile împotriva tuturor formelor de violență și de a preveni, de a urmări în justiție și de a elimina violența împotriva femeilor și violența domestică; b) de a contribui la eliminarea tuturor formelor de discriminare împotriva femeilor și de a promova egalitatea substanțială între femei și bărbați, inclusiv prin împuternicirea femeilor; c) de a proiecta un cadru cuprinzător, politici și măsuri pentru protecția și asistența tuturor victimelor violenței împotriva femeilor și a violenței domestice; d) de a promova cooperarea internațională în vederea eliminării violenței împotriva femeilor și violenței domestice; e) de a furniza sprijin și asistență organizațiilor și agențiilor guvernamentale de aplicare a legii pentru a coopera în mod eficient în vederea adoptării unei abordări integrate pentru eliminarea violenței împotriva femeilor și a violenței domestice. 2. În vederea asigurării implementării efective a dispozițiilor sale de către părți, prezenta convenție stabilește un mecanism de monitorizare specific». Potrivit art. 3 («Definiții») lit. b) din Convenție, «violența domestică» înseamnă toate acțiunile de violență fizică, sexuală, psihologică sau economică, care se produc în mediul familial sau domestic ori între foștii sau actualii soți sau parteneri, indiferent dacă agresorul împarte sau a împărțit același domiciliu cu victima, iar potrivit lit. e) «victimă» înseamnă orice persoană fizică care este supusă comportamentului specificat la pct. a) și b). În conformitate cu art. 18 – «Obligații generale» (care face parte din cap. IV, «Protecție și sprijin»): «1. Părțile vor lua măsurile legislative sau alte măsuri

necesare pentru a proteja toate victimele de orice acte de violență ulterioare; 2. Părțile vor lua măsurile legislative sau alte măsuri necesare, în conformitate cu legislația internă, pentru a asigura faptul că există mecanisme adecvate pentru a prevedea o cooperare eficientă între toate agențiile relevante ale statului, inclusiv sistemul judiciar, procurori, agențiile guvernamentale de aplicare a legii, autoritățile locale și regionale, precum și organizațiile neguvernamentale și alte organizații și entități relevante în domeniul protejării și sprijinirii victimelor și martorilor tuturor formelor de violență, acoperite de sfera de aplicare a prezentei convenții, inclusiv prin trimiterea către servicii generale și specializate de sprijin, enunțate la art. 20 și art. 22 ale prezentei convenții”.

Concluzionând, considerăm că legislația actuală, în materia violenței în familie (Legea nr. 217/2003, republicată), trebuie armonizată cu dispozițiile Convenției de la Istanbul, Convenție ratificată de România, ținând cont și de particularitățile fenomenului, raportat la mentalul colectiv al poporului român, iar în paralel, statul trebuie să creeze mecanisme și să dezvolte servicii finanțate, atât prin programe de interes național (PIN), cât și de la bugetele locale, cu încurajarea parteneriatului public-privat. Dacă aceste servicii ar fi implementate integrat la nivel național, ar veni în sprijinul persoanelor cu acest tip de vulnerabilități, reducând amploarea fenomenului.

Avocat **Giulia Crișan**

VICTIMA CARE A OBȚINUT 8 ORDINE DE PROTECȚIE CONSECUTIV

Primul ordin de protecție admis. Minorul este încredințat victimei. Locuința minorului este stabilită la mamă

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 25 ianuarie 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la această instanța, la data de 15 ianuarie 2012, reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție în favoarea reclamantei-victime și a minorului N.E.T., născut la 13 august 2000, prin care să dispună evacuarea temporară a pârâtului-agresor din locuința familiei situată în București, Sector 3, reintegrarea reclamantei și a copilului minor al părților în locuința menționată, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă, față de minor și față de locuința acestora din București, Sector 3, față de locul de muncă al reclamantei-victime, situat în Sector 3, precum și față de unitatea de învățământ a minorului, situată în București, Sector 3, interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, încredințarea minorului către reclamanta-victimă și stabilirea locuinței minorului la reclamanta-victimă, în București, Sector 3.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta-victimă este soția pârâtului-agresor N.N.I., iar minorul N.E.T., născut la 13 august 2000, este fiul părților, fiind rezultat din căsătorie. Reclamanta-victimă și minorul au fost alungați din locuință în urma actelor grave de violență și amenințărilor cu toporul comise de către pârât asupra reclamantei în seara zilei de 27 decembrie 2012, în urma cărora ambii au suferit leziuni traumatice care au necesitat pentru vindecare 4-5 zile de îngrijiri medicale.

Pârâtul este o persoană cu probleme de comportament, obișnuit să provoace scandal cu acte de violență atât față de membrii familiei sale, cât și

față de vecini, o persoană extrem de violentă, care reacționează impulsiv și își pierde cu ușor autocontrolul, în mod special pe fondul consumului de alcool.

Pârâtul și-a agresat soția și fiul de mai multe ori, aceștia fiind nevoiți să fugă din casă și să se refugieze la fratele reclamantei, care locuiește în aceeași curte, sau la o vecină. Martora E.A.A., rudă îndepărtată cu reclamanta și vecină la un rând de case cu părțile, a declarat instanței că relațiile dintre soți s-au deteriorat de cca. 2 ani de zile, de când pârâtul a devenit foarte gelos. Înainte de Crăciun a observat-o pe reclamantă împreună cu minorul, cum stăteau pe stradă, desculți și îmbrăcați sumar, și i-a spus că au fost bătuți de pârât și amenințați cu moartea. Martora l-a observat pe pârâtul-agresor cum venea spre ei, având în mână un topor, și atunci i-a luat la ea în casă. Pe data de 27 decembrie a început din nou scandalul între părți, martora auzind din casă cum țipă și a mers la ei pe stradă, unde l-a văzut pe pârât cu toporul în mână, încercând să o strângă de gât pe reclamantă. Martora l-a auzit pe pârât cum o înjură tot timpul pe reclamantă și pe minor și cum declară că nu îi este frică de nimeni, că o va omorî pe soție și că preferă să meargă la închisoare.

Instanța va înlătura declarația martorei A.A., fiind apreciată ca nesinceră și care nu se coroborează cu celelalte probe administrate în cauză.

Minorul N.E.T., în vârstă de 12 ani, a declarat instanței că de cca. 2 ani de zile este bătut de tatăl lui de 2-3 ori pe săptămână și, în același timp, o bate pe mama lui și de fiecare dată se află sub influența alcoolului. Îi amenință cu un topor, cu un cuțit mare de bucătărie și cu o furcă pe care o ține sub pat și pe care o va folosi ca să îi omoare și o să îi pună în gard la bunicul, cu care sunt vecini. După Crăciun, la orele 22.00-23.00, tatăl a închis ușa și a încercat să îl strângă de gât cu cablul de la încărcător, dar au reușit să fugă.

Din analiza situației de fapt expusă, rezultă că pârâtul-agresor a demonstrat că este capabil de acte de violență fizică și verbală cu caracter grav față de soția sa și fiul său și că are un comportament cu înclinații spre actele de agresiune ce se accentuează pe fondul consumului de băuturi alcoolice.

Pârâtul este o persoană care nu își poate stăpâni crizele de furie, care se declanșează, de regulă, pe fondul consumului de băuturi alcoolice în exces, iar scenele de teroare asupra membrilor familiei sale, inclusiv față de minor, au un anumit grad de repetabilitate și o gravitate care este în creștere, neținând cont de consecințele faptelor sale.

În concluzie, instanța consideră că integritatea fizică sau psihică, chiar viața reclamantei și a minorului sunt puse în pericol prin actele de violență comise de către pârâtul-agresor asupra acestora, iar acest comportament este extrem de traumatizant pentru minor care, în prezent, merge la consiliere psihologică (asigurată de Centrul de Adăpost unde se află în prezent, potrivit susținerilor reclamantei).

În concluzie, pentru considerentele expuse, instanța va admite cererea de față, iar în temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, va emite un ordin de protecție, cu caracter provizoriu, pe o durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta N.A., cu domiciliul în Sector 3, București, în contradictoriu cu pârâtul N.N.N.

În temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE prin care, cu caracter provizoriu, pe o durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin dispune următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 217/2003:

Evacuare temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3.

Reintegrarea reclamantei N.A. și a minorului N.E.T. în locuința situată în București, Sector 3.

În temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 217/2003:

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sector 3, precum și față de unitatea de învățământ a minorului situată în București.

În temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003:

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

În temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 217/2003:

Încredințarea (exercitarea autorității părintești) minorului N.E.T., născut la 13 august 2000, către reclamanta-victimă.

Stabilește locuința minorului la reclamanta-victimă, în București, Sector 3. Executori.

NOTĂ

Instanța constată că actele de agresiune fizică (constând în loviri, alungarea victimelor din domiciliu în plină iarnă fără haine și încălțăminte) și psihică (amenințarea cu moartea, amenințarea cu „topor, cuțit mare de bucătărie, cu furcă pe care o ține sub pat”) sunt dovedite prin probele administrate în cauză, iar starea de pericol este evidentă, comportamentul agresorului fiind extrem de traumatizant pentru minor care a fost inclus în programul de consiliere psihologică. Instanța emite ordin de protecție pe durata maximă în care sunt cuprinse inclusiv măsurile privitoare la încredințarea minorului și stabilirea locuinței acestuia.

**Al doilea ordin de protecție admis. Minorul este încredințat victimei.
Locuința minorului este stabilită la mamă**

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 21 ianuarie 2015, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data 16 ianuarie 2015, reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție pentru o perioadă de 6 luni, prin care să se dispună evacuarea temporară a pârâtului din locuință, reintegrarea sa și a minorului N.E.T. în locuința familiei situate în București, Sector 3, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă și minor, față de locuința și unitatea de învățământ a minorului N.E.T., născut la data de 13 august 2000, către reclamantă, stabilirea locuinței minorului la locuința reclamantei.

În motivarea cererii, reclamanta-victimă a arătat că pârâtul-agresor este fostul soț, cu care a conviețuit 18 ani. Din căsătorie a rezultat minorul N.E.T.,

născut la 13 august 2000. Căsătoria a fost desfăcută prin divorț conform sentinței civile din data de 22 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3. Datorită conflictelor și situațiilor violente cauzate de pârât, a luat hotărârea să părăsească domiciliul comun și să caute sprijin atât la organele de poliție, cât și la alte cunoștințe. Începând cu data de 28 decembrie 2012 și până la emiterea și punerea în executare a primului ordin de protecție a locuit în adăpostul Asociației „S”. În perioada în care a locuit în adăpost a formulat cerere de emitere a ordinului de protecție. La data de 25 ianuarie 2013 a fost emis ordin de protecție față de aceasta și minor, pentru o durată de 6 luni, prin care s-a dispus reintegrarea în locuință, iar pârâtul a fost obligat să respecte restricțiile impuse de instanță. După reintegrarea în domiciliu s-a întâlnit cu pârâtul ocazional, astfel că au hotărât să încheie procesul de divorț prin acord. La puțin timp după soluționarea divorțului, la insistențele pârâtului și impresionată de regretele pe care le exprima pentru comportamentul său, a acceptat să revină în domiciliu. Perioada de liniște a durat foarte puțin, pârâtul continua să manifeste un comportament violent atât la adresa sa, cât și a copilului. Au urmat incidente violente după ce pârâtul a revenit în domiciliu, au fost alungați și alergați pe străzi desculți și cu haine de casă, au fost loviți cu brutalitate, înjurați și înjosiți de acesta. În luna februarie 2014, în urma unui scandal, pârâtul a luat un topor cu care a spart toate geamurile de termopan ale casei rămânând în plină iarnă fără geamuri. În toată această perioadă s-a refugiat de multe ori la diferite cunoștințe, pentru scurt timp, până se liniștea pârâtul. A luat hotărârea ca, pentru a putea ieși definitiv din această relație, să plece din țară împreună cu minorul la sora sa stabilită în Spania. Cu greu a obținut din partea pârâtului acordul de a părăsi țara împreună cu minorul, însă, în cele din urmă, în luna aprilie a plecat. A revenit în țară împreună cu minorul după câteva luni, iar comportamentul pârâtului a rămas același. Răbufnirile violente au început să fie din ce în ce mai frecvente și mai intense, pârâtul i-a interzis să mai lucreze din cauza geloziei, o acuza zilnic că are relații extraconjugale cu diferiți bărbați, chiar și cu agenții de poliție care se prezintă la fața locului ori de câte ori au fost solicitați, îl înjosea și îi adresa cuvinte urâte minorului, amenința frecvent că îi omoară pe amândoi și că ar fi bine să plece definitiv din casă, să uite de casă, iar în situația în care se întorceau, amenința că o vor găsi scrum. În data de 13 decembrie 2014, pârâtul, aflat în stare avansată de ebrietate, a izbucnit nervos lovind-o cu pumnii și picioarele, năpustindu-se asupra minorului, scuipând, batjocorind în fel și chip. Minorul a reușit să iasă din casă, dar s-a întors pentru a-și lua geaca și încălțăminte și să

încerce să o scape pe aceasta din mâinile pârâtului. După ce au scăpat, s-au refugiat la o cunoștință, iar din data de 16 decembrie 2014 locuiește împreună cu minorul într-un adăpost specializat pentru protecția victimelor violenței în familie. A menționat că a renunțat la o parte din plângerile penale și l-a acceptat pe pârât din nou în domiciliu, în special pentru a putea obține procura de a ieși împreună cu minorul din țară, căutând un trai mai bun, însă multe dintre actele doveditoare au fost distruse de pârât. În ceea ce privește starea materială a pârâtului, a arătat că acesta nu are un loc de muncă.

Reclamanta a depus la dosar, în copie, cărți de identitate atât pentru ea, cât și pentru minor, certificat medico-legal nr. A2/7088 din 17 decembrie 2014, referat cu propunere de clasare întocmit de Secția de Poliție, sentința civilă pronunțată în dosarul nr. 1086/301/2013 având ca obiect ordin de protecție, sentința civilă din data de 22 mai 2013 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3.

Pârâtul nu a formulat întâmpinare, nu s-a prezentat în fața instanței.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri și testimonială, fiind audiat martorul U.U.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta și pârâtul au calitatea de foști soți, fiind divorțați conform sentinței civile din data 22 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3. Din căsătorie a rezultat minorul N.E.T., născut la data 13 august 2000, a cărui locuință a fost stabilită la mamă.

Concomitent cu cererea de divorț finalizată ulterior printr-un divorț întemeiat pe acordul soților, la data de 15 ianuarie 2013 reclamanta a formulat și o cerere de emitere a unui ordin de protecție, admisă prin hotărârea pronunțată la data de 25 ianuarie 2013, prin care, pe o durată de 6 luni, s-a dispus evacuarea temporară a pârâtului-agresor, reintegrarea în locuință, locul de muncă al reclamantei și unitatea școlară frecventată de minor, interzicerea oricărui contact cu reclamanta, încredințarea minorului către reclamantă și stabilirea la aceasta a locuinței copilului.

Cu acel prilej, reclamanta a susținut că este în proces de divorț cu pârâtul, cu termen stabilit la data de 27 februarie 2013, că, la data de 23 decembrie 2012, aflându-se în domiciliul comun din București, Sector 3, pârâtul a agresat-o pe reclamantă, cât și pe minor, atât verbal, cât și fizic, fiind loviți cu palma peste față și picioare, minorul având hemoragie nazală. Reclamanta, împreună cu minorul, a părăsit domiciliul și s-a adresat organelor de poliție, solicitând să fie îndrumată către un adăpost, însă aceștia nu au avut nicio soluție, fiind nevoită să se refugieze în casa fratelui său, unde a stat până în

data de 25 decembrie 2012. Pârâtul-agresor a sunat-o și a rugat-o să revină în domiciliul conjugal, întrucât regretă ce a făcut și a promis că incidentul nu se va mai repeta. A revenit în domiciliul conjugal, iar pe data de 26 decembrie 2012, pârâtul-agresor, fiind sub influența băuturilor alcoolice, i-a amenințat că ori îi omoară, ori îi dă afară din casă, motiv pentru care a ieșit cu minorul în stradă. Pe data de 27 decembrie 2012, pârâtul-agresor a amenințat-o iar cu moartea pe ea și pe minor, având în mână un topor. Reclamanta s-a ascuns în casa fratelui ei, care se află în aceeași curte, iar pârâtul-agresor a ieșit pe stradă cu toporul în mână să îi caute la prieteni și rude. *Reclamanta a menționat că din data de 28.12.2012 locuiește împreună cu minorul într-un adăpost „S” care le-a oferit găzduire.*

Relația dintre părți a fost reluată după divorț, reclamanta și minorul revenind în locuința comună alături de pârât, reluând conviețuirea.

Pârâtul nu și-a respectat angajamentele luate, fiind o persoană dependentă de alcool, violentă din fire, cu reacții violente severe pe fondul consumului de alcool.

Pârâtul și-a agresat soția și fiul de mai multe ori, aceștia fiind nevoiți să fugă din casă și să se refugieze la fratele reclamantei, care locuiește în aceeași curte sau la o vecină.

Aflat sub influența alcoolului, pârâtul îi reproșează reclamantei tot felul de lucruri din trecut, inclusiv demersurile procesuale întreprinse împotriva sa. Episoadele de violență la adresa reclamantei și a minorului revin constant din aceleași motive. Aproape de fiecare dată reclamanta și minorul sunt alungați de pârât prin acte de agresiune fizică, la cunoștințe sau rude, pentru a dispărea din calea pârâtului. Furia pârâtului în astfel de situații este nemăsurată, necontrolabilă, martorul arătând că este o persoană care acționează impulsiv și aproape inconștient, întrucât i-a urmărit pe reclamantă și pe copil cu o toporișcă în mână chiar și pe stradă, fără să țină seama că este un loc public.

Instanța consideră că există riscul ca actele de agresiune ale pârâtului asupra fostei soții și fiului lor să se repete și să îmbrace forme mult mai grave, astfel, fiind identificată o stare de pericol cu privire la reclamantă și minor raportat la valorile ocrotite la art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, iar pentru înlăturarea acestei stări de pericol se impune emiterea ordinului de protecție în sensul solicitat de reclamantă.

Împrejurarea că reclamanta s-a împăcat cu pârâtul în trecut și că se află în prezent în această situație deosebită și din culpa sa nu are relevanță în raport cu obiectul cererii cu care este sesizată instanța, respectiv luarea măsurilor de

protecție în raport de circumstanțele actuale, reclamanta motivând gestul său de slăbiciune și prin aceea că nu a avut o altă opțiune raportat la situația sa personală și a copilului.

În concluzie, pentru considerațiile expuse, instanța va admite cererea de față și, în temeiul dispozițiilor legale enunțate mai sus, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni, va dispune următoarele: evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3, reintegrarea reclamantei N.A. și a minorului N.E.T., născut la 13 august 2000, în locuința situată în București, Sector 3, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T., obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sector 3, și față de unitatea de învățământ a minorului, Școala „X”, situată în București, Sector 3, interzicerea pentru pârâtului-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, încredințarea (exercitarea autorității părintești) minorului N.ET. către reclamanta-victimă, cu stabilirea locuinței minorului la reclamanta-victimă, în București, Sector 3.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta N.A., cu domiciliul de comunicare secret, în contradictoriu cu pârâtul N.N.N., cu domiciliul în București, Sector 3.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin dispune următoarele:

Evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3.

Reintegrarea reclamantei N.A. și a minorului N.E.T., născut la 13 august 2000, în locuința situată în București, Sector 3.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.T.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sector 3, și față de unitatea de învățământ a minorului situată în București, Sector 3.

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Încredințarea (exercitarea autorității părintești) minorului N.E.T., născut 13 august 2000, către reclamanta-victimă, cu stabilirea locuinței minorului la reclamanta-victimă, în București, Sector 3.

Executoriu.

NOTĂ

În mod corect, instanța a reținut faptul că „deși reclamanta s-a împăcat cu pârâtul în trecut și că se află în prezent în această situație deosebită și din culpa sa, nu are relevanță în raport cu obiectul cererii cu care este sesizată instanța, respectiv luarea măsurilor de protecție în raport de circumstanțele actuale, reclamanta motivând gestul său de slăbiciune și prin aceea că nu a avut o altă opțiune raportat la situația sa personală și a copilului”.

Victima se află într-o situație clasică, aceea de a suporta violențe fizice și psihice pentru că nu are alternativă. Deși agresorul a fost evacuat din domiciliul comun acesta sfidează legea, hotărârea judecătorească, organele de poliție etc. și încalcă de nenumărate ori ordinul de protecție. Practic, atitudinea pârâtului este încurajată de cadrul legislativ actual, care sancționează într-un mod foarte blând sau, mai bine zis, nu sancționează încălcarea ordinului de protecție.

Al treilea ordin de protecție emis. Ordinele anterioare încălcate. Poliția pune la dispoziția victimelor buton de panică, prin intermediul unei firme de protecție și pază. Instanța recomandă pârâtului agresor să se adreseze medicului de familie pentru a beneficia de tratament în vederea evitării consumului de băuturi alcoolice

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 14 iulie 2015, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data 29 iunie 2015, reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție pentru o perioadă de 6 luni, prin

care să se dispună evacuarea temporară a pârâtului din locuință, obligarea pârâtului la păstrarea unui distanțe minime de 300 m față de victimă și minor, față de locuință și unitatea de învățământ a minorului respectiv, Școala Generală „X”, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu victima și minorul, încredințarea minorului N.E.T., născut la data de 13 august 2000, către reclamantă, stabilirea locuinței minorului la locuința reclamantei.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În fapt, reclamanta și pârâtul au calitatea de foști soți, fiind divorțați conform sentinței civile din data 22 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București. Din căsătorie a rezultat minorul N.E.T., născut 13 august 2000, a cărui locuință a fost stabilită la mamă. De asemenea, în dosarul nr. 1943/301/2015 s-a stabilit exercitarea autorității părintești asupra minorului exclusiv de către mamă, însă hotărârea nu este definitivă.

Concomitent cu cererea de divorț finalizată ulterior printr-un divorț întemeiat pe acordul soților, la data de 15 ianuarie 2013 reclamanta a formulat și o cerere de emitere a unui ordin de protecție, admisă prin hotărârea pronunțată la data de 25.01.2013, prin care, pe durata de 6 luni, s-a dispus evacuarea temporară a pârâtului-agresor, reintegrarea în locuință a reclamantei și minorului, păstrarea unei distanțe minime față de aceștia, față de locuință, locul de muncă al reclamantei și unitatea școlară frecventată de minor, interzicerea oricărui contact cu reclamanta, încredințarea minorului către reclamantă și stabilirea la aceasta a locuinței copilului.

Ulterior, la solicitarea reclamantei, prin sentința civilă din data 21 ianuarie 2015, instanța a emis un nou ordin de protecție în favoarea reclamantei, pe o perioadă de 6 luni, fiind interzis pârâtului-agresor să se apropie de locuința reclamantei și a minorului, să se apropie de aceștia la o distanță mai mică de 300 m și să comunice în orice fel cu aceștia. Ordinul a fost încălcat de către pârât, acesta prezentându-se la locuința victimei, în stare de ebrietate, făcând scandal. La 6 februarie 2015, reclamanta a formulat plângere penală împotriva pârâtului pentru nerespectarea interdicțiilor impuse prin ordinul de protecție emis împotriva sa, plângere înregistrată la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București, în curs de soluționare.

Ca urmare a comportamentului recalcitrant și imprevizibil al pârâtului, precum și al faptului că acesta continuă să consume băuturi alcoolice, devenind violent și iresponsabil, reclamantei i-a fost pus la dispoziție de către poliție, prin contract încheiat cu societatea de pază și protecție BGS, UN BUTON DE PANICĂ.

Din audierea reclamantei și din dispoziția martorului, instanța reține că și în prezent reclamanta-victimă și copilul minor al părților (care a susținut evaluarea națională pentru admiterea la liceu în clasa a IX-a) sunt timorați în prezența pârâtului și de amenințările acestuia, ulterioare datei emiterii ultimului ordin de protecție.

Raportând situația de fapt ca normă de drept, menționată mai sus, instanța urmează să admită acțiunea, considerând că integritatea psihică a reclamantei este pusă în pericol prin actele de violență verbală și psihologică comise de către pârâtul-agresor.

Ordinul de protecție are un scop exclusiv preventiv.

În consecință, instanța va dispune față de pârâtul-agresor, pentru perioada de 6 luni, următoarele măsuri:

Evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situat în București, Sector 3, și față de unitatea de învățământ a minorului.

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Încredințarea (exercitarea autorității părintești) minorului N.E.T., născut la 13 august 2000, către reclamanta-victimă, cu stabilirea locuinței minorului la reclamanta-victimă, în București, Sector 3.

În baza art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, instanța recomandă pârâtului-agresor să se adreseze medicului de familie pentru a beneficia de tratament în vederea evitării consumului de băuturi alcoolice. Această ultimă măsură este luată în vederea rezolvării pe termen lung a situației conflictuale dintre părți, deoarece din probele administrative rezultă că pârâtul obișnuiește să consume în exces băuturi alcoolice, acesta fiind cauza violenței sale de comportament și de limbaj față de reclamanta-victimă.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta N.A., cu domiciliul în București, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul N.N.N., cu domiciliul în București, Sector 3.

Emite următorul ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

Evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3. Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sector 3, și față de unitatea de învățământ a minorului.

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Încredințarea (exercitarea autorității părintești) minorului N.E.T., născut la 13 august 2000, către reclamanta-victimă, cu stabilirea locuinței minorului la reclamanta-victimă, în București, Sector 3.

În baza art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, instanța recomandă pârâtului-agresor să se adreseze medicului de familie pentru a beneficia de tratament în vederea evitării consumului de băuturi alcoolice.

EXECUTORIU.

NOTĂ

Agresorul nu ține cont de hotărârea instanței și continuă să se apropie de victime și să le agreseze fizic și psihic, cu toate că poliția a pus la dispoziția reclamantei UN BUTON DE PANICĂ prin contract încheiat cu o societate de pază și protecție persoane. Instanța reține starea de pericol în care se află reclamanta și fiul minor al acesteia și emite în mod corect un nou ordin de protecție, în continuarea celui existent.

**Al patrulea ordin de protecție admis. Minorul este încredințat victimei.
Locuința minorului este stabilită la mamă**

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 11 ianuarie 2016, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data 7 ianuarie 2016, reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție pentru o perioadă de 6 luni, prin care să se dispună evacuarea temporară a pârâtului din locuință, obligarea

pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă și minor, față de reședință din strada X și unitatea de învățământ a minorului, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod, cu victima și minorul, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică, recomandarea unor măsuri în scopul adicției sau în vederea internării într-un spital de specialitate cu scopul stabilirii unui diagnostic și recomandarea tratamentului adecvat, internarea nevoluntară a pârâtului la Spitalul Clinic de Psihiatrie „Prof. Dr. Alexandru Obregia”.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta și pârâtul au calitatea de foști soți, fiind divorțați conform sentinței civile din data 22 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3. Din căsătorie a rezultat minorul N.N.T., născut la 13 august 2000, a cărui locuință a fost stabilită la mamă.

Instanța reține că, prin sentința civilă din data 5 iunie 2015, s-a modificat măsura dispusă asupra minorului și s-a încuviințat ca exercitarea autorității părintești asupra minorului să se exercite în mod exclusiv de către mamă.

Instanța mai reține că, prin acest dosar, se solicită al 4-lea ordin împotriva pârâtului-agresor, iar ultimul ordin de protecție s-a pronunțat împotriva pârâtului la data de 14 iulie 2015, prin care, pe durata de 6 luni, s-a dispus evacuarea temporară a pârâtului-agresor, păstrarea unei distanțe minime față de reclamantă și minor, față de locuința și unitatea școlară frecventată de minor, interzicerea oricărui contact cu reclamanta, încredințarea minorului către reclamantă și stabilirea la aceasta a locuinței copilului.

În prezentul dosar, instanța reține că, în data de 24 decembrie 2015 și 25 decembrie 2015, pârâtul a venit în stare avansată de ebrietate la locuință și a încercat să sară gardul, amenințând și înjurând. A ajuns la firele de cablu și internet, le-a smuls. Reclamanta a solicitat ajutorul BGS, care s-au deplasat la fața locului, care au încercat să îl urce în mașină pentru a-l duce la secție, dar aceasta a intrat pe o ușă și a ieșit pe cealaltă. Până la sfârșitul anului, pârâtul a venit în fiecare seară în fața imobilului sau stătea în zonă ore în șir creând o stare de tensiune și pericol pentru reclamantă și minor pentru a fi însoțiți.

Reclamantei-victime i s-a pus la dispoziție de către Poliție și Adăpostul pentru victime, unde s-a mai refugiat, posibilitatea încheierii unui contract cu societatea de pază și protecție BGS, având instalat în locuință un buton de panică.

Din audierea reclamantei și din depozitia martorului, instanța reține că și în prezent reclamanta-victimă și copilul minor al părților se simt amenințați de prezența pârâtului și de amenințările acestuia, ulterioare datei emiterii

ultimului ordin de protecție. Martorul a declarat că pârâtul și-a schimbat comportamentul de când s-a îmbolnăvit de diabet, dar a continuat să consume tot mai mult alcool, deși nu avea voie.

Pârâtul nu și-a respectat angajamentele luate, fiind o persoană dependentă de alcool, violentă din fire, cu reacții violente severe pe fondul consumului de alcool.

Pârâtul și-a agresat soția și fiul de mai multe ori, aceștia fiind nevoiți să fugă din casă și să se refugieze la fratele reclamantei, care locuiește în aceeași curte, sau la o vecină.

Instanța consideră că, în continuare, există riscul ca actele de agresiune ale pârâtului asupra fostei soții și fiului lor să se repete și să îmbrace forme mai grave, astfel fiind identificată o stare de pericol cu privire la reclamantă și minor raportat la valorile ocrotite la art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, iar pentru înlăturarea acestei stări de pericol se impune emiterea ordinului de protecție în sensul solicitat de reclamantă.

La interpelarea instanței referitor la solicitarea de exercitarea în mod exclusiv a autorității părintești asupra minorului, reclamanta a arătat că a încercat să se stabilească cu minorul în Spania, unde locuiește sora ei, dar minorului nu i-a plăcut acolo și a insistat să se reîntoarcă în România.

În concluzie, pentru considerațiile expuse, instanța va admite cererea de față și, în temeiul dispozițiilor legale enunțate mai sus, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni, va dispune următoarele: evacuarea temporară a pârâtului agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T., obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sector 3, interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta N.A., cu domiciliul de comunicare secret, în contradictoriu cu pârâtul N.N.N., cu domiciliul în București, Sector 3.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

Evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3.

Reintegrarea reclamantei N.A. și a minorului N.E.T., născut 13 august 2000, în locuința situată în București, Sector 3.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sector 3, și față de unitatea de învățământ a minorului situată în București, Sector 3.

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Încredințarea (exercitarea autorității părintești) minorului N.E.T., născut 13 august 2000, către reclamanta-victimă, cu stabilirea locuinței minorului la reclamanta-victimă, în București, Sector 3.

EXECUTORIU.

NOTĂ

Instanța reține încă o dată starea de pericol în care se află victimele și emite al patrulea ordin de protecție. Cu toate că agresorul încalcă de fiecare dată ordinul de protecție, iar victima a formulat plângeri penale împotriva acestuia, agresorul nu a fost trimis în judecată.

**Al cincilea ordin de protecție admis, acesta doar pe durata de 2 luni.
Agresorul obligat să urmeze tratament în scopul dezintoxicării
(dezalcoolizare)**

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 8 iulie 2016, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data 7 iulie 2016, reclamanta-victimă N.A. a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., să dispună emiterea unui ordin de protecție, cu evacuarea temporară a pârâtului din locuință, obligarea acestuia la păstrarea unei distanțe minime determinate de 300 m față de victimă, de minorul N.E.T., de reședința din București, Sectorul 3, și de

unitatea de învățământ din București, Sector 3, și cu interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima.

La termenul de astăzi, 8 iulie 2016, instanța a încuviințat pentru reclamanta-victimă proba cu înscrisuri și proba testimonială cu un martor, fiind audiat martorul U.U.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Părțile au calitatea de foști soți și părinți ai minorului concubini soți și părinți ai minorului N.E.T., născut la 13 august 2000.

Deși părțile au divorțat din anul 2013, pârâtul continuă să o urmărească pe reclamantă, o agresează pe stradă, vine pe la poarta locuinței și provoacă scandal, cu țipete și injurii, încercând să pătrundă cu forța. Aceste acțiuni violente necontrolabile au loc în special după ce pârâtul consumă băuturi alcoolice. Pârâtul lucrează ocazional în construcții.

În speță, pentru protejarea reclamantei de agresivitatea pârâtului, instanța a dispus măsuri de protecție succesive, al 4-lea ordin de protecție emis împotriva pârâtului acoperind o perioadă de 6 luni, care expiră la data de 11 iulie 2016.

Cu toate acestea, pârâtul nu renunță la acțiunile sale violente, venind periodic la locuința fostei soții și a minorului, deși acest lucru îi este interzis, nesocotind hotărârile instanței și măsurile de executare dispuse deja de poliție.

Conform relatărilor martorului audiat în cauză, fratele reclamantei, pârâtul a nesocotit ordinul de protecție încercând să pătrundă forțat de 2 ori în curtea imobilului în care locuiesc reclamanta și minorul, prima dată în martie 2016.

Cu acea ocazie, reclamanta, acționând butonul de panică, a avut loc o intervenție de urgență, cu participarea agenților BGS, pârâtul fiind imediat ridicat de poliție.

Ulterior, a fost din nou solicitată prezența echipei BGS, deoarece pârâtul a sărit poarta și a căzut, lovindu-se grav, având capul spart, în aceste circumstanțe martorul arătând că nu s-au mai solicitat alte măsuri împotriva pârâtului.

Din relatările martorului, pârâtul revine periodic la adresa de domiciliu, la cel mult 2 săptămâni, sub influența alcoolului, făcând scandal, țipând și provocând injurii, în ultimul timp fiind nemulțumit de faptul că reclamanta face demersuri pentru evacuarea sa definitivă.

Pârâtul este o persoană al cărui comportament se schimbă total atunci când consumă alcool și nu renunță să bea; cu toate acestea, martorul a afirmat

că, deși inițial a susținut pârâțul că este periculos doar atunci când bea, nu mai este de aceeași părere în prezent, judecând după cele întâmplate, el considerând că reclamanta și minorul ar putea păți ceva rău. Astfel, martorul a arătat că, în perioada care era emis ordinul de protecție, pârâțul a urmărit-o pe reclamantă și a bătut-o pe stradă.

Pârâțul nu renunță la acțiunile sale împotriva reclamantei, fiind capabil de violențe grave.

Reclamanta este vulnerabilă în fața unei persoane care acționează pe fondul furiei nemăsurate generate de încercările acesteia de a-l înlătura pe pârât din viața sa, exacerbate de consumul de alcool.

Aceste acte de violență comise de pârât pot degenera în fapte mai grave, integritatea fizică a reclamantei și a minorului fiind puse în pericol, în același timp acțiunile acestuia, necontrolabile pe fondul consumului de alcool, sunt de natură să afecteze grav integritatea psihică a reclamantei și minorului.

Ca urmare, instanța va dispune luarea măsurilor de protecție, pe o durată redusă, reținând că tulburările de comportament ale pârâtului apar în special pe fondul consumului de băuturi alcoolice și nu pot fi prevenite nu doar prin instituirea unor interdicții.

Concomitent cu interdicțiile și restricțiile solicitate de reclamantă, față de dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, instanța va dispune ca pârâțul-agresor să urmeze tratament în scopul dezintoxicării (dezalcoolizare).

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta-victimă N.A., domiciliată în București, Sector 3, contradictoriu cu pârâțul-agresor N.N.N., domiciliat în București, Sector 3.

Emite următorul Ordin de Protecție, prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 2 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

Dispune evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T. și față de unitatea de învățământ a minorului.

Interzicerea pentru pârâțul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Obligă pârâtul-agresor să urmeze tratament de dezintoxicare (dezalcoolizare).

Respinge cererea în rest.

Executorie.

NOTĂ

Instanța motivează soluția considerând că tulburările de comportament ale pârâtului apar în special pe fondul consumului de băuturi alcoolice și acestea pot fi prevenite nu doar prin instituirea unor interdicții. În opinia autorului, instanța ar fi trebuit să aibă în vedere și faptul că agresorul nu respectă dispozițiile cuprinse în ordinul de protecție (întrucât toate ordinele emise anterior au fost încălcate de acesta), iar durata pentru care s-au instituit măsurile (2 luni) este insuficientă pentru ca un tratament de dezalcoolizare să devină eficient. În opinia noastră, s-ar fi impus ca ordinul de protecție să se emită pe durata maximă prevăzută de lege. Dovada este faptul că, imediat după expirarea măsurilor din prezentul ordin, s-a emis un altul, întrucât starea de pericol nu a încetat și, cum era de așteptat, agresorul nu a respectat hotărârea judecătorească.

Al șaselea ordin de protecție admis pentru 6 luni. Agresorul încalcă în mod continuu ordinul de protecție

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 9 septembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data de 7 septembrie 2016, reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție pentru o perioadă de 6 luni, prin care să se dispună evacuarea temporară a pârâtului din locuință, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă și minor, față de reședință din București, Sectorul 3, și unitatea de învățământ a minorului, din București, Sector 3, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod, cu victima.

Reclamanta și pârâtul au calitatea de soți, fiind divorțați conform sentinței civile din data 22 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3. Din căsătorie a rezultat minorul N.E.T., născut 13 august 2000, a cărui locuință a fost stabilită la mamă și asupra căruia s-a dispus prin sentința civilă din data 5 iulie 2015 ca mama să exercite în mod exclusiv autoritatea părintească. Instanța reține din verificarea ECRIS că se încearcă evacuarea pârâtului de către tatăl reclamantei, numitul U.N., care deține în folosință imobilul în care locuiesc părțile din București, Sector 3, dar cererea de evacuare este respinsă ca fiind neîntemeiată, întrucât nu s-a făcut dovada unui drept de proprietate asupra imobilului.

În speță, pentru protejarea reclamantei de agresivitatea pârâtului, instanța a dispus măsuri de protecție succesive, al 5-lea ordin de protecție emis împotriva pârâtului acoperind o perioadă de două luni, care a expirat pe data 8 septembrie 2016.

Din declarația martorului audiat în cauză, fratele reclamantei, instanța reține că un nou incident violent s-a produs între părți în data de 20 iulie 2016, când pârâtul a urmărit-o pe reclamantă până în stația de microbuz, s-a suit și el în mașină și s-a dat jos odată cu reclamanta. La stația de metrou, pârâtul a început să o bată pe reclamantă, lumea din jur a început să țipe, una din vecine chiar a încercat să îl rețină pe pârât, ca să nu o prindă. Menționează martorul că pârâtul a pândit-o în continuare în aceeași zi după terminarea programului, când a bătut-o iar. Despre pârât, martorul a mai declarat că, de la ultima bătaie pe care a aplicat-o reclamantei, a venit aproape în fiecare zi pe stradă în fața porții, iar acum două zile le-a aruncat peste gard un troler de bagaje și le-a strigat că se va întoarce acasă și o să îi omoare.

Reclamanta a depus la dosar certificatul medico-legal, întocmit la data de 22 iulie 2016, din care rezultă că a prezentat leziuni traumatice, ce ar putea data din data 20 iulie 2016, care au necesitat 3-5 zile de îngrijiri medicale (f. 15).

Pe data de 27 iulie 2016 reclamanta depune plângere penală la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 32 din Legea nr. 217/2003.

Față de probele administrate în cauză, instanța reține că pârâtul nu renunță la acțiunile sale violente, a bătut-o pe reclamantă în luna iulie și a venit periodic la locuința fostei soții și a minorului, deși acest lucru îi este interzis, nesocotind hotărârile instanței și măsurile de executare dispuse deja de poliție.

Reclamanta este vulnerabilă în fața unei persoane care acționează pe fondul furiei nemăsurate, generate de încercările acesteia de a-l înlătura pe pârât din viața sa, exacerbate de consumul de alcool.

Aceste acte de violență comise de pârât pot degenera în fapte mai grave, integritatea fizică a reclamantei și a minorului fiind puse în pericol, în același timp, acțiunile acestuia, necontrolabile pe fondul consumului de alcool, sunt de natură să afecteze grav integritatea psihică a reclamantei și minorului.

În consecință, pentru considerentele expuse mai sus, instanța va admite cererea și, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe o durată de 6 luni de la data emiterii, se vor dispune următoarele: evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3; obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T., obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului situată în București, Sector 3, și față de instituția de învățământ la care învață minorul, situat în București, Sector 3, și interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victima și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta N.A., cu domiciliul de comunicare secret, în contradictoriu cu pârâtul N.N.N., cu domiciliul în București, Sector 3.

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 217/2003:

Evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N. din locuința situată în București, Sector 3.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sector 3, și față de instituția de învățământ la care învață minorul.

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod. Executoriu.

NOTĂ

Instanța reține în mod corect faptul că reclamanta este vulnerabilă în fața unei persoane care acționează pe fondul furiei nemăsurate generate de încercările acesteia de a-l înlătura pe pârât din viața sa, exacerbate de consumul de alcool, și că aceste acte de violență comise de pârât pot degenera în fapte mai grave, integritatea fizică a reclamantei și a minorului fiind pusă în pericol. Instanța emite un nou ordin de protecție, de data aceasta pentru durata maximă de 6 luni, întrucât a fost evident faptul că nici măsură obligării agresorului la tratament pentru dezalcoolizare și nici durata redusă a ordinului de protecție nu au fost eficiente.

Al șaptelea ordin de protecție admis pentru 6 luni. Agresorul încalcă în mod continuu ordinul de protecție. Se menține obligația de a urma tratament pentru dezalcoolizare

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 9 martie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data 8 martie 2017, reclamanta-victimă N.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție, pe o perioadă de 6 luni, prin care să se dispună evacuarea temporară a pârâtului-agresor din locuință, obligarea pârâtului-agresor la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă și minor, față de reședința din București, Sector 3, și unitatea de învățământ a minorului din București, Sector 3, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victima.

În cauză a fost încuviințată și administrată, pentru reclamanta-victimă, proba cu înscrisuri.

La data de 9 martie 2017 au fost depuse la dosar relațiile solicitate Direcției Generale de Poliție a Municipiului București, Serviciul Arme, Explozivi și Substanțe Periculoase.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta-victimă și pârâtul-agresor au calitatea de foști soți, fiind divorțați conform sentinței civile din data 22 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3. Din căsătorie a rezultat minorul N.E.T., născut la data de 13 august 2000, a cărui locuință a fost stabilită la mamă și asupra căruia s-a dispus prin sentința civilă din data 5 iunie 2015 ca mama să exercite în mod exclusiv autoritatea părintească. Instanța reține din verificarea ECRIS că reclamanta-victimă a obținut evacuarea pârâtului-agresor din imobilul în care locuiesc părțile, din București, Sector 3, însă dosarul se află în apel, iar hotărârea nu a fost redactată.

Mai mult decât atât, instanța a reținut că împotriva pârâtului-agresor Judecătoria Sectorului 3 a dispus emiterea a încă 6 ordine de protecție, pârâtul-agresor având formulată și o plângere penală la Secția de Poliție, în care, la data de 22 februarie 2017, s-a dispus începerea urmăririi penale pentru săvârșirea agresiunii din data 5 ianuarie 2017.

Instanța a reținut că, în data de 5 ianuarie 2017, reclamanta-victimă a fost la Spitalul „Malaxa” pentru efectuarea unor investigații la rinichi, unde a fost urmărită de pârâtul-agresor, care a intrat în camera de gardă și a lovit-o peste față și cap, a intrat peste ea și infirmiera în lift unde a continuat să o lovească peste față, la cap, peste mâini și pe unde a nimerit, până când aceasta a căzut. Liftul a oprit la etajul 1 și pârâtul-agresor a încercat să o târască afară din lift, spre ieșire, însă au intervenit cei care așteptau liftul, astfel că el a fugit.

Din actele medicale depuse de reclamanta-victimă la dosar, instanța a constatat că, în acea zi, victima a fost examinată și investigată și, în data de 6 ianuarie 2017, i s-a eliberat un bilet de externare de către Spitalul „Nicolae Malaxa”, în care s-au menționat cele constatate, reclamanta-victimă fiind apoi dusă cu ambulanța la Spitalul Floreasca, unde i s-a făcut un Computer Tomograf și unde a stat internată de miercuri până vineri.

De asemenea, instanța a reținut că, în seara de joi, pârâtul-agresor s-a dus acasă peste minorul N.E.T., născut la data de 13 august 2000, după ce a sărit gardul, iar când a ajuns la ușă, copilul a acționat butonul de panică și i-a dat pârâtului-agresor cu sprayul paralizant, apoi a sunat la poliție și a fugit. Când au ajuns cei de la BGS, minorul fugise pe stradă, poliția ajungând în 15 minute la ei acasă.

În data de 6 ianuarie 2017, reclamanta-victimă a mers la Secția de Poliție, unde a făcut plângere, dosarul fiind înaintat la Parchet și începută urmărirea penală. În aceeași zi, 6 ianuarie 2017, poliția a dus-o pe reclamanta-victimă la INML, unde a fost examinată, iar certificatul medico-legal a fost apoi trimis de INML direct către Secția de Poliție.

Instanța a reținut că, și după aceste incidente, pârâtul-agresor continuă să o urmărească pe reclamanta-victimă pe stradă în drum spre serviciu și casă, vine la poartă și o înjură, strigă și amenință, viața lor fiind pusă în pericol.

În speță, pentru protejarea reclamantei-victime de agresivitatea pârâtului-agresor, instanța a dispus măsuri de protecție succesive, al 6-lea ordin de protecție emis împotriva pârâtului-agresor acoperind o perioadă de șase luni, care a expirat pe data de 9 februarie 2017.

Față de probele administrate în cauză, instanța reține că pârâtul-agresor nu renunță la acțiunile sale violente, a bătut-o pe reclamantă în luna ianuarie la spital și a venit periodic la locuința fostei soții și a minorului, deși acest lucru îi este interzis, nesocotind hotărârile instanței și măsurile de executare dispuse deja de poliție, împotriva acestuia dispunându-se, în data de 22 februarie 2017, urmărirea penală.

Reclamanta-victimă este în continuare vulnerabilă în fața unei persoane care acționează pe fondul furiei nemăsurate generate de încercările acesteia de a-l înlătura pe pârâtul-agresor din viața sa, exacerbate de consumul de alcool.

Aceste acte de violență comise de pârâtul-agresor în public pot degenera în fapte mai grave, integritatea fizică a reclamantei-victime și a minorului fiind puse în pericol, în același timp, acțiunile acestuia, necontrolabile pe fondul consumului de alcool, sunt de natură să afecteze grav integritatea psihică a reclamantei-victime și a minorului.

În consecință, pentru considerentele expuse mai sus, instanța va admite cererea și, în temeiul art. 23 alin. (1) și (3) din Legea nr. 2017/2003, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe o durată de șase luni de la data emiterii, se vor dispune următoarele: evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3; obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victima N.A. și față de minorul N.E.T.; obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sector 3, și față de instituția de învățământ la care învață minorul și interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu recla-

manta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

De asemenea, instanța, reținând că pârâțul-agresor are probleme cu consumul de alcool, îl va obliga pe acesta să urmeze un tratament de dezintoxicare (dezalcoolizare).

SOLUȚIA PRONUȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta N.A., cu domiciliul de comunicare secret, în contradictoriu cu pârâțul N.N.N., cu domiciliul în București, Sector 3.

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

Dispune evacuarea temporară a pârâțului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3.

Obligă pârâțul-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T., născut la data de 13 august 2000, față de locuința acestora din București, Sector 3, și față de unitatea de învățământ frecventată de minor, din București, Sector 3.

Interzice pârâțului-agresor orice contact cu reclamanta-victimă și minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Obligă pârâțul-agresor să urmeze tratament de dezintoxicare (dezalcoolizare).

Executoriu.

NOTĂ

Instanța constată că pârâțul continuă să o agrezeze pe victimă, de data aceasta într-o instituție publică – spital, contrar tuturor dispozițiilor anterioare ale instanței, dar și a măsurilor impuse de către organele de poliție. Instanța menține obligația în sarcina agresorului de a urma tratament de dezintoxicare (dezalcoolizare), cu toate că acesta nu înțelege să respecte măsurile prevăzute în ordinul de protecție.

Al optulea ordin de protecție emis pentru 6 luni. Instanța recomandă pârâtului-agresor să urmeze tratament de dezintoxicare (dezalcoolizare). Obligă pârâtul-agresor să se prezinte o dată la trei zile la Secția de Poliție – competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție. Obligă pârâtul-agresor să dea informații organului de poliție cu privire la noua sa locuință

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 17 iulie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 3 București, la data de 17 iulie 2017, reclamanta-victimă N.A. a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., să dispună emiterea unui ordin de protecție, cu evacuarea temporară a pârâtului din locuință, obligarea acestuia la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă, de minorul N.E.T., de reședința din București, Sector 3, și de unitatea de învățământ frecventată de minor, din București, Sector 3. Totodată, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau un orice alt mod, cu victima.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Părțile au calitatea de foști soți, fiind divorțați conform sentinței civile nr.../ 22 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București. Din căsătorie a rezultat minorul N.E.T., născut la data de 13 august 2000, a cărui locuința a fost stabilită la mamă și asupra căruia s-a dispus prin sentința civilă nr. .../ 5 iunie 2015 ca mama să exercite în mod exclusiv autoritatea părintească. Instanța reține din verificarea Ecris că tatăl reclamantei-victime a obținut evacuarea pârâtului-agresor din imobilul în care locuiesc părțile, din București, Sectorul 3, dosarul figurând restituit instanței de fond, la data de 27 iunie 2017, fiind necesar ca procesul să continue cu faza excepțională printr-un executor judecătoresc.

Pârâtul este o persoană cunoscută ca fiind de o agresivitate deosebită, cu reacții violente mai ales pe fondul consumului de alcool, împotriva acestuia fiind emise până în prezent șapte ordine de protecție.

Aceste măsuri dispuse de instanță, începând cu anul 2013, nu au reușit să stopeze ori să tempereze actele de agresiune ale pârâtului față de fosta soție și față de fiul lor minor, pârâtul perseverând în această conduită.

Pârâtul-agresor o urmărește în continuare pe reclamanta-victimă și o agrează indiferent de locul în care s-ar afla acesta, inclusiv în locuri publice, neținând cont de prezența altor persoane sau a minorului, se folosește de instrumente extrem de periculoase (toporul), sare gardul imobilului încercând să pătrundă ilegal în fosta locuință a familiei, prin escaladarea, chiar cu prețul propriei vătămări, într-o situație de acest gen, încercând să sară gardul imobilului, a căzut suferind o vătămare în zona capului; nu se teme de poliție și nici de consecințele la care se expune în plan sancționator, comportamentul său antisocial fiind vădit.

Față de probele de la dosarul cauzei, respectiv sentințele judecătorești pronunțate, instanța reține că pârâtul-agresor prezintă o pericolozitate deosebită, că nu renunță la acțiunile sale violente față de soție, vine periodic la locuința fostei soții și a minorului, deși acest lucru îi este interzis, nesocotind hotărârile instanței și măsurile dispuse de poliție, împotriva acestuia dispunându-se în data de 22 februarie 2017 și începerea urmăririi penale.

Reclamanta-victimă este în continuare vulnerabilă în fața unei persoane care acționează necontrolat, irațional, pe fondul furiei nemăsurate generate de încercările acesteia de a-l înlătura pe pârâtul-agresor din viața sa și pe fondul consumului de alcool.

Aceste acte de violență comise de pârâtul-agresor în public pot degenera în fapte mai grave, integritatea fizică a reclamantei-victime și a minorului fiind puse în pericol, la fel și integritatea psihică a reclamantei și a minorului, victime și ale violenței psihologice a pârâtului care a transformat viața acestora într-un adevărat coșmar interminabil.

În consecință, pentru considerentele expuse mai sus, instanța va admite cererea și, în temeiul art. 23 alin. (1), (3) și (4) din Legea nr. 217/2003, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe o durată de 6 luni de la data emiterii, se vor dispune următoarele: evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N. din locuința situată în București, Sector 3, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă N.A. și față de minorul N.E.T., obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorului, situată în București, Sectorul 3, și față de școala la care învață minorul, interzicerea pentru pârâtului-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, telefonic sau prin corespondență sau în orice alt mod.

Instanța, reținând că pârâtul-agresor are probleme cu consumul și dependență de alcool, dispune ca pârâtul să urmeze un tratament de dezintoxicare (dezalcoolizare).

De asemenea, în scopul asigurării unui control asupra modului în care a respectat ordinul de protecție, în raport de dispozițiile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 217/2003, va dispune ca pârâtul-agresor să se prezinte, o dată la trei zile, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție și, totodată, să dea informării organului de poliție cu privire la noua sa locuință.

În temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, prezentul ordin se va comunica de îndată structurilor Poliției Române de la locuința victimei și a agresorului.

În temeiul art. 31 alin. (2) și (4) din Legea nr. 217/2003, va dispune punerea de îndată în executare a prezentului ordin de protecție de către sau sub supravegherea poliției.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta-victimă N.A., domiciliată București, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N.N., domiciliat în București, Sector 3.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

Dispune evacuarea temporară a pârâtului-agresor N.N.N., domiciliat în București, Sector 3, din locuința situată în București, Sector 3.

Obligă pârâtul-agresor N.N.N., domiciliat în București, Sector 3, să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta N.A. și față de minorul N.E.T., născut la data de 13 august 2000, față de locuința acestora din București, Sector 3, și față de unitatea de învățământ frecventată de minor, Școala nr. X, Sector 3, București.

Interzice pârâtului-agresor orice contact cu reclamanta-victimă și cu minorul, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Recomandă pârâtului-agresor să urmeze tratamentul de dezintoxicare (dezalcoolizare).

Obligă pârâtul-agresor să se prezinte o dată la trei zile la Secția de Poliție nr. X – competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție.

Obligarea pârâtului-agresor să dea informații organului de poliție cu privire la noua sa locuință.

Executoriu.

COMENTARIU MULTIDISCIPLINAR

Această victimă a solicitat sprijinul instituțiilor abilitate ale statului pentru protejarea vieții, integrității fizice, psihice și a demnității umane a sa și a fiului său minor. Prima cerere pentru emiterea ordinului de protecție a fost formulată în ianuarie 2013, adică la cca. jumătate de an de la reglementarea acestei instituții, prin modificările aduse Legii nr. 217/2003.

În protejarea victimelor (reclamanta și fiul său minor) au intervenit: furnizorii de servicii sociale, centrul de găzduire a victimelor violenței în familie aparținând Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, ONG-uri care au acordat asistență psihologică și juridică, furnizori de servicii medicale, Institutul de Medicină Legală, instanța de judecată, organe de poliție, societăți comerciale autorizate în protecția și paza persoanelor.

Până la această dată s-au emis 8 ordine de protecție, șapte dintre acestea fiind încălcate.

În toate ordinele de protecție emise s-au impus măsurile privind evacuarea agresorului din domiciliu și interdicția privind apropierea acestuia de victime, de domiciliul lor și locul de muncă, respectiv unitatea de învățământ. Cu toate acestea, pârâtul vine constant la domiciliul victimelor unde le amenință și le agresează fizic, chiar în prezența martorilor, dar actele de agresiune se petrec și în spații publice: mijloace de transport, spital, drumuri publice etc. De fiecare dată pârâtul se află sub influența băuturilor alcoolice.

Cu toate că agresorul a fost obligat, de mai multe ori, să urmeze tratament pentru dezalcoolizare, acesta a nesocotit dispoziția instanței.

În acest caz analizat, dar nu numai, problema apare în faza de executare a ordinului de protecție. De aici se ridică următoarea întrebare: dacă organele de poliție au fost solicitate de fiecare dată când agresorul a încălcat ordinul de protecție, ce s-a întâmplat cu dispozițiile art. 31 alin. (4) din Legea

nr. 217/2003, republicată, potrivit căroră „organele de poliție au îndatorirea să supravegheze modul în care se respectă hotărârea și să sesizeze organul de urmărire penală în caz de sustragere de la executare”? *Dacă s-au întocmit dosare penale, care este stadiul soluționării acestora, întrucât, din motivarea instanței de judecată, rezultă faptul că într-un singur caz s-a început urmărirea penală, fără a avea certitudinea că agresorul a fost trimis în judecată.*

Însă o problemă foarte mare, care lipsește de eficiență ordinul de protecție, o constituie insuficienta sancționare a încălcării acestuia – art. 32 din Legea nr. 217/2003, republicată: „Încălcarea oricăreia dintre măsurile prevăzute la art. 23 alin. (1) și dispuse prin ordinul de protecție constituie infracțiunea de nerespectare a hotărârii judecătorești și se pedepsește cu închisoare de la o lună la un an. Împăcarea înlătură răspunderea penală”.

Raportat la riscul la care sunt supuse victimele violenței în familie, cazuistica demonstrând că se poate ajunge până la uciderea acestora, sancțiunea aplicată nu este de natură să creeze o temere în rândul agresorilor. Acest fapt produce efecte și în ceea ce privește acțiunile organelor de cercetare penală care nu au la îndemână pârgii legale în a dispune măsura reținerii preventive chiar dacă constată încălcarea măsurilor prevăzute în ordinul de protecție.

În aceasta situație: deși există legislație în ceea ce privește protecția victimelor violenței în familie, deși se emit în regim de urgență ordine de protecție de către instanța de judecată, deși se pun în executare de îndată și este supravegheată respectarea ordinelor de protecție, victimele apelează la centrele specializate pentru protecția lor, cu toate că agresorul a fost evacuat din domiciliu (centre care sunt secrete și care le oferă tot sprijinul logistic necesar), renunță la locurile de muncă pentru a nu fi găsite de agresori, apelează la societăți private de pază și protecție (în cazul în care dispun de resurse financiare).

În consecință, putem concluziona că actualul cadru legislativ nu este suficient pentru protejarea victimelor violenței în familie

și se impune de urgență modificarea acestuia și punerea în acord cu dispozițiile Convenției de la Istanbul, pe care România a ratificat-o prin Legea nr. 30/2016.

Cazul este special, dar nu singular, deoarece avem de a face cu un agresor perseverent care nu are nici o teamă de instrumentul de protecție exercitând violențe pe toată durata ordinilor de protecție emise. Având în vedere atitudinea lui de ignorare a oricăror măsuri legale considerăm că această speță poate fi dată ca exemplu pentru motivarea și susținerea inițiativelor legislative viitoare.

Menționăm că victima a parcurs toate etapele legale posibile: 8 ordine de protecție admise, desfacerea căsătoriei, încredințarea exclusivă a minorului, evacuarea permanentă a agresorului ca efect al lipsei dreptului de proprietate și/sau folosință asupra imobilului, peste 20 de plângeri penale, apeluri de la numărul național de urgență, instalarea unui buton de panică în locuință.

Pe parcursul a cinci ani de monitorizare am remarcat o involuție traumatică a cazului ceea ce a viciat dezvoltarea sanogenă a minorului, fiind expus de fiecare dată la abuzurile de natură deviantă, din partea agresorului.

Suferințele și abuzurile prin care au trecut mama și minorul au avut un impact major și au destabilizat integritatea emoțională, fizică, ducând la multiple traume majore. Victima urmează un proces de reintegrare și refacere psihoemoțională și de restructurare a personalității traumatizate, pe o perioadă nedeterminată.

Din cele mai sus expuse reiese că agresorul are o tulburare gravă de personalitate și are nevoie de ajutor de specialitate. Este necesară expertiza de specialitate pentru definirea devianței de personalitate a acestuia.

Nevoia fundamentală în cazul membrilor de familie, care au trecut și trec printr-o situație traumatizantă de divorț, abuz, traumă, violență este cu siguranță una de suport emoțional, în special în cazul copiilor.

În cazul minorului, destrămarea familiei este destructurarea unui întreg univers lăuntric, mai ales atunci când acesta este precedat de forme atroce de abuz fizic. Destrămarea familiei poate genera rupturi esențiale în personalitatea copilului, cu repercursiuni serioase pe parcursul întregii vieți. Restructurarea, într-o manieră adaptativă sănătoasă a eul-ui viciat depinde de factorii de reziliență sau de modul cum adulții gestionează sau nu realția disfuncțională pe termen lung sau mediu.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ SEXUALĂ

Cerere pentru emiterea ordinului de protecție admisă în parte, numai față de reclamantă, nu și față de minor. Durata ordinului de protecție 3 luni. Distanța pe care agresorul trebuia să o păstreze față de victima - 100 m

(Judecătoria Sectorului 4 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 5 martie 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 4 București, s-a constatat faptul că, prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 14 februarie 2013, reclamanta U.I. a formulat în contradictoriu cu pârâtul U.L. cererea de emitere a unui ordin de protecție prin care să dispună următoarele:

- evacuarea temporară a pârâtului din locuința pe care au ocupat-o în calitate de domiciliul comun;
- obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă;
- obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de minorul U.N.D., față de școala minorului (X) și față de locul de muncă al reclamantei (X);
- interzicerea pentru pârât de a avea orice contact, inclusiv telefonic prin corespondență sau prin orice alt mod, cu reclamanta;
- încredințarea minorului către reclamantă.

În motivare, reclamanta a arătat că pârâtul este soțul său și că o jignește în permanență, spunându-i că nu este bună de nimic, și o amenință. De asemenea, apreciază că o amenință în sensul că, dacă merge la poliție, o să îi ia și casa, și copilul, pentru că are relații.

A mai precizat că, la data de 3 februarie 2013, au sărbătorit ziua de naștere a fiului lor, iar după ce acesta a plecat, împreună cu fiul mai mare al reclamantei, dintr-o căsătorie anterioară, pârâtul a obligat-o să întrețină raporturi sexuale împotriva voinței sale.

A două zi după cele întâmplate, s-a prezentat la serviciu, unde colegele sale, văzând-o afectată și aflând despre ce este vorba, au sfătuit-o și chiar au însoțit-o la Secția de Poliție, de unde a fost îndrumată la Centrul de primiri urgențe pentru victimele violenței în familie aparținând DGASMB, unde a fost

cazată împreună cu minorul, unde se află și în prezent și unde a intrat într-un program de consiliere psihologică, alături de minor.

Ulterior, în aceeași zi, a mers și la INML, unde i s-a precizat că nu se pot recolta probe pentru analiză, întrucât reclamanta își făcuse igiena corporală.

A mai arătat că pârâtul a agresat-o fizic în mai multe rânduri, însă nu a fost nimeni de față ca să confirme acest lucru. De asemenea, a mai arătat că fiul lor a auzit din camera alăturată toate certurile pe care le avea cu pârâtul și, mai ales, toate situațiile în care o obliga să întrețină relații sexuale împotriva voinței sale. Nu îi permitea să aibă niciun fel de vizite, nu o lăsa să vorbească la telefon cu nimeni, decât dacă poate auzi conversațiile.

A mai precizat că în una dintre excursiile organizate de societatea unde lucrează, colegele de serviciu au auzit cum pârâtul a țipat la ea și a jignit-o.

În dovedire, reclamanta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri și a depus la dosar, în copie, cartea de identitate, certificatul de căsătorie, dovadă de depunere a plângerii penale depusă la Secția de Poliție, certificatul de naștere al minorului, precum și contractul pentru acordarea serviciilor sociale în cadrul Centrului de asistență pentru mamă și copil.

Pârâtul a fost prezent personal la ședința din dată de 28 februarie 2013, când i s-a înmănat cererea personal și când i s-a pus în vedere să se prezinte la următorul termen de judecată pentru când s-a solicitat asigurarea asistenței juridice obligatorii.

La termenul din 5 martie 2013, pârâtul nu s-a prezentat și nici nu a formulat întâmpinare, fiind reprezentat de avocatul din oficiu U.N.

La același termen de judecată, instanța a procedat la audierea reclamantei, poziția acesteia fiind consemnată în practica hotărârii, și a încuviințat pentru reclamantă proba cu doi martori, două colege de serviciu ale acesteia, precum și audierea minorului, administrând probele în aceeași ședință de judecată.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Cu privire la situația de fapt existentă în speță, instanța reține că părțile sunt căsătorite din anul 1993, potrivit actului de căsătorie, din relația acestora rezultând minorul U.N.D., născut la dată de 9 februarie 1999, potrivit certificatului de naștere atașat. Potrivit declarației reclamantei, raporturile dintre părți, care se desfășurau pe un fond tensionat preexistent, au început să se deterioreze grav începând cu luna septembrie a anului 2012.

În acest cadru, instanța reține din declarațiile celor două martore, colege de serviciu ale reclamantei, că aceasta din urmă avea o stare tensionată,

crispată în timpul orelor de program. Ambele confirmă faptul că, în urma evenimentului din data de 3 februarie 2013, astfel cum le-a fost relatat de reclamantă (obligarea să întrețină relații sexuale împotriva voinței), au însoțit-o pe aceasta la Secția de Poliție, unde a fost depusă o plângere, precum și la INML, în încercarea de a obține și o constatare medico-legală.

Deși nu au fost martore la evenimentul reclamat de doamna U.I. (de altfel, cu destulă greutate se poate imagina o situație în care o persoană să fie martor la un astfel de fapt), totuși, ambele persoane audiate confirmă o stare de tensiune majoră a reclamantei, în ziua imediat următoare, 4 februarie 2013, vorbind și despre confesiunea acesteia cu o posibilă tentativă de suicid.

În același cadru, instanța reține din declarația martorei D.A.A. faptul că pârâtul a avut manifestări violente în sens verbal (injurii), în mod public, cu privire la reclamantă, în fața colegilor de serviciu, în cadrul unei petreceri organizate în octombrie 2012. Cu aceiași ocazie, martora a mai arătat că reclamanta a rămas în cameră o perioadă lungă de timp, mărturisindu-i ulterior că a fost împiedicată să iasă de pârât.

De asemenea, instanța mai reține și declarația minorului, care precizează că relațiile dintre părinții săi sunt tensionate, asistând personal la scene de violență fizică și verbală din partea tatălui său.

Pe acest fond, instanța mai reține că reclamanta a părăsit domiciliul și, începând cu data de 8 februarie 2013, potrivit datei contractului de acordare a serviciilor sociale (7 februarie 2013, potrivit declarațiilor reclamantei), a locuit, împreună cu minorul, în Cadrul centrului de asistență pentru mamă și copil, respectivul contract urmând să își înceteze valabilitatea în data de 9 martie 2013.

Raportând cererea reclamantei la textele de lege invocate și la situația de fapt reținută, instanța precizează următoarele:

Prevenirea și combaterea violenței în familie fac parte din politica de integrare de ocrotire și sprijin familial. Unul dintre principiile care fundamentează activitățile de protecție și promovare a drepturilor victimelor violenței în familie este cel al respectării umane.

De astfel, în structura normativă a Constituției României [art. 1 alin. (3)], demnitatea umană reprezintă, în egală măsură, atât axul principal în care se constituie întregă arhitectură instituțională a statului, cât și baza tuturor drepturilor fundamentale ale omului.

Una dintre variatele modalități prin care se poate aduce atingere demnității umane, în contextul relațiilor de familie reglementate de Legea nr. 217/2003,

este violența psihologică. Potrivit ghidului de intervenție în cazurile de violență în familie, publicat pe pagina de internet a Ministerului Public (http://mpublic.ro/minori_2008/minori_5_11.pdf), violența psihologică (sau violența emoțională) precedă și acompaniază celelalte forme de violență/abuz, dar se poate manifesta și izolat prin injurii, amenințări, intimidări.

În acest cadru, instanța arată că nu toate afirmațiile reclamantei sunt susținute de dovezi directe, cu referire în special la violențe de natură sexuală, însă ar fi și mai greu de reproșat imposibilitatea constituirii unor probe directe în acest sens.

În același timp, există mărturii directe în sensul dovedirii celorlalte tipuri de violență afirmate de reclamantă, respectiv violența fizică la care a asistat, potrivit propriilor declarații date în față instanței chiar și de fiul reclamantei, dar și violență psihologică, la care a asistat martora D.A.A., cu ocazia petrecerii de Crăciun, unde reclamantul nu doar că i-a adresat injurii în public, dar, ulterior, a și forțat-o pe reclamantă să nu iasă din cameră o perioadă lungă de timp.

Or, aceste lucruri sunt suficiente pentru a atrage incidența dispozițiilor Legii nr. 217/2003.

În plus, instanța va avea în vedere și celelalte evenimente circumstanțiale în cauză, cum ar fi faptul că reclamanta și fiul minor au părăsit domiciliul în care se află reclamantul, locuind din 8 februarie 2013 și până în prezent la un Centru de primire a victimelor violenței în familie. Din această perspectivă, o dispoziție de reintegrare a minorului în domiciliu este necesară și urgentă, pentru ca acesta să poată să își continue viața socială și educațională în acord cu specificul vârstei sale, mai ales că respectivul contract de găzduire la Centru urmează să înceteze pe data de 9 martie 2013.

În același timp, în ceea ce privește măsurile de protecție cerute de reclamantă, care se referă la minorul U.N.D. și care sunt permise de Legea nr. 217/2003, instanța constată că în dosar nu s-a făcut dovada unui comportament violent al pârâtului față de minor. Astfel, toate probele sunt direcționate în sensul actelor de violență provocate reclamantei, neexistând nicio referire la injurii, amenințări, violențe fizice sau de altă natură pe care pârâtul să le fi făcut asupra minorului.

În opinia acestei instanțe, divergențele familiale pe care le au reclamanta și pârâtul nu conduc în mod automat la constatarea unor divergențe de aceeași natură între pârât și fiul său minor.

Din aceste puncte de vedere, nu există vreo probă că, prin comportamentul pârâtului, viața sau integritatea fizică a minorului ar fi puse în pericol. Este adevărat că asistarea la scene de violență între părinți poate afecta psihologic un minor, însă acest posibil rezultat se poate înlătura prin izolarea părinților, iar nu prin încredințarea minorului către una dintre părțile în conflict.

În plus, trebuie avut în vedere că ordinul de protecție reprezintă o măsură de limitarea a unor drepturi care țin de viața privată a pârâtului, acest lucru fiind admisibil juridic doar în măsura în care comportamentul său o impune. Or, în speță, din probele existente în dosar, comportamentul său asocial este direcționat spre reclamantă, nu și spre fiul său minor, neexistând motive solide pentru care pârâtul să fie izolat de copil. Simplul fapt că a părăsit domiciliul împreună cu mama sa poate fi privit mai degrabă ca un act de solidaritate cu aceasta și nu constituie în sine un motiv pentru a îngredi drepturile care decurg din relația tată-fiu.

În ceea ce privește durata pentru care a fost cerută instituirea ordinului de protecție, respectiv 6 luni – maximul admis de lege, instanța consideră că acesta este excesiv. Pe de o parte, se va avea în vedere faptul că, potrivit afirmațiilor reclamantei, pe fondul preexistent, deteriorarea relațiilor dintre părți a început să aibă loc în mod grav abia spre sfârșitul anului 2012, după o perioadă îndelungată de căsătorie. Pe de altă parte, natura violențelor, astfel cum au fost dovedite în dosar, nu au un caracter excesiv ca intensitate, aflându-se la granița dintre ceea ce este social și considerat acceptabil în societatea românească (în mod eronat, în opinia judecătorului cauzei) și ceea ce este în mod ferm sancționat atât de lege, cât și de prezenta instanță, în vederea protejării demnității umane.

În acest cadru, instanța consideră că o perioadă de 3 luni este potrivită atât pentru asigurarea efectului sancționator, în ceea ce îl privește pe pârât, cât și pentru calmarea raporturilor dintre soți și protejarea reclamantei, urmând ca, în funcție de desfășurarea ulterioară a evenimentelor, la nevoie, să fie cerută instituirea unui nou ordin de protecție.

Având în vedere cele expuse mai sus, constatând că integritatea fizică și integritatea psihică ale reclamantei sunt puse în prezent în pericol de actele de violență săvârșite de către pârât, fiind deci îndeplinite condițiile impuse la art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, republicată, instanța va admite în parte cererea de emitere a ordinului de protecție introdusă de reclamanta U.I.

împotriva pârâtului U.L., urmând să dispună următoarele, pe o perioadă de 3 luni:

- evacuarea temporară a pârâtului U.L.;
- reintegrarea reclamantei U.I. și a minorului U.N.D. în aceeași locuință;
- obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 100 m față de reclamantă și față de locul de muncă al acesteia (X), considerând suficientă această distanță pentru asigurarea eficienței ordinului de protecție;
- interzicerea pentru pârât de a avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea de emiteră a ordinului de protecție formulată de reclamanta U.I., cu domiciliul în București, Sector 4, împotriva pârâtului U.L., cu domiciliul în București, Sector 4.

Prin prezentul ordin de protecție instituie în sarcina pârâtului U.L., cu caracter provizoriu, respectiv pentru o perioadă de 3 luni de la data pronunțării hotărârii, următoarele obligații și interdicții:

- evacuarea temporară a pârâtului U.L.;
- reintegrarea reclamantei U.I. și a minorului U.N.D. în aceeași locuință;
- obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 100 m față de reclamantă și față de locul de muncă al acesteia (X), considerând suficientă această distanță pentru asigurarea eficienței ordinului de protecție;
- interzicerea pentru pârât de a avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

Respinge pentru restul cererea de emiteră a ordinului de protecție ca neîntemeiată.

Prezenta hotărâre se comunică de îndată structurilor Poliției Române în a căror rază teritorială se află locuința reclamantei și a pârâtului.

Instanța va atrage ATENȚIA DOMNULUI U.L. că, potrivit art. 32 din Legea nr. 217/2003, nerespectarea dispozițiilor prezentului ordin de protecție, astfel cum sunt enumerate mai sus, se pedepsește cu închisoarea de la o lună la un an, fără posibilitatea suspendării condiționate a executării pedepsei, în caz de condamnare.

NOTĂ

La instituirea ordinului de protecție doar pe o perioadă de 3 luni s-a avut în vedere faptul că relațiile dintre părți se deterioraseră cu mult înainte de solicitarea ordinului de protecție, iar părțile se aflau în proces de divorț, ceea ce conducea implicit la o separare a acestora, astfel încât agresiunile de natură sexuală (invocate de victimă) nu se mai puteau produce, iar „scopul înlăturării stării de pericol” se realizează.

Din punct de vedere psihologic devoltarea psihoemoțională sănătoasă a viitorului adult este viciată pentru că minorul a participat, involuntar la abuzul sexual al mamei. În literatura de specialitate abuzul emoțional asupra minorului este cel mai greu de definit și de dovedit, deoarece apare în contexte de viață diferite și variate. Răspunsul emoțional repetitiv, susținut, nepotrivit, al adultului la emoțiile copilului și la comportamentul său expresiv împiedică dezvoltarea normală dar și întregul proces de reglare emoțională. În acest caz vorbim de abuzul în mod indirect asupra minorului și de traumatizarea lui.

Cu privire abuzul sexual prin care a trecut victima putem adăuga clivajul destructurant asupra personalității acesteia și necesitatea recuperării pentru o perioadă de timp după evenimentul traumatic. Perioada recuperatorie după abuzul sexual a fost una definitorie asupra victimei, ajutând-o consilierea psihologică să își vindece părțile traumatizate ale eului. În urma procesului de tranziție interioară beneficiara s-a reabilitat și integrat în viața socială.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ RELIGIOASĂ

Violență fizică, psihică și spirituală. Obligarea victimei de a se converti la un anumit cult religios împotriva voinței acesteia

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 10 octombrie 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 5 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 3 București la data de 1 august 2013, reclamanta U.A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul U.Ă., emiterea unui ordin de protecție prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima, suportarea de către pârât a chiriei și a întreținerii pentru locuința temporară a victimei și obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică.

În fapt, reclamanta a arătat că s-a căsătorit cu pârâtul în anul 1980 și au divorțat în anul 2009, iar în anul 2010 s-au recăsătorit. Reclamanta a mai menționat că suferă de numeroase afecțiuni și este supusă unor violențe verbale, psihologice, economice, sociale și spirituale din partea pârâtului, care are o atitudine obsesiv-posesivă față de aceasta, jignind-o, umilind-o și obligând-o la diverse practici pentru a obține iertarea lui.

În ședința din data de 27 august 2013 instanța a invocat excepția necompetenței teritoriale a Judecătoriei Sector 3 București.

Prin sentința civilă nr. 10661/5 august 2013 s-a admis excepția necompetenței teritoriale și s-a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Judecătoriei Sector 5 București.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 5 București la data de 10 septembrie 2013.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarea situație de fapt:

Din declarația martorului audiat în cauză rezultă ca pârâtul este adeptul unei confesiuni religioase la care a încercat să o convertească și pe reclamantă împotriva voinței acesteia. Martorul a arătat că l-a auzit de multe ori pe pârât adresându-i injurii și insulte reclamantei și că acesta nu îi permite reclamantei să își pomenească rudele decedate conform ritualului ortodox, nu-i permite să

meargă la biserica ortodoxă și nici să respecte sărbătorile creștine. Martorul a mai precizat că reclamantei îi este teamă de pârât, este stresată de insistențele acestuia de a-și schimba religia.

Instanța mai reține că reclamanta a părăsit domiciliul comun, beneficiind, începând cu data de 16 iulie 2013, de Serviciile Centrului de Asistență pentru Mamă și Copil, respectiv cazare, masă, consiliere psihologică, consiliere juridică.

În drept, instanța reține că, potrivit art. 4 lit. g) din Legea nr. 217/2003, violența în familie se poate manifesta inclusiv sub forma violenței spirituale, ce constă în subestimarea sau diminuarea importanței satisfacerii necesităților oral-spirituale, prin interzicerea, limitarea, ridiculizarea, penalizarea aspirațiilor membrilor de familie, a accesului la valorile culturale, etnice, lingvistice ori religioase, impunerea aderării la credințe și practici spirituale și religioase inacceptabile, precum și alte acțiuni cu efect similar sau cu repercusiuni similare.

Instanța observă că pârâtul a limitat reclamantei accesul la propriile valori religioase și a încercat să o determine pe această să adere la o altă credință, contrar propriilor aspirații, într-o manieră de natură să aducă atingerea libertății psihice a reclamantei și să o determine să părăsească domiciliul comun. Nu în ultimul rând, instanța reține și starea de sănătate a reclamantei care, pe lângă multiple afecțiuni fizice (anevrisme intracraniene, ateroscleroză cerebrală și sistemică, hipertensiune arterială esențială – formă severă, insuficiență cardiacă), suferă și de tulburare de anxietate și apreciază că actele de violență spirituală săvârșite de pârât sunt de natură să pună în pericol atât integritatea psihică, dar și fizică a reclamantei.

În aceste condiții, instanța apreciază că sunt incidente în cauză dispozițiile art. 23 din Legea nr. 217/2003.

Prin urmare, instanța apreciază că se impun a fi luate în cauză măsura obligării pârâtului să păstreze o distanță de minim 300m față de reclamantă și măsura interzicerii oricărui contact direct, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

În ceea ce privește obligarea pârâtului la consiliere psihologică, instanța apreciază că aceasta nu se impune în cauză și că măsurile menționate anterior sunt suficiente pentru ocrotirea reclamantei.

În baza art. 24 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, va stabili ca durata măsurilor de protecție dispuse să fie de 6 luni începând cu data emiterii ordinului respectiv data pronunțării.

În temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, hotărârea se va comunica organelor de poliție în a căror rază teritorială se află locuința pârâtului.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta U.A., cu domiciliul ales pentru comunicarea actelor de procedură la sediul Cabinetului de Avocatura N.A., în București, în contradictoriu cu pârâtul U.A., domiciliat în comuna G, sat S.

Obligă pârâtul să păstreze o distanță de minim 300m față de reclamantă.

Interzice pârâtului orice contact direct, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Durata măsurilor de protecție va fi de 6 luni începând cu data pronunțării.

Respinge ca neîntemeiată cererea privind obligarea pârâtului la consiliere psihologică.

NOTĂ

Instanța a reținut în mod corect faptul că pârâtul a limitat reclamantei accesul la propriile valori religioase și a încercat să o determine pe aceasta să adere la o altă credință, contrar propriilor aspirații, într-o manieră de natură să aducă atingerea libertății psihice a reclamantei și să o determine să părăsească domiciliul comun.

Victima a fost găzduită o perioadă într-un centru de urgență specializat întrerupând orice formă de comunicare cu agresorul. După obținerea ordinului de protecție aceasta a căpătat curaj în ciuda stării de sănătate fizică și psihică precare și a vârstei și a găsit un loc de muncă în străinătate reușind astfel să își îmbunătățească calitatea vieții și să scape de dependența față de agresor.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ ECONOMICĂ

**Cerere respinsă în fond. Reclamanta formulează apel, nemotivat.
Tribunalul admite apelul, reține acte de violență economică.
Obligă pârâtul să urmeze ședințe de consiliere psihologică**

(Judecătoria Sectorului 4 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 16 decembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București, s-a constatat faptul că, prin cererea formulată la data de 13 decembrie 2016, reclamanta N.A.A. a formulat, în contradictoriu cu pârâtul N.O.N., cerere de emitere a unui ordin de protecție prin care să se dispună: evacuarea temporară a pârâtului din locuință, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de fiica minoră a părților, N.A.H., interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau prin orice alt mod, cu victima, încredințarea copilului minor sau stabilirea reședinței acestuia, obligarea pârâtului la a urma ședințe de consiliere psihologică.

În motivarea acțiunii, reclamanta a arătat că este căsătorită cu pârâtul din anul 1998 și au împreună un copil minor, N.A.H., în vârstă de 16 ani. A învederat instanței că părțile s-au ocupat împreună de afacerile familiei încă din 2003, având o firmă de construcții.

Potrivit susținerilor reclamantei, pârâtul este o persoană violentă verbal și, în ultima perioadă, și fizic, are o atitudine de superioritate și o desconsideră și umilește pe reclamantă de câte ori are ocazia, iar de când afacerile familiei nu mai merg foarte bine, acesta este foarte nervos și îi reproșează reclamantei că este cel care întreține familia.

A arătat reclamanta că, în decursul anilor, pârâtul a avut diverse manifestări și ieșiri nervoase, care au afectat-o atât pe aceasta, cât și pe minoră, iar în anul 2014, a alungat-o din locuința comună pe reclamantă împreună cu minoră, acestea locuind la mama reclamantei pentru câteva luni. Reclamanta s-a întors acasă în luna iulie 2014, iar după acest moment, a avut continuu discuții și conflicte pe tema banilor cu pârâtul, orice tentativă a reclamantei de a se implica în scopul redresării financiare a familiei lovindu-se de o atitudine

ostilă din partea acestuia. A mai arătat reclamanta că pârâtul este cel care deține controlul absolut al fondurilor familiei încă din 2009, astfel că reclamanta și minora sunt la dispoziția pârâtului din punct de vedere financiar.

Potrivit susținerilor reclamantei, în luna aprilie 2016, pârâtul i-a solicitat reclamantei să plece din afacere, insultând-o pe reclamantă și adresându-i acesteia injurii, după care părțile nu au mai vorbit timp de o lună, comunicând doar prin mesaje despre aspecte strict legate de afacere.

A arătat reclamanta că, din cauza situației tensionate din familie, aceasta a făcut mai multe atacuri de panică, minora fiind, de asemenea, afectată și solicitându-i reclamantei să divorțeze de pârât. Potrivit susținerilor reclamantei, aceasta nu avea nicio altă posibilitate locativă, având în vedere că mama sa nu a primit-o la ea, ci din contră, aceasta ținea legătura cu pârâtul fără ca reclamanta să știe.

Reclamanta a învederat instanței că, la sfârșitul lunii octombrie 2016, mama și sora sa au venit la locuința reclamantei primite de pârât și au abuzat-o pe aceasta verbal și fizic, de față cu minora.

Potrivit susținerilor reclamantei, la data de 13 noiembrie 2016, pârâtul, considerând că și reclamanta trebuie să contribuie la plata facturilor utilităților, a luat butonul de la centrala termică din locuința familiei, astfel că, pe perioada cât pârâtul nu era acasă, apartamentul nu era încălzit, cea mai afectată fiind minora, care era nevoită să stea în frig când se întorcea de la școală.

A arătat reclamanta că minora locuia cu aceasta în cameră începând cu luna iunie 2016, după ce pârâtul a speriat-o foarte tare, intrând la aceasta în cameră la ora 1 noaptea pentru a o certa.

Un alt incident la care a făcut referire reclamanta a avut loc în data de 17 noiembrie 2016, când pârâtul, înfuriindu-se că reclamanta nu-i dă acestuia bani pentru plata facturilor, a scos din balamale ușa de la camera unde se afla și minora pentru a nu se mai ține căldura în cameră, reclamanta repezindu-se la ușă pentru a pune la loc ușa de la camera copilului, însă în altercație reclamanta s-a lovit cu ușa peste mâini, rupându-și o falangă și fiindu-i afectate tendoanele. A arătat reclamanta că pârâtul a împins-o și a insultat-o, spunându-i că o va lovi dacă nu se potolește, iar minora s-a speriat foarte tare și a încercat să intervină, dar pârâtul a amenințat-o și a dat-o afară din casă. În seara zilei de 17 noiembrie 2016 reclamanta și minora au plecat din locuința familiei, adăpostindu-se într-un centru pentru protecția victimelor violenței în familie din Sectorul 4, unde se află și la momentul formulării prezentei cereri.

A învederat reclamanta că, ulterior acestui moment, minora a mai ținut legătura cu tatăl său telefonic, orice discuție cu pârâtul aducându-i acesteia suferință și convingerea că tatăl său a abandonat-o, suferind astfel o traumă ce necesită terapie.

Potrivit susținerilor reclamantei, pârâtul exercită asupra sa și a copilului mai multe tipuri de violență, respectiv verbală, psihologică, economică și uneori fizică, de natură să afecteze sănătatea reclamantei și a minorei.

În dovedire, reclamanta a adus la dosar, în copie, cartea de identitate, certificat de căsătorie, certificat de naștere, carte de identitate a minorei, certificat medico-legal, acte medicale, contract pentru acordarea de servicii sociale, fotografiile, mesaje telefonice, extrase de cont.

Reclamanta a solicitat încuviințarea probei cu înscrisuri.

Cererea este scutită de plata taxei de timbru, conform art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/20013, republicată.

Pârâtul, legal citat, nu a depus întâmpinare și nu s-a prezentat la termenul de judecată.

La termenul de judecată de la data 13 decembrie 2016, instanța a încuviințat pentru reclamantă proba cu înscrisuri la dosar.

Analizând materialul probator, administrat în cauză, instanța reține următoarele:

La data de 13 decembrie 2016, reclamanta N.A.A. a sesizat Judecătoria Sectorului 4 București cu cerere de emitere a unui ordin de protecție împotriva pârâtului N.O.N., soțul reclamantei, după cum rezultă din certificatul de căsătorie.

Trecând la analiza cererii de emiterii a ordinului de protecție formulată de reclamanta N.A.A., instanța o consideră neîntemeiată.

În acest sens, instanța constată că reclamanta a invocat exercitarea de către pârât, asupra acesteia și asupra minorei A.H., a mai multor forme de violență, urmând a se proceda la o analiză a fiecăreia dintre acestea.

În ceea ce privește pretenziile de violență fizică, instanța constată că unicul mijloc de probă în acest sens este reprezentat de certificatul medico-legal nr. A., care atestă existența unor leziuni traumatice suferite de reclamantă ce ar putea data din data 18 noiembrie 2016, însă în lipsa altor elemente care să dovedească legătura de cauzalitate dintre actele pârâtului și vătămările suferite de reclamantă instanța apreciază că violența fizică nu a fost dovedită, cu atât mai mult cu cât în cuprinsul certificatului medico-legal există mențiunea potrivit căreia reclamanta nu poate preciza dacă a fost lovită de o altă persoană sau s-a lovit singură. De altfel, în cadrul cererii de emitere a

ordinului de protecție, reclamanta a precizat că leziunile traumatiche suferite la data de 17 noiembrie 2016 au survenit ca urmare a faptului că reclamanta s-a lovit cu ușa peste mâini, în timpul unei altercații avute cu pârâtul, fără însă ca probele de la dosar să confirme susținerile reclamantei sub acest aspect.

Nici în ceea ce privește comportamentul agresiv verbal al pârâtului, înscrisurile de la dosar nu confirmă cele expuse de reclamantă în cuprinsul cererii. Astfel, nu există niciun mijloc de probă care să vizeze pretensele violențe verbale ale pârâtului asupra reclamantei, ci doar o serie de mesaje telefonice între pârât și minora A.H., datând atât din luna iunie, cât și din perioada 18-21 noiembrie 2016. Din conținutul acestor mesaje telefonice rezultă, într-adevăr, că modul de abordare a relației cu minora de către pârât nu este cel mai potrivit, în condițiile în care acesta se referă la reclamantă, mama minorei, într-o manieră necorespunzătoare, minora fiind astfel prinsă, în mod regretabil, la mijloc între conflictele dintre părinții săi, însă aceste aspecte țin de felul în care pârâtul înțelege să-și exercite drepturile și obligațiile legate de creșterea și educarea minorei și nu pot constitui temei pentru emiterea unui ordin de protecție, atâta vreme cât din cuprinsul corespondenței nu reiese existența unor acte de violență de vreun fel din partea pârâtului. În acest context, instanța constată din cuprinsul mesajelor menționate că pârâtul s-a interesat de locul unde se află reclamanta și minora și i-a transmis acesteia să se întoarcă, împreună cu mama sa, în locuința familiei.

Referitor la susținerile reclamantei, referitoare la violența economică la care este supusă de către pârât prin controlul total al fondurilor familiei de către acesta, instanța constată că extrasele de cont de la dosar, care cuprind operațiunile financiare realizate în contul minorei A.H. în perioada iulie-octombrie 2016, nu fac dovada în acest sens. De asemenea, nici înscrisul de la filele nr. 33 și nr. 34 nu este de natură să facă dovada privării de către pârât a reclamantei și a minorei de resursele financiare necesare unui trai decent al acestora, în primul rând pentru că nu este semnat decât de reclamantă, nu și de către pârât, iar, în al doilea rând, în lipsa altor elemente probatorii referitoare la modul în care sunt gestionate resursele financiare în cadrul familiei, acest înscris atestă doar împrejurarea că părțile doresc să țină evidența sumelor din veniturile sale destinate creșterii și educării minorei și înmânate reclamantei în acest scop.

În ceea ce privește înscrisurile de la filele nr. 35-43, instanța le va înlătura din ansamblul probator, întrucât, acestea nefiind semnate, instanța nu poate identifica persoana de la care emană înscrisurile menționate.

Nici susținerile reclamantei referitoare la privarea reclamantei și a minorei A.H. de căldură în locuința familiei, prin dezatașarea butonului de la centrala termică de către pârât, nu sunt confirmate de probele administrate în cauză, fotografiile de la fila nr. 23 înfățișând, într-adevăr, o centrală termică având butonul de pornire/oprire lipsă, fără a se administra de către reclamantă probe referitor la circumstanțele în care butonul respectiv a fost desprins. Mai mult, reclamanta a menționat, în cadrul cererii de emitere a ordinului de protecție, că a avut posibilitatea de a asigura încălzirea apartamentului prin alte mijloace, respectiv un radiator și un aparat de aer condiționat, prin urmare nu poate fi vorba despre o privare a reclamantei și a minorei de mijloace de existență primară, astfel cum prevăd dispozițiile art. 4 din Legea nr. 217/2003 pentru a se putea reține violența economică.

Astfel, din probele administrate în cauză nu rezultă că pârâtul ar fi săvârșit împotriva reclamantei vreunul din actele de violență menționate la art. 4 din Legea nr. 217/2003, republicată, în condițiile art. 3 din aceeași lege, care să pună în pericol viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea acesteia.

Revenind la condițiile necesare în vederea emiterii ordinului de protecție, instanța apreciază că, pentru considerentele expuse anterior, nu sunt îndeplinite cerințele art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru instituirea unui ordin de protecție împotriva pârâtului, astfel că va respinge cererea reclamantei ca neîntemeiată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge ca neîntemeiată cererea de emitere a ordinului de protecție formulată de reclamanta N.A.A., cu domiciliul procesual ales la X, din București, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul N.O.N., cu domiciliul în București, Sector 3.

Obligă reclamanta la plata către Stat a sumei de 260 lei, reprezentând onorariul avocatului din oficiu desemnat să-i asigure asistență juridică pârâtului în cursul judecării cauzei.

Numai cu drept de apel în termen de 3 zile de la pronunțare.

TRIBUNALUL, analizând apelul declarat, reține următoarele:

Prin sentința civilă din data 16 decembrie 2016 instanța a respins ca neîntemeiată cererea de emitere a ordinului de protecție formulată de reclamanta N.A.A., iar onorariul avocatului din oficiu, desemnat pentru a asigura asistență juridică obligatorie a pârâtului, în cuantum de 260 lei, se avansează din fondul Ministerului Justiției, și a obligat reclamanta la plata către stat a

sumeii de 260 lei, reprezentând onorariul avocatului din oficiu desemnat să îi asigure asistență juridică pârâtului în cursul judecării cauzei.

Împotriva sentinței civile din data 16 decembrie 2016, pronunțată în dosarul nr. XXX, reclamanta N.A.A. a declarat apel, considerând sentința netemeinică și nelegală și solicitând admiterea apelului și schimbarea în tot a hotărârii pronunțate în sensul admiterii cererii, așa cum a fost formulată. Motivul apelului urma să fie depus printr-un memoriu separat, după ce va lua cunoștință de motivarea hotărârii apelate.

La apelul formulat de apelanta-reclamantă, N.A.A., intimatul N.O.N. a formulat întâmpinare prin care solicită analiza întregului material probator administrat și cel ce va urma să fie administrat, respingerea apelului și păstrarea sentinței civile pronunțată la data de 16 decembrie 2016 ca fiind legală și temeinică.

Verificând, în limitele cererii de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță, tribunalul reține următoarele:

Apelul nu a fost motivat, iar cazul în care apelul nu se motivează ori motivarea apelului sau întâmpinarea nu cuprinde motive, mijloace de apărare sau dovezi noi, instanța de apel se va pronunța în fond, numai pe baza celor invocate la prima instanță, așa cum prevăd dispozițiile art. 476 alin. (2) C. pr. civ.

Pentru a se admite cererea de emitere a unui ordin de protecție, trebuie dovedită existența condițiilor prevăzute de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, și anume că viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea unei persoane este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei și că, pentru înlăturarea acestei stări de pericol, este necesară luarea uneia dintre măsurile prevăzute de art. 23 alin. (1) lit. a)-h) din același act normativ.

După cum rezultă din art. 3 din același act normativ, în sensul prezentei legi, violența în familie reprezintă orice acțiune sau inacțiune intenționată, cu excepția acțiunilor de autoapărare ori de apărare, manifestată fizic sau verbal, săvârșită de către un membru de familie împotriva altui membru al aceleiași familii, care provoacă ori poate cauza un prejudiciu sau suferințe fizice, psihice, sexuale, emoționale ori psihologice, inclusiv amenințarea cu asemenea acte, constrângerea sau privarea arbitrară de libertate și constituie, de asemenea, violență în familie împiedicarea femeii de a-și exercita drepturile și libertățile fundamentale.

Prin urmare, față de dispozițiile anterior menționate, pentru emiterea unui ordin de protecție, sunt necesare a fi îndeplinite o serie de condiții și

anume: viața, libertatea, integritatea fizică sau psihică a persoanei care solicită emiterea ordinului de protecție să fi fost pusă în pericol printr-un act de violență (fizică sau psihică) în una din formele prevăzute în art. 4 lit. a)-g) din partea unui membru de familie definit prin art. 5 din Legea nr. 217/2003, iar măsura să aibă caracter provizoriu și urgent. După cum rezultă din prevederile art. 4 lit. a) și e) din același act normativ, violența în familie se manifestă sub următoarele forme: violența verbală – adresarea printr-un limbaj jignitor, brutal, precum utilizarea de insulte, amenințări, cuvinte și expresii degradante sau umilitoare; violența economică – interzicerea activității profesionale, privare de mijloace economice, inclusiv lipsire de mijloace de existență primară, cum ar fi hrană, medicamente, obiecte de primă necesitate, acțiunea de sustragere intenționată a bunurilor persoanei, interzicerea dreptului de a posedea, folosi și dispune de bunurile comune, control inechitabil asupra bunurilor și resurselor comune, refuzul de a susține familia, impunerea de munci grele și nocive în detrimentul sănătății, inclusiv unui membru de familie minor, precum și alte acțiuni cu efect similar.

Contrar celor reținute de către prima instanță, faptul că pârâtul-intimat a luat butonul de pornire de la centrala termică din locuința familiei, privându-și astfel soția și copilul de încălzire și apă caldă în anotimpul de iarnă, constituie un act de violență economică în accepțiunea art. 4. lit. e) din Legea nr. 217/2003, iar această atitudine a pârâtului-intimat este cu atât mai incomprehensibilă având în vedere că aceste acțiuni pun în pericol direct sănătatea și viața propriului său copil de a cărui creștere, educare și siguranță este direct responsabil, fiind obligat să asigure necesitățile primare ale copilului, indiferent de acțiunile sau inacțiunile soției sale și de neînțelegerile evidente dintre soți pe care pârâtul-intimat, contrar atribuțiilor sale parentale, nu le estompează deloc în fața copilului, după cum rezultă din mesajele telefonice părinte-copil depuse la f. 28-32, 44-46-dosar fond, exact în aceeași manieră pe care o reproșează soției sale prin concluziile scrise depuse la f.13.-ds. apel.

În concluziile scrise de la f. 13 – dosar apel, intimatul-pârât a arătat că reclamanta-apelantă are un comportament ciudat și urât. Că este violență verbal, nu își supraveghează fiica care este manipulată de mama sa, care nu muncește și îi plac banii, dar aceste împrejurări nu pot justifica privarea soției și a fiicei sale de lipsirea de mijloace de existență primară și de căldură, fiind de neînțeles pasivitatea pârâtului-intimat și lipsa de preocupare a acestuia față de împrejurarea că fiica sa adolescentă și aflată în pragul maturității locuiește într-un centru de protecție a victimelor din luna noiembrie 2016, iar tatăl locuiește singur în locuința familiei.

Din procesul-verbal de audiere a minorei N.A.H., din data de 23 ianuarie 2017, rezultă că minorei îi este frică de tatăl său și se simte neglijată emoțional și educațional de acesta, iar opiniile copilului ascultat vor fi luate în considerare și li se va acorda importanța cuvenită, în raport cu vârsta și cu gradul de maturitate ale copilului, care are aproape 17 ani, așa cum prevăd dispozițiile art. 29 alin. (4) din Legea nr. 272/2004. Dacă susținerile pârâtului-intimat ar fi fost reale și dacă, într-adevăr, soția ar fi refuzat să muncească sau să contribuie la cheltuielile căsătoriei, așa cum prevăd dispozițiile art. 325 alin. (2) C. civ., acesta avea posibilitatea să pornească o acțiune judiciară împotriva acesteia, iar dacă considera că fiica este manipulată psihologic de mamă și că modalitatea de exercitare a autorității părintești de către mamă pune în pericol siguranța copilului, pârâtul-intimat avea posibilitatea să se adreseze instituțiilor cu atribuții de protecție a copilului și instanței de tutelă pentru reglementarea neînțelegerilor dintre părinți cu privire la exercitarea autorității părintești, stabilirea locuinței copilului minor și contribuția fiecărui părinte la întreținerea copilului minor sau să solicite el însuși emiterea unui ordin de protecție, însă soluția aleasă de pârâtul-intimat, constând în privarea de mijloace economice, inclusiv lipsirea de mijloace de existență primară și de căldură a soției și fiicei sale, care sunt nevoite să locuiască într-un centru de protecție a victimelor violenței în familie, și atitudinea sa pasivă în fața acestei stări de fapt nu constituie o soluție legală și, contrar celor reținute de prima instanță, în cauză sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului-intimat.

Contrar celor reținute de instanța de fond, din probatoriul administrat în cauză în primă instanță și în apel rezultă că în luna noiembrie 2016 pârâtul-intimat a manifestat violență economică față de soția și fiica sa în sensul prevăzut de art. 4 lit. e) din Legea nr. 217/2003, iar viața și integritatea fizică și psihică a soției și fiicei pârâtului-intimat sunt puse în stare de pericol, iar în scopul înlăturării acestei stări de pericol imediat se impune emiterea unui ordin de protecție, prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, măsurile de protecție specială prevăzute de art. 23 alin. (1) lit. a), d) și f) din Legea nr. 217/2003, solicitate prin cerere de reclamantă, mai ales că măsurile urmează a fi dispuse pe o perioadă limitată, de trei luni, pârâtul-intimat având posibilitatea să solicite oricând revocarea acestui ordin de protecție sau înlocuirea măsurilor dacă vor fi întrunite condițiile prevăzute de art. 34 alin. (2) din Legea nr. 217/2003.

În cauză nu a fost dovedită existența unor acte de violență fizică a pârâtului-intimat față de soția și fiica sa, există doar indicii ale unor acte de

violență verbală și de tensiune evidentă între părinți, iar contrar susținerilor reclamantei-apelante, nu se impune luarea unor măsuri privind încredințarea copilului minor sau stabilirea reședinței acestuia, având în vedere că, potrivit art. 503 alin. (1) C. civ., părinții exercită împreună și în mod egal autoritatea părintească, iar exercitarea autorității părintești de către un singur părinte nu se poate dispune decât în cazurile extreme reglementate de către art. 507 C. civ., nefiind în interesul superior al copilului luarea acestei măsuri extreme, fie și ea cu caracter temporar, iar locuința copilului este deja în locuința familiei, părinții nefiind divorțați, astfel încât nu se impune emiterea unui ordin de protecție cu privire la stabilirea reședinței copilului.

Prin urmare, în temeiul art. 30 alin. (1) și (3) din Legea nr. 217/2003, coroborat cu dispozițiile art. 480 alin. (2) C. pr. civ., tribunalul va admite apelul și va schimba sentința apelată în sensul că va admite cererea de emitere a ordinului de protecție în parte și va dispune emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului-intimat N.O.N. în temeiul art. 23 alin. (1) lit. a), d) și f) din Legea nr. 217/2003, constând în obligarea pârâtului la evacuarea imobilului situat în București, Sector 4, păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamanta N.A.A. și fiica părților, N.A.H., precum și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu aceasta, pentru o durată de 3 luni de la data emiterii ordinului, respectiv 25 ianuarie 2017, și urmarea de către pârât a ședințelor de consiliere psihologică în temeiul art. 23 alin. (3) din același act normativ, iar în temeiul art. 24 alin. (1) din același act normativ, va stabili că durata măsurilor de protecție va fi de 3 luni începând cu data pronunțării prezentei hotărâri.

În temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, prezenta hotărâre se va comunica de îndată structurilor Poliției Române în a căror rază teritorială se află locuința victimei și a agresorului.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite, în parte, cererea de emitere a unui ordin de protecție.

Emite ordinul de protecție privind pe pârâtul N.O.N., constând în obligarea pârâtului la evacuarea imobilului situat în București, Sector 4, păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamanta N.A.A. și fiica părților, N.A.H., precum și în interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu aceasta, pentru o durată de 3 luni de la data emiterii ordinului, respectiv 25 ianuarie 2017, și urmarea de către pârât a ședințelor de consiliere psihologică.

Executoriu.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică din data de 25 ianuarie 2017.

NOTĂ

Se observă faptul că cele două instanțe au o abordare total diferită asupra cererii și a materialului probator. Instanța de control judiciar reține că din probatoriul administrat rezultă fapte de violență economică, exercitate de către pârât asupra reclamantei și a fiicei lor. Considerăm că instanța de fond a fost prea riguroasă atunci când a solicitat reclamantei să dovedească circumstanțele în care a fost îndepărtat butonul de pornire/oprire al centralei termice, pe de o parte, și a considerat că nu este vorba de lipsirea de mijloace de existență primară, întrucât reclamanta avea la îndemână alte mijloace de încălzire (aparat electric, aer condiționat), pe de altă parte.

Nu ar trebui dusă la extrem analiza cererii, prin solicitarea unui probatoriu laborios în astfel de cazuri, întrucât nu trebuie să plecăm de la premiza că victima se autoagresează (fizic sau economic, cum este cazul de față, prin folosirea unei locuințe neîncălzite în timp de iarnă) doar pentru a obține un ordin de protecție.

Faptul că reclamanta și fiica sa, care erau obișnuite cu un anumit confort, dată fiind situația economică anterioară a părților, alege să locuiască într-un centru, trebuie să conducă cel puțin la ideea că acestea au suferit niște privațiuni care le-a determinat să facă această alegere.

După emiterea ordinului de protecție, agresorul a fost evacuat și a urmat procesul de divorț. Divorțul s-a produs prin acordul soților, iar victima s-a reorientat profesional, implicându-se în activități care îi aduc venituri și nu mai are contact cu fostul soț.

Admiterea cererii privind emiterea ordinului de protecție a avut în cazul de față un efect pozitiv, evacuarea agresorului din locuință permițându-i victimei să se întoarcă acasă din centrul de găzduire în care se afla, să își reia viața. Aceasta are o viață socială foarte activă fiind implicată în diverse proiecte alături de minoră.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ VERBALĂ

**Violență verbală exercitată de pârâtă asupra reclamantului.
Ordin de protecție emis pe durată maximă**

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 10 septembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sector 5 București, s-a constatat faptul că, prin cererea introdusă pe rolul instanței la data de 31 iulie 2012, reclamantul U.N. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtei U.A.A., care să cuprindă obligarea acesteia la păstrarea unei distanțe minime față de reședința reclamantului, precum și interzicerea pârâtei a oricărui contact direct, telefonic sau de alt fel cu reclamantul.

În cuprinsul cererii, reclamantul a arătat că primește zi de zi mesaje umilitoare pe telefon, îi sunt adresate jigniri zilnic, pârâta vine la locuința sa și provoacă scandal, vorbește foarte urât și refuză să plece.

Instanța a încuviințat și a administrat pentru părți proba cu înscrisuri (fiind depuse la dosar, în copie, înscrisuri medicale cu privire la reclamant, evaluare psihologică a părților, referat psihologic privind situația copilului părților, caracterizarea psiho-pedagogică a copilului părților, rapoartele de expertiză medico-legală psihiatrică întocmite în dosarul nr. X al Tribunalului București, înscrisuri cu privire la venitul realizat de pârâtă, sesizări ale pârâtei, acorduri încheiate cu privire la minoră, rezoluția din 13 ianuarie 2012 dată de Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 5 București, corespondență purtată de părți, contractul de vânzare-cumpărare și actul de dezmembrare și contractul de vânzare-cumpărare fără încheiere de autentificare.

La data de 23 august 2012, pârâta a depus la dosar întâmpinare, solicitând respingerea ca nefondată a cererii de ordonanță președințială având ca obiect emiterea unui ordin de protecție.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține că, în anul 2004, a fost desfăcută căsătoria încheiată între reclamantul U.N. și pârâta U.A.A., minoră A.A. fiind încredințată prin creștere și educare mamei.

În prezent, părțile sunt în continuare despărțite, însă relațiile dintre părți, precum și cele dintre reclamant și minoră, sunt din ce în ce mai tensionate,

fiind concretizate în acțiuni de hărțuire din partea pârâtei, care exercită o influență puternică și asupra comportamentului minorei, astfel cum reiese din expertizele psihiatrice depuse la dosar și evaluările școlare efectuate cu privire la minoră. Din mesajele tip SMS trimise de către pârâtă și minora reclamantului, depuse în extras la dosar, reiese cu certitudine că cea dintâi exercită acte de violență verbală în sensul art. 3 din Legea nr. 217/2003, care cauzează vădite suferințe de ordin psihic reclamantului, generate de frecvența și conținutul injurios și disturbator al mesajelor. Nu poate fi avută în vedere apărarea pârâtei în sensul în care acțiunile sale erau provocate de către reclamant, prin atitudinea sa agresivă, pe de o parte, pentru că din probele administrate nu reiese acest fapt, iar pe de altă parte, pentru că, din chiar conținutul mesajelor, se desprinde concluzia că furia pârâtei și a minorei a fost alimentată chiar de lipsa de reacție a reclamantului, de faptul că nu răspundea telefoanelor și mesajelor trimise.

De altfel, din raportul de evaluare psihologică depus la dosar reiese cu certitudine că întregul comportament al minorei este influențat de către mama sa, aceasta adoptând în întregime poziția pârâtei cu privire la tatăl său, responsabilizându-l și culpabilizându-l excesiv pentru situația creată.

Acest fapt conduce la concluzia că există indicii temeinice pentru a se reține existența din partea pârâtei a unor acte de violență psihică, în sensul art. 3 din Legea nr. 217/2003, exercitate asupra reclamantului, cât și asupra fiicei minore a părților, violențe care, pe de o parte, au dus la grave perturbări ale desfășurării normale a existenței reclamantului, dar, mai ales, prin influențele exercitate, construind un model de comportament pentru minoră, aduc grave prejudicii dezvoltării psihice și emoționale a acesteia.

În drept, instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 23 raportat la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 217/2003, republicată, instanța poate să emită un ordin prin care să se dispună, pe o durată maximă de 6 luni, o serie de obligații și interdicții, în funcție de situația de fapt și de relațiile dintre părți.

În consecință, apreciem că se impune obligarea pârâtei U.A.A. la păstrarea unei distanțe minime de 200 m față de reclamantul U.N., a unei distanțe minime de 200 m față de reședința reclamantului, situată în București, interzicerea pârâtei a oricărui contact telefonic sau de alt fel cu reclamantul în speranța că abținerea mamei va determina și o schimbare de comportament a fiicei și o reducere a presiunii exercitate non-verbal asupra acesteia de a adopta aceeași atitudine față de tatăl său.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea de emitere a unui ordin de protecție formulată de reclamantul U.N. în contradictoriu cu pârâta U.A.A.

Obligă pârâta U.A.A. la păstrarea unei distanțe minime de 200 m față de reclamantul U.N.

Obligă pârâta la păstrarea unei distanțe minime de 200 m față de reședința reclamantului situată în București, Sector 5.

Interzice pârâtei orice contact direct sau de alt fel cu reclamantul.

Pronunțată în ședința publică de azi, 10 septembrie 2012.

NOTĂ

Ponderea ordinelor de protecție emise în favoarea victimelor bărbați este de doar 7% față de ordinele de protecție emise în favoarea victimelor femei, care sunt în procent de 88%, iar în 3% dintre cereri reclamantii au fost femei și bărbați¹.

Suntem în prezența unuia dintre puținele ordine de protecție emise exclusiv pentru violență verbală.

Instanța a reținut în mod corect efectele care apar în plan psihic ca urmare a exercitării constant și consecvent a unor acte de violență psihică, luând în considerare rapoartele psihologice depuse la dosar.

¹ Un studiu lansat la data de 20 iulie 2017 de Rețeaua pentru prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor (Rețeaua VIF).

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ PSIHICĂ

Violență fizică, verbală și psihologică prin amenințările repetate cu moartea. Agresor bolnav psihic. Ordin de protecție emis în favoarea reclamantei

(Judecătoria Cornetu)

Prin sentința civilă din data de 11 decembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Cornetu, s-a constatat faptul că, prin cererea introdusă la această instanță, reclamanta T.A. a solicitat instanței să emită un ordin de protecție împotriva pârâtului, soțul său, T.U.

Se arată că pârâtul o bate pe victimă, o amenință cu cuțitul sau toporul, cu împușcarea cu pistolul din dotare, până la momentul în care a fost obligat să-l predea. Din acest motiv a fost nevoită să se refugieze cu minora în domiciliul părinților.

Pârâtul a formulat cerere reconvențională prin care solicită instituirea unui drept de reținere asupra imobilului din care se solicită evacuarea sa.

La termenul din 12 decembrie 2012 au fost încuviințate pentru părți proba testimonială și cu înscrisuri.

Analizând actele și probele administrate, instanța apreciază cererea întemeiată și o va admite în consecință pentru următoarele considerente.

Analizând probele administrate în cauză instanța reține că, în speța de față, pârâtul manifestă față de reclamantă o violență fizică, verbală, chiar și psihologică, prin amenințările repetate cu moartea.

Astfel, prin declarația martorului propus de reclamantă, reiese „că reclamanta și pârâtul au fost colegi de serviciu, de mai multe ori aceasta venea la serviciu cu urme de vânătăi pe mâini; de asemenea, martorul relatează că pârâtul în prezența celorlalți colegi a amenințat-o de mai multe ori cu moartea, fiindu-i luată de către conducerea unității arma din dotare; pârâtul s-a dus în cadrul sindicatului și a spus că nu se lasă până nu o omoară pe reclamantă; de asemenea, se arată că, deși pârâtul a fost clasat din motive medicale de natură psihiatrică și nu mai lucrează, continuă să o urmărească pe reclamantă când iese de la serviciu”. Această declarație a martorului reclamantei se coroborează cu înscrisurile depuse de către aceasta, bilet de trimitere către Spitalul de Psihiatrie „Al. Obregia”, bilet de externare din care reiese că acesta a avut o tentativă de suicid.

Din tot acest ansamblu probator reiese că pârâtul, care are probleme de sănătate ce reies cu claritate din aceste acte medicale depuse la dosar, manifestă față de reclamantă violență fizică și verbală exagerată și nejustificată.

Acesta prin atitudinea sa creează reclamantei un grav prejudiciu, suferințe fizice și mai ales psihologice, suferințe ce nu se pot înlătura decât prin luarea unor măsuri împotriva pârâtului.

Astfel instanța apreciază că viața și integritatea psihică a reclamantei și a copilului sunt puse în pericol.

Pentru toate aceste considerente, urmează a admite cererea așa cum a fost formulată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea privind pe reclamantă având ca obiect ordin de protecție.

Emite ordinul de protecție și în consecință dispune:

– evacuarea temporară a pârâtului din domiciliul comun, situat în com. X, jud. Ilfov;

– reintegrarea reclamantei și a minorului în locuință;

– obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă față de reclamantă și de rudele acesteia;

– interzice pârâtului orice contact cu reclamanta, inclusiv telefonic, conform art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003.

Respinge cererea reconvențională ca nefondată.

Pronunțată în ședința publică de azi, 11 decembrie 2012.

NOTĂ

Agresor cunoscut cu antecedente psihice, exercită acte de agresiune fizică și psihică asupra reclamantei, amenințând-o pe aceasta cu moartea chiar la locul de muncă, în prezența celorlalți colegi, și dezvoltă o obsesie din a o urmări și a-i crea o stare de frică.

**Victima obține și al doilea ordin de protecție. Agresorul, fost agent de poliție, pensionat medical, victima, agent de poliție activ.
Violență psihică, amenințări cu moartea**

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 3 București la data de 29 mai 2013, reclamanta-victimă T.A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul-agresor T.U. și cu Autoritatea Tutelară Sector 3, emiterea unui ordin de protecție prin care să se dispună evacuarea temporară a pârâtului din locuință, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate, respectiv din sat „X”, com. „X”, jud. „X”, reintegrarea victimei și a minorei în locuința familiei, limitarea dreptului de folosință a pârâtului, dacă este posibil, doar asupra unei părți a locuinței comune, astfel încât pârâtul să nu vină în contact cu victima, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă și minoră, de 300 m de reședința victimei, cu păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă și minoră, de 300 m de reședința victimei, cu păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de locul de muncă al reclamantei – Secția X Poliție București, cu obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii victimei sau față de alte rude ale acesteia, față de minora T.A.A., născută la 20 iulie 2003, interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le vizitează periodic – com. „X”, jud. Călărași, locul unde locuiesc părinții săi și unde aceasta cu minora merge frecvent acolo, cu interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima, încredințarea minorei T.A.A. către aceasta, cu obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

În ceea ce privește excepția necompetenței teritoriale instanța a reținut că, în temeiul art. 27 din Legea nr. 217/2003, cererea pentru emiterea ordinului de protecție este de competența judecătoriei de pe raza teritorială în care își are domiciliul sau reședința victima.

Pentru aceste considerente, instanța respinge excepția necompetenței teritoriale, ca neîntemeiată.

Reclamanta-victimă T.A. a fost soția pârâtului-agresor T.U. Părțile au divorțat la Judecătoria „X”, însă hotărârea de divorț nu a fost redactată.

Din căsătoria păților a rezultat un copil, T.A.A., născută la data de 20 iulie 2003.

La data de 11 decembrie 2012 Judecătoria Cornetu a dispus prin sentința civilă din data 11 decembrie 2012 emiterea unui ordin de protecție în favoarea reclamantei-victime pe o perioadă de 6 luni.

Din viza de reședință a reclamantei victime rezultă că aceasta s-a mutat în București, Sector 3.

Din actele medicale depuse la dosar instanța a reținut că pârâtul-agresor a fost internat de mai multe ori la Spitalul Clinic de Psihiatrie „Alexandru Obregia” și că acesta suferă de tulburări mixte de personalitate și că, în vara anului trecut, a suferit un accident rutier, fiind vorba de o tentativă de suicid.

Din biletul de ieșire din spital aflat la pag. 31 instanța a reținut că fetița păților suferă de tulburare anxioasă și depresivă mixtă ca urmare a presiunii necorespunzătoare din partea părinților și dezmembrarea familiei prin divorț și că, pentru această afecțiune, minorei i s-a prescris un tratament medicamentos.

Din declarația martorului O.M. instanța reține că, încă din anul 2009, pârâtul-agresor era violent cu reclamanta-victimă și cu minora și că, în anul 2012, aceste violențe s-au agravat și că în acest an pârâtul a început să amenințe cu moartea, și că acesta a încercat să își ia viața.

De asemenea, martorul a arătat că fetița păților este traumatizată și că a fost internată la spitalul „Obregia” pentru a urma un tratament.

Martorul a precizat că într-una din zile când îi asigura protecție reclamantei-victime a constatat că pârâtul-agresor avea un cuțit și că în lunile septembrie, octombrie, noiembrie și decembrie 2012 pârâtul-agresor a venit la postul de poliție unde reclamanta-pârâtă este angajată ca polițist și a amenințat-o pe aceasta că o va tăia și că la locul de muncă cunosc această situație 50 de persoane.

Martorul a arătat că, după ce pârâtul a văzut la știri episodul cu părintele care și-a spânzurat copilul, a sunat la familia reclamantei și a amenințat că va face la fel cu copilul, după care se va sinucide.

Din analiza situației de fapt expuse, rezultă că pârâtul-agresor este capabil de acte de violență fizică și verbală cu caracter grav față de un membru al familiei sale, respectiv față de fosta sa soție, și că, de teama pârâtului, reclamanta-victimă s-a mutat în București, Sector 3.

În consecință, instanța consideră că integritatea fizică sau psihică, chiar viața reclamantei și a fiicei părților, sunt puse în pericol prin actele de violență, fizică și verbală, comise de către pârâțul-agresor.

În concluzie, pentru considerațiile expuse, instanța va emite cererea de față, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, va dispune următoarele:

Având în vedere că reclamanta-victimă și minora T.A.A. locuiesc în prezent în București, Sector 3, instanța apreciază că o măsura specială de protecție se impune a fi luată și cu privire la reședința acestora, astfel că, în temeiul art. 26 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 217/2003, instanța va dispune ca pârâțul-agresor T.U. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reședința reclamantei-victime T.A. și a minorei T.A.A., situată în București, Sector 3.

Pentru aceleași rațiuni, va obliga pârâțul-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locul de muncă al reclamantei-victime și unitatea de învățământ a minorei.

În baza art. 26 alin. (1) lit. a), instanța va dispune evacuarea temporară a pârâțului-agresor din locuința din județul Ilfov și, în baza art. 26 alin. (1) lit. b), reintegrarea reclamantei-victime și a minorei T.A.A. în locuința situată în județul Ilfov și va obliga pârâțul-agresor T.U. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de această locuință.

În baza art. 26 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 217/2003, instanța va interzice pârâțului-agresor T.U. să se deplaseze în comuna „X”, localitatea în care locuiesc părinții reclamantei-victime și unde minora își petrece vacanța de vară.

În baza art. 26 alin. (1) lit. f), instanța va dispune interzicerea oricărui contact al pârâțului-agresor T.U. cu reclamanta-victimă T.A. și cu minora T.A.A., inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

În temeiul art. 26 alin. (1), coroborat cu art. 398 alin. (1) C. civ., instanța va stabili ca reclamanta-victimă T.A. să exercite singură autoritatea părintească cu privire la minora T.A.A.

În temeiul art. 26 alin. (3), instanța va obliga pârâțul-agresor să urmeze un tratament de consiliere psihologică într-un centru specializat și să ia unele măsuri de control al stării sale de sănătate.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge excepția necompetenței teritoriale ca neîntemeiată.

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de **6 luni de la data emiterii prezentului ordin**, dispune următoarele:

Obligă pârâțul-agresor T.U. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de **următoarele persoane protejate**: reclamanta-victimă T.A. și minora T.A.A., născută la data de 20 iulie 2003, fiica părinților.

Obligă același pârât-agresor T.U. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reședința reclamantei-victime T.A. și a minorei T.A.A., situată în București, Sector 3.

Obligă pârâțul-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locul de muncă al reclamantei-victime T.A., Secția de poliție „X”, și unitatea de învățământ a minorei.

Evacuează temporar pârâțul din locuința situată în jud. Ilfov.

Reintegrează reclamanta-victimă T.A. și minora T.A. în locuința situată în jud. Ilfov și obligă pârâțul-agresor T.U. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de această locuință.

Interzice pârâtului-agresor T.U. să se deplaseze în comuna „X”, județul Călărași, localitate în care locuiesc părinții reclamantei-pârâte și unde minora își petrece vacanța de vară.

Interzice pârâtului-agresor să aibă orice fel de contact cu reclamanta-victimă T.A. și cu minora T.A.A., inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod.

Stabilește ca reclamanta-victimă T.A. să exercite singură autoritatea părintească cu privire la minora T.A.A.

Obligă pârâțul-agresor să urmeze consiliere psihologică și să ia unele măsuri de control a stării sale de sănătate.

Executoriu.

 NOTĂ

Instanța a constatat starea de pericol în care se aflau victima și fiica minoră și a emis ordinul de protecție. Pe fondul afecțiunilor psihice, pârâțul o amenința cu moartea pe victimă, transmițându-i astfel de mesaje prin intermediul telefonului, al rudelor sau chiar direct, prezentându-se la locul de muncă al

acesteia. Chiar dacă victima este agent de poliție, pârâțul încerca să o agreseze de față cu ceilalți colegi, considerând că boala psihică îl va absolvi de răspundere.

În preziua judecării cererii privind emiterea ordinului de protecție agresorul a rugat-o pe victimă să vină în domiciliu pentru a purta o ultimă discuție cu aceasta. Victima nu a dat curs solicitării, iar în momentul în care poliția a încercat să pună în executare ordinul de protecție, prezentându-se la domiciliul agresorului, a constatat că acesta s-a sinucis.

Ordin de protecție emis pentru violențe fizice și psihice. Respinge cererea privind emiterea unui ordin de protecție în favoarea minorului. Respinge cererea de încredințare a minorului pe perioada ordinului de protecție

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 11 iunie 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 5 București, s-a constatat faptul că, prin cererea introdusă la dată de 21 mai 2013 de către reclamanta E.A.A., s-a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului E.O.U., care să cuprindă obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de ea și de fiul minor al părților, față de locul său de muncă și față de casa părinților săi, interzicerea oricărui contact cu ea, încredințarea minorului către ea și obligarea pârâtului la consiliere psihologică.

La data de 6 iunie 2013 pârâțul a depus la dosar întâmpinarea, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii.

În motivarea întâmpinării pârâțul a arătat că nu sunt reale expunerile reclamantei referitoare la comportamentul său. A mai arătat că reclamanta a recunoscut accentuarea stării conflictuale din familie, că el a avut probleme de sănătate și nu avea loc de muncă, iar conflictul dintre soți a fost spontan apărut din lipsa fondurilor bănești. A menționat că fiul său este la vârsta la care are nevoie de educația ambilor părinți.

Instanța a încuviințat și a administrat pentru părți proba cu înscrisuri (fiind depuse la dosar, în copie, certificat medico-legal, actul de identitate a reclamantei, certificatul de naștere a minorului rezultat din căsătoria părților, certificatul de

căsătorie a păților) și proba testimonială în cadrul căreia au fost audiați martorii E.A. și E.U., declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosar.

La data de 11 iunie 2013 a fost ascultat în camera de consiliu minorul E.I.N., născut la data de 29 februarie 2000.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține că între părți căsătoria a fost încheiată la data de 30 noiembrie 1996, din relațiile acestora rezultând minorul E.I.N., în vârstă de 13 ani.

Din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, instanța reține că în prezent relațiile dintre părți sunt foarte tensionate, pârâtul fiind cel care a manifestat agresivitate în mod constant, sub forma violenței fizice, economice sau psihice. Astfel, din certificatul medico-legal depus la dosar, coroborat cu răspunsul pârâtului la interogatoriul din oficiu, instanța reține că au existat incidente violente între părți, reclamanta suferind leziuni fizice care, alături de starea de temere insuflată de comportamentul pârâtului, au determinat-o să părăsească domiciliul comun încă de la data 15 aprilie 2013.

De asemenea, instanța reține că încă de la acea dată reclamanta nu a mai revenit în domiciliul comun, fiind găzduită împreună cu fiul său de sora sa, cu reședința în București, Sector 5.

Acest fapt conduce la concluzia că există indicii temeinice pentru a se reține existența din partea pârâtului a unor acte de violente fizică și psihică, în sensul art. 3 din Legea nr. 217/2003, exercitate asupra victimei-reclamante, violențe care au dus la grave perturbări ale desfășurării normale a existenței acesteia.

În drept, instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 23, raportat la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 217/2003, republicată, poate să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, pe o durată maximă de 6 luni, o serie de obligații și interdicții, în funcție de situația de fapt și de relațiile dintre părți.

În consecință, apreciem că se impune, pentru înlăturarea stării de pericol în privința reclamantei, obligarea pârâtului E.O.U. la păstrarea unei distanțe minime de 200 m față de reclamanta E.A.A. și reședința acesteia, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 200 m față de locul de muncă al reclamantei, situat în București, Sector 5, interzicerea pârâtului de a se deplasa în com. „X”, jud. Ilfov, la reședința părinților reclamantei, precum și interzicerea pârâtului a oricărui contact direct sau de alt fel cu reclamanta, cu excepția mesajelor scrise privind strict situația minorului.

Aceste restricții se aplică cu excepția solicitării interdicției ca pârâtul să se apropie și să ia contact cu minorul E.I.N. și a încredințării minorului, instanța apreciind că ar fi o măsură disproporționată, de natură să retragă nejustificat accesul pârâtului la copilul său. Această soluție se impune și prin prisma opiniei exprimate de către minor, care, la ascultarea în Camera de Consiliu, a arătat că nu dorește să se dispună ca tatăl său să nu-l mai poată vedea, ci să îi viziteze uneori, când vrea el. Această atitudine a minorului se desprinde de altfel și din cuprinsul cererii, reclamanta precizând că inițial minorul nu a dorit să părăsească domiciliul, rămânând câteva zile cu tatăl său. Ordinul de protecție nu poate fi folosit ca un instrument care să îngreiească relațiile dintre copil și părinte, atunci când copilul, la o vârstă suficient de mare, poate avea o opinie validă, nu dorește acest lucru. Pe de altă parte, instanța reține că părțile se află în cursul procesului de divorț, iar o măsură atât de restrictivă, care să acopere mare parte din cursul procesului, ar fi de natură să retragă posibilitățile pârâtului de a se apăra în cursul procesului și de a demonstra că este în măsură să își asume responsabilitățile de părinte conform interesului superior al minorului.

Pentru aceleași considerente, dar ținând seama de faptul că minorul se află în grija reclamantei, astfel că nu există un interes practic în încredințarea minorului prin ordin de protecție, instanța va respinge și solicitarea privind această măsură. Pe calea ordonanței președințiale pot fi luate, dacă consecințele o impun, măsuri referitoare la locuința minorului în timpul procesului de divorț.

În ceea ce privește obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică, instanța apreciază că o asemenea măsură nu este utilă față de circumstanțele cauzei.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea de emitere a unui ordin de protecție formulată de reclamanta E.A.A. în contradictoriu cu pârâtul E.O.U.

Obligă pârâtul E.O.U. la păstrarea unei distanțe minime de 200 m față de reclamanta E.A.A. și reședința acesteia.

Obligă pârâtul la păstrarea unei distanțe minime de 200 m față de locul de muncă al reclamantei, situat în București, Sector 5.

Interzice pârâtului să se deplaseze în com. „X”, jud. Ilfov.

Interzice pârâtului orice contact direct sau de alt fel cu reclamanta, cu excepția mesajelor scrise privind strict situația minorului.

Respinge cererea în privința celorlalte măsuri.

NOTĂ

Respingerea cererii privind emiterea unui ordin de protecție în favoarea minorului a avut la bază, pe de o parte, lipsa unor dovezi din care să reiasă faptul că pârâtul a exercitat vreun fel de violență asupra acestuia, iar pe de altă parte, instanța a ținut cont de opinia minorului care a declarat că dorește să fie vizitat de tatăl său și inițial nu a dorit să părăsească locuința familiei împreună cu mama sa, rămânând câteva zile numai în compania pârâtului. Instanța a avut în vedere și faptul că părțile se află în proces de divorț, iar situația minorului poate fi tranșată fie provizoriu, pe calea unei ordonanțe președințiale, fie definitiv, în cadrul hotărârii privind divorțul.

Ordin de protecție emis numai pentru reclamantă, nu și pentru minoră

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 17 iunie 2015, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei la data de 2 iunie 2015 sub nr. X/2015, reclamanta-victimă U.A.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.R., a solicitat emiterea unui ordin de protecție pentru o perioadă de 6 luni, prin care să se dispună obligarea pârâtului-agresor la păstrarea unei distanțe minime determinate față de reclamantă și minoră, de locul de muncă, domiciliu și unitatea școlară frecventată de minoră, interzicerea oricărei forme de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență, sms-uri sau orice alte mijloace de comunicare, încredințarea minorei și stabilirea domiciliului la mamă, fără cheltuieli de judecată.

În fapt, s-a arătat că părțile sunt într-o relație de concubinaj din anul 2002, iar împreună au o fiică, U.A., însă pârâtul-agresor a avut un comportament violent constant, manifestându-se prin crize de gelozie și agresivitate verbală și

fizică. Violența pârâtului a fost manifestată și asupra părinților reclamantei, care au fost loviți cu pumnii în față de către acesta, comportamentul pârâtului datorându-se și consumului de alcool. Totodată, se precizează că în anul 2010 părțile s-au despărțit, însă după foarte puțin timp, la insistențele pârâtului, s-au împăcat, iar pe durata sarcinii, acesta nu a contribuit financiar, doar după ce reclamanta a născut acesta contribuia cu sume mici care erau insuficiente pentru nevoile minorei. De asemenea, se arată că pârâtul trimite mesaje de amenințare în care susține că îi va omorî toată familia reclamantei, acestea fiindu-i teamă să iasă din casă și să meargă la locul de muncă sau să își plimbe fiica prin parc, deoarece pârâtul le urmărește și le face scandal în plină stradă, încercând de câteva ori să o bată pe reclamantă pe stradă. A precizat că au avut loc acte de violență în prezența minorei, existând o situație de risc pentru minoră, inclusiv posibilitatea de a fi luată fără drept de pârât. Totodată, există martori la faptele descrise și există mesaje telefonice. În privința asistenței medicale a victimei se arată că aceasta a suferit leziuni fizice și a fost maltratată psihologic, a primit îngrijiri într-un centru medical și deține certificat medico-legal. De asemenea, reclamanta a solicitat obligarea pârâtului-agresor la păstrarea unei distanțe minime față de reclamantă, de copiii victimei, față de locul de muncă sau reședința victimei; interzicerea oricărei forme de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alte mijloace de comunicare cu victima; încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora la mamă, recomandarea luării unor măsuri în scopul dezalcoolizării.

În drept, reclamanta-victimă a invocat prevederile legii.

În dovedire, au fost depuse la dosar în copie certificatul medico-legal, cărțile de identitate ale părinților, transcrierile mesajelor telefonice.

În cauză, a fost administrată proba cu înscrisuri și proba testimonială.

Pârâtul-agresor nu s-a prezentat în fața instanței.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Părțile au calitate de foști concubini și, conform susținerilor neprobate ale reclamantei, de părinți ai minorei U.A., născută la 4 iulie 2012, la dosar nefiind deus certificatul de naștere al copilului.

Din probele de la dosar, instanța reține că, în privința copilului minor, nu au fost dispuse măsuri în sensul reglementării exercițiului autorității părintești, a locuinței minorei etc. Iar pârâtul este cunoscut drept o persoană cu un comportament violent, verbal și fizic, față de reclamantă, pe care, la momentul

separării, a agresat-o grav provocându-i leziuni pentru a căror vindecare au fost necesare 2-3 zile de îngrijiri medicale, astfel cum atestă certificatul medico-legal, confirmat prin declarația martorei U.A.A., mama reclamantei (f. 8, 25).

Periculozitatea pârâtului rezultă și din faptul că, în aceeași împrejurare, acesta a lovit-o nu doar pe reclamantă, ci și pe părinții acesteia, din certificatul medico-legal depus la fila 9 reieșind că, pentru vânătăile suferite, mama reclamantei a avut nevoie de 4-5 zile de îngrijiri medicale, pârâtul acționând irațional, lovindu-l și pe tatăl reclamantei, care suferise de curând o intervenție chirurgicală, fără milă, chiar în zona operației.

În afară de jigniri inimaginabile aduse reclamantei în legătură cu viața intimă a acesteia, pârâtul a amenințat și amenințat că o bate și o omoară, iar transcrierile mesajelor telefonice primite de reclamantă, depuse la dosar la fila 11, dovedesc că pârâtul suferă de o puternică tulburare manifestată prin furie excesivă, dorința de a provoca panică și suferință reclamantei, pe lângă injurii și obscenități, pârâtul preferând amenințări de natură a crea reclamantei teamă pentru valorile importante la care se referă art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, viața, sănătatea și integritatea sa.

Având în vedere situația expusă, instanța reține că pârâtul este o persoană cu reacții impulsive, necontrolate, cu un comportament bizar, cu o evoluție nefavorabilă în ultima perioadă de timp.

Având în vedere circumstanțele arătate, instanța precizează că, prin actele de violență verbală și psihologică exercitate de pârât asupra reclamantei, integritatea fizică și psihică a reclamantei sunt puse în pericol, în condițiile în care pârâtul le-a comis în trecut față de reclamantă, iar aceste reacții necontrolate pot degenera în acte de agresiune mult mai grave din partea acestuia.

Drept urmare, se impune ca această stare de pericol să fie înlăturată prin emiterea unui ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni, pârâtul să fie obligat la păstrarea unei distanțe minime față de reclamantă, față de locuința acesteia și locul de muncă, totodată să îi fie interzis orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu aceasta.

În raport de circumstanțele cauzei, instanța consideră inadecvate celelalte măsuri solicitate prin cererea de chemare în judecată, din probe rezultând că pârâtul are o relație bună cu minora și se comportă normal în prezența acesteia, motiv pentru care le va respinge ca neîntemeiate.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta-victimă U.A.A., domiciliată în București, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.R., domiciliat în jud. Ialomița, com. Traian.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

Obligarea pârâtului-agresor U.R. să păstreze distanța minimă de 300 m față de reclamanta-victimă U.A.A., față de reședința reclamantei-victime, situată în București, Sectorul 3, și față de locul de muncă al acesteia.

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Executoriu.

NOTĂ

Împotriva hotărârii reclamanta a formulat apel, criticând soluția primei instanțe sub aspectul respingerii capătului de cerere privind încredințarea minorei, însă la termenul de judecată din 2 noiembrie 2015 aceasta a renunțat la cererea de apel.

Renunțarea la calea de atac a fost o consecință a faptului că agresorul, după emiterea ordinului de protecție în favoarea victimei a hotărât să părăsească țara iar cererea de apel a rămas fără obiect.

De regulă obținerea unui ordin de protecție oferă încredere victimei în sensul de a continua demersurile pentru a se rupe din relația abuzivă, constituind primul pas în procesul de desprindere din relație. Un ordin de protecție creează victimei o stare de confort psihic, conferă încredere în forțele proprii și în sprijinul autorităților.

Cerere admisă în parte. Ordin de protecție emis pentru o perioadă de 3 luni. Violență psihologică

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 26 iunie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul

Judecătoria la data de 26 iunie 2017, sub nr. X, reclamanta-victimă U.A.A. a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.R., să dispună emiterea unui ordin de protecție prin care să dispună păstrarea unei distanțe față de victimă, de reședința acesteia și față de locul de muncă, respectiv X, precum și interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victima.

În motivarea de fapt a cererii, reclamanta-victimă a avut o relație cu pârâtul-agresor începând cu anul 2002, din relația de concubinaj rezultând un copil minor în vârstă de 3 ani.

Din cauza consumului aproape zilnic de alcool, pârâtul-agresor a început să devină agresiv și făcea crize de gelozie, imaginându-și situații ipotetice.

Atitudinea pârâtului-agresor nu s-a limitat doar la acestea și se arată că a început să denigreze reclamanta-victimă în prezența prietenilor săi, afirmând despre aceasta că are amanți și că îl înșeală. Mai mult decât atât, a lovit victima de mai multe ori și a venit băut la locul de muncă al victimei.

Actele de violență nu au fost limitate doar la persoana victimei, arătându-se prin cererea de chemare în judecată că pârâtul-agresor a manifestat acte de violență și față de părinții victimei, pe care i-a lovit cu pumnii în față.

Din cauza reacțiilor violente, în anul 2010 a intervenit despărțirea în fapt a părților, dar la insistențele pârâtului-agresor s-au împăcat.

Din luna octombrie pârâtul a început să o urmărească pe reclamanta-victimă, adresându-i injurii pe stradă, după care, până la Sărbătorile Pascale, pârâtul-agresor s-a liniștit, moment după care a reluat activitatea agresivă, urmărind victima, adresându-i injurii și amenințând-o cu moartea.

Pârâtul-agresor trimite mesaje victimei, îi spune că îi omoară familia, astfel încât acesteia îi este teamă să iasă din casă și să meargă la locul de muncă.

În concluzie, reclamanta-victimă a solicitat emiterea ordinului de protecție pe o perioadă de 6 luni în favoarea sa și a fiicei sale.

Reclamanta-victimă a cerut administrarea probei cu înscrisuri, martori și interogatoriul pârâtului.

Pârâtul-agresor, legal citat, s-a prezentat în fața instanței, dar nu a formulat întâmpinare.

La termenul de astăzi, 26 iunie 2017, instanța a încuviințat reclamantei proba cu înscrisuri, proba cu martori și proba cu interogatoriul pârâtului, reținându-se poziția pârâtului-agresor, care a declarat că nu dorește administrarea altor probe în afara înscrisurilor existente la dosar.

Analizând actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

În fapt, părțile s-au aflat într-o relație de concubinaj din care a rezultat minora U.A.A. În prezent, reclamanta-victimă locuiește împreună cu părinții, fratele și fiica sa minoră.

Prin prezenta cerere, reclamanta solicită emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului, care să-i impună acestuia să păstreze o distanță de minim 300 m față de ea și de locul acesteia de muncă, dar și să-i interzică orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu ea, pe motivul că anterior a mai fost emis un ordin de protecție împotriva lui, dar și pentru că în ultimul timp a început să o urmărească când iese de la serviciu, iar acest comportament îi aduce o stare de temere.

Analizând materialul probator administrat, prin raportare la dispozițiile legale, instanța apreciază că cererea reclamantei este întemeiată în parte.

Astfel, susținerea reclamantei, conform căreia este urmărită în mod constant de către pârât, este confirmată de declarația martorului N.A. (f. 48), care a precizat că a asistat în toamna anului trecut la un incident, când a observat că pârâtul o jignește și o amenința pe reclamantă, iar recent a observat că, atunci când pleacă de la serviciu împreună cu reclamanta, foarte des sunt urmărite de pârât. Tot martora a precizat că reclamantei îi este teamă de pârât, aceasta schimbându-și de fiecare dată atitudinea când vine vorba de pârât.

Prin urmare, instanța apreciază că pârâtul, prin comportamentul adoptat, îi provoacă reclamantei o stare de tensiune, de teamă, generată de comportamentul agresiv avut anterior.

De aceea, instanța consideră că integritatea psihică a reclamantei-victimă este pusă în pericol prin actele de violență psihologică comise de pârâtul-agresor, iar prin măsurile pe care le va încuviința poate fi asigurată protecția acestora.

De asemenea, instanța constată că însuși pârâtul a precizat, cu ocazia interogatoriului administrat, că este de acord cu emiterea ordinului de protecție atâta timp cât nu îi este afectată relația cu copilul său minor, el procedând la urmărirea reclamantei pentru a-și putea vedea copilul minor în prezența mamei sale.

Prezentul ordin de protecție are un rol preventiv, acela de a preîntâmpina escaladarea conflictului dintre părți, nereprezentând o sancțiune pentru pârât.

În consecință, pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, instanța va admite în parte cererea și va emite

un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe o durată de 3 luni de la data emiterii, și se va dispune obligarea pârâtului-agresor U.R. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă U.A.A., precum și față de locul de muncă al reclamantei-victimă, la X, situat în X, adresă ce urmează a fi comunicată organelor de poliție; interzice pârâtului-agresor orice contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod.

În ceea ce privește cererea reclamantei de a se lua față de pârât anumite măsuri în scopul dezalcoolizării, instanța constată că în cauză nu s-a făcut dovadă necesității instituirii acestei măsuri, astfel că va fi respinsă ca neîntemeiată.

În temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, prezentul ordin se va comunica de îndată structurilor Poliției Române de la locuința victimei și a agresorului.

În temeiul art. 31 alin. (2) și (4) din Legea nr. 271/2003, va dispune punerea de îndată în executare a prezentului ordin de protecție de către sau sub supravegherea poliției.

Instanța pune în vedere pârâtului-agresor să respecte interdicțiile impuse prin prezentul ordin, nerespectarea acestora constituind infracțiune care atrage răspunderea penală a făptuitorului și aplicarea de pedepse. De asemenea, le pune în vedere părților că prezentul ordin de protecție nu produce efecte negative asupra relației pârâtului cu copilul său minor, acesta având posibilitatea de a avea legături personale cu acesta.

Obligă pârâtul-agresor la plata către stat a sumei de 260 lei reprezentând onorariu avocatului din oficiu desemnat pentru apărarea sa, suportat din fondurile Ministerului Justiției.

Stabilește onorariul apărătorului din oficiu al reclamantei-victimă, în cuantum de 130 lei, suportat din fondurile Ministerului Justiției.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta-victimă U.A.A., cu domiciliul în București, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.R., cu domiciliul în jud. Ialomița, com. Traian.

Emite următorul ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 3 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

Obligă pe pârâtul-agresor U.R. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă U.A.A., precum și față de locul de muncă al reclamantei-victimă, situat în X, adresă ce urmează a fi comunicată organelor de poliție.

Interzice pârâtului-agresor orice contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod.

Respinge în rest cererea ca neîntemeiată.

Executoriu.

NOTĂ

Instanța reține violența psihică rezultată din modul în care victima era urmărită de agresor și amenințată prin mesaje telefonice. Cu toate că victima a relatat faptul că agresiunile fizice, verbale, psihologice se produceau pe fondul consumului de alcool, iar agresorul a declarat în fața instanței că este de acord cu emiterea unui ordin de protecție, de unde putem trage concluzia că acesta a recunoscut acțiunile violente, instanța nu a admis capătul de cerere privind obligarea pârâtului la un tratament de dezalcoolizare. Însă este de remarcat că instanța atrage atenția pârâtului asupra faptului că nerespectarea interdicțiilor impuse prin ordinul de protecție constituie infracțiune care atrage răspunderea penală a făptuitorului și aplicarea de pedepse.

Comportamentul acestui agresor se atenuează doar pe perioada de valabilitate a ordinului de protecție, însă după expirarea acestuia agresorul revine la conuita anterioară urmărind-o, transmițându-i ameninări. Victima a obținut custodia exclusivă a minorei. Victima a fost hotărâtă de la început iar obținerea ordinului de protecție i-a dat încredere că lucrurile din viața ei se pot rezolva.

Violență psihică. Cerere admisă în parte. Ordin de protecție emis pentru o durată de 2 luni. Distanța pe care agresorul trebuie să o păstreze față de victimă este de 100 m. Se resping capetele de cerere privind emiterea ordinului de protecție în favoarea minorului și obligarea predării armelor

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 26 iunie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 2 București, s-a constatat faptul că, prin cererea de chemare în judecată

înregistrată pe rolul acestei instanțe, la data de 22 iunie 2017, reclamanta U.A.A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul U.N., emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului, prin care instanța să dispună cu caracter provizoriu:

- obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă, față de minora U.A.A., precum și față de locul de muncă al victimei, respectiv X;

- interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima;

- obligarea pârâtului de a preda poliției armele deținute;

- obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică;

- recomandarea luării unor măsuri în scopul dezalcoolizării.

În motivarea cererii, prin completarea formularului-tip, reclamanta a arătat că pârâtul are un comportament agresiv. A mai precizat că s-a căsătorit cu pârâtul în anul 1999, au divorțat în 2002 și s-au recăsătorit în anul 2004.

A mai arătat că pârâtul o urmărește pe stradă, căutând-o în mod regulat la părinții săi acasă, iar în data de 17 iulie a venit la locul său de muncă, X, unde a provocat un scandal, încercând să o determine să se întoarcă acasă.

A mai indicat faptul că a fost amenințată de pârât cu moartea, trăind, astfel, într-o permanentă teroare.

A mai solicitat emiterea ordinului de protecție pentru o perioadă de 6 luni.

În dovedirea cererii s-au depus la dosar înscrisuri.

Potrivit art. 26 alin. (2) din Legea nr. 217/2003, cererea pentru emiterea unui ordin de protecție este scutită de plata taxei judiciare de timbru.

Pârâtul, legal citat cu mențiunile prevăzute de lege și copie de pe acțiune și înscrisuri, nu a depus întâmpinare.

La solicitarea instanței a fost depus la dosar un proces-verbal conținând rezultatul verificărilor efectuate de DGPMB și cazierul judiciar al pârâtului.

La termenul din data 26 iunie 2017, instanța a procedat la audierea martorei U.A.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

Reclamanta și pârâtul sunt soți, conform certificatului de căsătorie seria X.

În fapt, la data de 17 iunie, pârâtul a căutat-o pe reclamantă la restaurantul „X”, locul de muncă al acesteia, prilej cu care a provocat scandal, încercând să o determine pe reclamantă să se întoarcă la domiciliul comun. Pârâtul a mai urmărit reclamanta către locuința părinților săi.

În prezenta cauză, având în vedere probele administrate în cauză, respectiv înscrisurile atașate și martorul audiat, instanța apreciază că pârâțul manifestă violență psihică asupra reclamantei.

Violența psihologică nu are nicio justificare și s-a manifestat prin stările de temere produse reclamantei cu privire la integritatea sa fizică.

Comportamentul violent al membrilor de familie este incompatibil cu ordinea și cu morala familială și este de natură să pună în pericol integritatea fizică și sănătatea reclamantei. În acest caz, actele antisociale ale pârâțului trebuie sancționate cu promptitudine și cu fermitate în vederea restabilirii raporturilor normale, a reeducării celui vinovat și a prevenirii unor manifestări similare.

Măsura obligării pârâțului la păstrarea unei distanțe minime de 100 m față de reclamantă și față de locul său de muncă se justifică prin necesitatea apărării dreptului victimei de a beneficia de integritate psihică, raportat la actele de violență psihică săvârșite de pârât împotriva reclamantei, dar și pe nevoia asigurării unui climat normal al vieții de familie.

Instanța apreciază că distanța minimă de 100 m este proporțională cu necesitatea de protecție a reclamantei prin îngrădirea drepturilor pârâțului. Instanța apreciază că se impune obligarea pârâțului să se abțină de la contactarea în orice mod a reclamantei, inclusiv telefonic, dat fiind faptul că actele de violență psihică pot fi proferate și prin intermediul mijloacelor de comunicare la distanță.

Referitor la păstrarea unei distanțe minime față de copilul minor al părților, U.A.A., instanța reține că, din probatoriul existent la dosar, nu rezultă că minora ar fi fost victima violențelor fizice sau psihice din partea reclamantului, motiv pentru care nu se va restrânge posibilitatea pârâțului și a fiicei sale de a avea relații personale.

Cu privire la solicitarea reclamantei de obligare a pârâțului să predea briceagul deținut, instanța reține că existența respectivului briceag este susținută numai de către reclamantă, martora audiată precizând faptul că are cunoștință despre existența acestuia de la reclamantă.

În atare situație, instanța consideră că nu este probată purtarea în mod regulat de către pârât a unui briceag asupra sa, prilej pentru care va considera acest petit neîntemeiat.

Conform art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, pe lângă oricare dintre măsurile dispuse potrivit alin. (1), instanța poate dispune și obligarea agresorului de a urma consiliere psihologică, psihoterapie sau poate recomanda

luarea unor măsuri de control, efectuarea unui tratament ori a unor forme de îngrijire, în special în scopul dezintoxicării.

În prezenta situație, instanța reține că din probatoriul existent nu se impune niciuna din măsurile prevăzute de textul anterior citat, motiv pentru care va aprecia petitul petentei ca neîntemeiat.

Analizând situația de fapt mai sus expusă prin prisma dispozițiilor legale anterior indicate, instanța apreciază că integritatea psihică și viața reclamantei este pusă în pericol prin actele de violență exercitate de către pârât, motiv pentru care va dispune emiterea ordinului de protecție în favoarea reclamantei pentru o perioadă de 2 luni, prin care va obliga pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 m față de reclamantă, va obliga pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 m față de locul de muncă al reclamantei, respectiv X, situat în București, Sectorul 3, și va obliga pârâtul să se abțină de la contactarea în orice mod a reclamantei, inclusiv telefonic.

În baza art. 29 din Legea nr. 271/2003, republicată, prezentul ordin de protecție este executoriu.

În baza art. 31 alin. (1) din Legea nr. 271/2003, prezentul ordin se comunică de îndată unității de poliție în a cărei rază de competență se află locuința părților.

În baza art. 31 alin. (2) din Legea nr. 271/2003, dispune punerea, de îndată, în executare a prezentului ordin de protecție sub supravegherea poliției.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta U.A.A., cu domiciliul ales în București, Sectorul 2, în contradictoriu cu pârâtul U.N., cu domiciliul în București, Sector 2, având ca obiect ordin de protecție și, în consecință:

Dispune emiterea unui ordin de protecție, pentru o durată de 2 luni, prin care:

- obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 m față de reclamantă;
- obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 100 m față de locul de muncă al reclamantei, respectiv X, situat în București, Sectorul 3;
- obligă pârâtul să se abțină de la contactarea în orice mod a reclamantei, inclusiv telefonic.

Respinge cererea, în rest, ca neîntemeiată.

NOTĂ

Instanța reține faptul că agresorul a manifestat acte de agresiune psihică asupra victimei, însă consideră că o protecție acordată pentru 2 luni și cu stabilirea unei distanțe de 100 m pe care agresorul trebuie să o păstreze față de victimă asigură protecția acesteia.

Reclamanta a formulat apel, iar tribunalul a admis apelul și a schimbat în parte sentința apelată, în sensul că durata pentru care se instituie ordinul de protecție este de 6 luni.

După obținerea ordinului de protecție victima a divorțat. Aceasta a fost foarte hotărâtă în acțiunile întreprinse și nu a cedat presiunilor agresorului. Nu s-au mai semnalat acte de violență exercitate asupra ei.

Cerere admisă în parte. Instanța reține acte de violență psihică

(Tribunalul București, Secția a IV-a civilă)

Prin decizia civilă din data de 9 iulie 2016, pronunțată de Tribunalul București, Secția a IV-a civilă, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 la data de 9 iulie 2015, reclamanta U.A., în contradictoriu cu pârâțul U.R.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție prin care să se instituie următoarele măsuri: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă – 300 m; obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii victimei sau față de alte rude ale acesteia – 300 m față de minora U.A.A.; obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate; interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le vizitează periodic, respectiv localitatea de domiciliu a tatălui reclamantei, interzicerea oricărui contact inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu victima, obligarea agresorului de a preda poliției armele deținute – informarea unității militare unde lucrează pârâțul asupra comportamentului acestuia și limitarea pe perioada de valabilitate a ordinului de protecție accesului la armă, încredințarea copiilor minori sau stabilirea reșe-

dinței acestora – încredințarea și stabilirea domiciliului minorei U.A.A., născută la data de 20 aprilie 1998, la reclamantă, suportarea de către pârât a chiriei sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri ai familiei locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familiei – plata a 500 lei/lună pentru acoperirea cheltuielilor pentru găzduire și întreținere, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică, recomandarea luării unor măsuri în scopul adicției sau în vederea internării într-un spital de specialitate cu scopul stabilirii unui diagnostic și recomandarea tratamentului adecvat.

În motivarea cereri, reclamanta a arătat că părțile sunt căsătorite de 21 de ani, timp în care pârâtul a manifestat în permanență un comportament agresiv pe baza consumului de alcool, ce s-a intensificat în ultimii 15 ani. Din această cauză, pârâtul manifestă și un comportament sexual deviant față de minoră. Ultimul eveniment violent s-a petrecut la data de 25 iunie 2015, când pârâtul s-a enervat foarte tare că minora nu s-a ridicat de la masă în momentul în care acesta i-a cerut să meargă la magazin, motiv pentru care a început să o lovească. Reclamanta a sărit în apărarea minorei, iar pârâtul și-a îndreptat furia înspre reclamantă. În acest timp, minora a apelat la serviciul 112 pentru a solicita ajutor. Speriată fiind și temându-se pentru siguranța lor, reclamanta, împreună cu minora, au fugit de acasă în noaptea respectivă, petrecând-o în Gara de Nord.

Mai mult, reclamanta arată că pârâtul obișnuiește să le amenințe pe cele două cu moartea sau alte violențe.

Deși legal citat, pârâtul U.R.N. nu a formulat întâmpinare, însă s-a prezentat în fața instanței pentru a-și exprima poziția procesuală și a solicitat probe în apărare.

Instanța a administrat în cauză, la solicitarea ambelor părți, proba cu înscrisuri, precum și testimonială, în cadrul căreia au fost audiați martori A.N, la solicitarea reclamantei, respectiv U.N.E., la solicitarea pârâtului.

Prin sentința civilă din 20 august 2015 s-a admis în parte ordinul de protecție a reclamantei.

Pârâtul a fost obligat să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamantă cu excepția situațiilor ce impun, potrivit legii, prezența concomitentă a ambelor părți în fața unor instanțe de judecată, a unor organe de urmărire penală sau a unor instituții sau autorități publice, față de minora U.A.A., față de unitatea de învățământ a acesteia, față de locul de muncă al reclamantei, precum și față de locuința tatălui reclamantei.

S-a interzis pârâtului contactului cu reclamanta, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod. Măsurile de protecție sunt valabile 6 luni de la pronunțare.

S-au respins celelalte cereri ca neîntemeiate.

Pentru a hotărî astfel prima instanță a reținut următoarele: în fapt, reclamanta U.A. și pârâtul U.R.N. sunt căsătoriți, iar din relație au rezultat doi copii, minora U.A.A. și un băiat în prezent major.

În data de 25 iunie 2015 pârâtul a exercitat violențe fizice asupra reclamantei, aspecte care reies din adresa de la Secția de Poliție, prin care se atestă că pârâtul este cercetat pentru săvârșirea infracțiunii de violență în familie, lucrarea aflându-se încă în instrumentare, care coroborează cu declarația martorului A.N. Totodată, prin certificatul medico-legal nr A2/3503/02.07.2015, s-a constatat că reclamanta U.A. prezintă leziuni traumatice ce s-ar fi putut produce prin lovire cu un corp dur, ce pot data din 25 iunie 2015, fiind necesare pentru vindecare 2-3 zile de îngrijire medicală.

Deși martorul A.N. nu a fost de față la incidentele dintre părți, a arătat că s-a întâmplat să o vadă pe reclamantă cu vânătăi pe corp sau cu ochii umflați, fiind dată afară de pârât. Totodată, acesta a precizat că, de la reclamantă și de la nepoții săi, știe că pârâtul obișnuia să îi lovească și să îi dea afară din casă. În urmă cu trei săptămâni – o lună, după ce a fost nevoit să petreacă o noapte în Gara de Nord, reclamanta a venit la țară, la locuința martorului, observând că aceasta era vânătă pe brațe, pe picioare, acuzând dureri de cap.

După incidentul din data de 25 iunie 2015, reclamanta cu minora au petrecut o noapte în Gara de Nord, după care au stat câteva zile la locuința martorului A.N., ulterior aceasta adresându-se unui centru de protecție a victimelor violenței în familie, unde se află și în prezent.

În speță, având în vedere probele administrate în cauză, instanța a apreciat că pârâtul a manifestat violențe fizice asupra reclamantei și violență psihologică asupra minorei U.A.A., provocându-le acestora stări de temere și tensiune, fiind nevoite să apeleze la sprijinul unui centru de protecție a victimelor violenței în familie. Totodată, s-a făcut dovada comportamentului agresiv repetat al pârâtului. Instanța a reținut că pericolozitatea pârâtului este evidentă, atât timp cât reclamanta a fost nevoită să apeleze la organele de poliție pentru a-l opri pe pârât de la săvârșirea de acte de violențe împotriva sa și a minorei.

Deși pârâtul a invocat faptul că martorul A.N. nu a perceput în mod direct incidentele dintre părți, instanța reține că aceasta a perceput în mod direct

urmările acțiunilor pârâtului, respectiv urmele de violență de pe corpul reclamantei, care se coroborează cu mențiunile din certificatul medico-legal.

Fiind audiată în camera de consiliu, minora U.A.A. a relevat traumele pe care le suportă din cauza comportamentului tatălui său, arătându-se afectată și fiindu-i frică de acesta, neacceptând să fie lăsată singură în prezența acestuia.

De asemenea, din fișa psiho-pedagogică depusă la dosar rezultă că minora are probleme emoționale din cauza abuzurilor repetate din cauza pârâtului.

Instanța a mai reținut că, deși pârâtul nu a recunoscut în mod direct că a exercitat violențe fizice asupra reclamantei, totuși acesta i-a solicitat acesteia și minorei să îl ierte și să se întoarcă acasă, ceea ce denotă faptul că acesta se simte vinovat de cele întâmplate.

Având în vedere că există posibilitatea ca pârâtul să ia contact în mod fizic cu reclamanta și minora și să exercite aceeași violență atât fizic, cât și psihic, să agraveze situația conflictuală, instanța urmează a-l obliga pe pârât să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamantă, cu excepția situațiilor în care se impune, potrivit legi, prezența concomitentă a ambelor părți în fața unor instanțe de judecată, a unor organe de urmărire penală sau a altor instituții și autorități publice față de minora U.A.A., față de unitatea de învățământ a acesteia, față de locul de muncă al reclamantei, precum și față de locuința tatălui reclamantei.

Instanța a mai reținut că distanța de 300 m este suficientă atât din perspectiva protejării intereselor reclamantei, cât și din perspectiva asigurării eficienței măsurii și a posibilității concrete de punere în aplicare a acesteia.

De asemenea, pentru aceleași motive și, în plus, pentru faptul că există posibilitatea ca pârâtul să ia contact telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta și să exercite violențe verbale sau să agraveze situația conflictuală, instanța a interzis pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

Potrivit art. 24 din Legea nr. 217/2003, republicată, și având în vedere faptul că pârâtul, în mod repetat, a exercitat violențe asupra membrilor familiei sale, instanța va dispune ca măsurile ce urmează a fi dispuse prin ordinul de protecție să fie luate pe perioada maximă de 6 luni, prevăzută de lege, începând cu data pronunțării prezentei hotărâri.

Referitor la interdicția pentru pârât de a se deplasa în localitatea D., jud. Teleorman, unde locuiește tatăl reclamantei, instanța a reținut că nu se impune o astfel de măsură, protecția reclamantei putându-se realiza prin măsura interzicerii pârâtului de a se apropia de locuința tatălui reclamantei.

Reclamanta a solicitat ca pârâtul să fie obligat să predea arma deținută, însă din probatoriul administrat nu reiese că acesta deține vreo armă personală și pe care să o folosească în afară serviciului, iar în ceea ce privește arma pe care ar folosi-o în timpul serviciului, instanța reține că nu poate impune vreo astfel de măsură, fiind disproporționată, prin urmare a respins solicitarea reclamantei de a-l obliga pe pârât să predea arma. În ceea ce privește informarea unității militare unde lucrează pârâtul despre comportamentul acestuia, instanța reține că dispozițiile legale nu prevăd o astfel de măsură.

Cu privire la solicitarea reclamantei de a se dispune încredințarea minorei către reclamantă și stabilirea domiciliului acesteia la reclamantă, din probatoriul administrat nu a reieșit că pârâtul a încercat să o ia pe minoră de lângă mamă, instanța a apreciat că este suficientă măsura interdicției pentru pârât de a se apropia de minoră. Reclamanta are însă posibilitatea ca pe calea unei acțiuni de drept comun să solicite instanței luarea de măsuri privind situația minorei U.A.A. și reglementarea raporturilor dintre aceasta și părinții săi. Prin urmare, instanța a respins cererea de încredințare a minorei și de stabilire a domiciliului acesteia la reclamantă, pe calea specială a ordinului de protecție. În ceea ce privește obligarea pârâtului la plata către reclamantă a sumei de 500 lei pentru acoperirea cheltuielilor pentru găzduire și întreținere, reclamanta nu a produs dovezi în acest sens, nu a precizat și dovedit faptul că suportă cheltuieli cu întreținere și cazare, nedepunând vreun contract de închiriere la dosar.

Totodată, în cauză nu s-a făcut dovada dependenței pârâtului față de anumite substanțe sau alcool pentru a se justifica luarea măsurii internării sau a obligării la consiliere psihologică.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel nemotivat pârâtul U.R.N., apel care a fost înregistrat la data de 27 august 2015 pe rolul Tribunalului București, Secția a IV-a civilă.

Intimata reclamantă a depus întâmpinare, solicitând respingerea apelului.

Analizând apelul formulat de apelantul-pârât în condițiile prevăzute de art. 476 alin. (2) C. pr. civ., tribunalul apreciază că apelul este nefondat, pentru următoarele considerente:

Prin cererea dedusă judecății reclamanta U.A., în contradictoriu cu pârâtul U.R.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție prin care să se instituie următoarele măsuri: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victima – 300 m; obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii victimei și față de alte rude ale acesteia – 300 față de minora U.A.A.; obligarea pârâtului la păstrarea unei

distanțe minime determinate față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate; interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le vizitează periodic, respectiv localitatea de domiciliu a tatălui reclamantei, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu victima, obligarea agresorului de a preda poliției armele deținute – informarea unității militare unde lucrează pârâtul asupra comportamentului acestuia și limitarea pe perioada de valabilitate a ordinului de protecție accesului la armă, încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora – încredințarea și stabilirea domiciliului minorei U.A.A., născută la dată de X, la reclamantă, suportarea de către pârât a chiriei sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri ai familiei locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială – plata a 500 lei/lună pentru acoperirea cheltuielilor pentru găzduire și întreținere, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică, recomandarea luării unor măsuri în scopul adicției sau în vederea internării într-un spital de specialitate cu scopul stabilirii unui diagnostic și recomandarea tratamentului adecvat.

Din probele administrate la prima instanță rezultă că între părți există o stare conflictuală accentuată ca urmare a actelor de violență fizică și psihică exercitate de pârât asupra intimatei-reclamante și asupra minorei A.A. (fiica părților), astfel cum rezultă din certificatul medico-legal depus la dosarul cauzei, depozițiile martorilor audiați și declarația minorei. Exercițarea acestor acte de violență în familie au determinat-o pe intimată să părăsească domiciliul comun, adresându-se unui centru de protecție a victimelor violenței în familie, unde se află și în prezent cu minora.

Tribunalul apreciază că în mod corect a analizat prima instanță probele administrate, reținând că apelantul-pârât a manifestat violență fizică asupra intimatei-reclamante și violență psihologică asupra minorei, astfel periculozitatea acestuia a impus instituirea ordinului de protecție în vederea protejării victimelor acestei violențe.

În aceste condiții, tribunalul apreciază că ordinul de protecție a fost corect instituit de prima instanță, ca urmare a comportamentului apelantului.

Pentru toate aceste considerente tribunalul apreciază că ședința civilă apelată a fost dată cu aplicarea și interpretarea corectă a legii, motiv pentru care, în baza art. 480 C. pr. civ., se va respinge ca nefondat apelul declarat de apelantul U.R.N.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge apelul formulat de apelantul-pârât U.R.N., pronunțată de Judecătoria Sectorului 5, în contradictoriu cu intimata-reclamantă U.A., ca nefondat.

NOTĂ

Cu toate că martorul nu a luat parte la conflictul dintre părți, care a degenerat în agresiuni fizice asupra victimei, instanța a reținut în mod corect starea de pericol în care se află reclamanta și fiica sa, coroborând toate probele administrate în cauză cu declarația martorului. Astfel, din certificatul medico-legal, dar și din atitudinea pârâtului, care solicită victimei să-l ierte, coroborate cu urmele vizibile de violență fizică de pe corpul victimei, descrise de martor, rezultă cu certitudine că pârâtul a agresat-o fizic pe reclamantă. În ceea ce privește minora, instanța a avut în vedere declarația acesteia, dată cu ocazia audierii, coroborată cu mențiunile înscrise în fișa psiho-pedagogică, și a reținut în mod corect faptul că asupra acesteia pârâtul a exercitat acte de violență psihologică, creându-i victimei o stare de frică.

De reținut faptul că victimele trebuie să probeze cele susținute în cerere, respectiv actele de violență la care au fost suspuse de agresori, în caz contrar instanța nu poate emite un ordin de protecție.

Reclamanta a înștiințat unitatea militară la care lucrează agresorul cu privire la comportamentul acestuia și a formulat plângere penală împotriva acestuia, fiind începută urmărirea penală față de agresor, dosar instrumentat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Militar.

După obținerea celui de-al doilea ordin de protecție victima a divorțat.

În urma demersurilor legale inițiate de victimă, fiul acesteia, care părăsise domiciliul din cauza violențelor fizice manifestate de tatăl său, s-a întors să locuiască împreună cu mama și cu sora sa, într-o locuință închiriată. Victima are în prezent un loc de muncă stabil, iar fiica își continuă studiile.

Violențe fizice și psihologice exercitate asupra victimei. Ordin de protecție emis împotriva soțului-agresor. Cerere pentru emiterea ordinului de protecție în favoarea fiicei minore, respinsă

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei, la data de 26 mai 2016, reclamanta-victimă U.A. a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.N.E., să dispună emiterea unui ordin de protecție prin care să dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate de 300 m față de aceasta, față de fiica victimei, U.A., față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate, respectiv magazinul X, cu sediul în X, Școala X, situată în X, cu interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victima, cu încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora la mamă, și obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică.

În fapt, reclamanta-victimă a arătat, în esență, că pârâtul-agresor este soțul acesteia, cu care este căsătorită din anul 2011, iar din căsătoria părților a rezultat minora U.A., în vârstă de 9 ani.

Reclamanta-victimă a arătat că pârâtul-agresor are o atitudine violentă față de aceasta, în septembrie 2014 exercitând violențe fizice asupra acesteia, pentru aceste agresiuni deținând certificate medico-legale.

A mai menționat reclamanta-victimă că pârâtul-agresor are o relație extra-conjugală, iar în noiembrie 2015, aceasta a hotărât să părăsească domiciliul conjugal, când soțul său era plecat în croazieră.

În data de 5 mai, aceasta i-a comunicat pârâtului-agresor că dorește să divorțeze, moment în care pârâtul-agresor a devenit violent, a strâns-o de gât și i-a smuls părul din cap.

A doua zi, pe data de 6 mai, pârâtul-agresor a venit la locul său de muncă, a încercat să o scoată din magazin sub pretextul de a merge la cumpărături, i-a vorbit urât, a înjurat-o, după care a lovit-o cu capul în față și i-a spart nasul.

În urma acestui eveniment a depus plângere la poliție și a primit îngrijiri medicale, pârâtul-agresor mergând la aceasta acasă și, în încercarea de a intra, a spart și deteriorat ușa.

În susținere au fost depuse la dosar înscrisuri, în fotocopie și CD.

La termenul din data de 26 mai 2016 instanța a încuviințat pentru reclamanta-victimă proba cu înscrisuri și proba cu înregistrări video.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Părțile în litigiu au calitatea de soț și soție.

Din analiza materialului probatoriu, procesele-verbale de intervenție seria X și nr. X din 22 mai 2016, adresa emisă de INML către Spitalul „Colțea” din 7 mai 2016, chitanțele emise de INML, mesajele trimise pe telefon și înregistrările video, instanța reține că între părți există în prezent o stare conflictuală, reclamanta fiind nemulțumită de comportamentul violent al pârâtului, pe fondul geloziei și a faptului că reclamanta își dorește divorțul. Instanța reține că reclamanta-victimă a fost agresată fizic la datele de 5 mai 2016, 6 mai 2016 și 22 mai 2016 și a prezentat leziuni traumatice, care ar fi putut fi produse prin lovire cu capul de către pârâtul-agresor. În prezent, instanța reține că reclamanta este amenințată cu moartea prin mesaje, în condițiile în care pârâtul-agresor i-a comunicat că își dorește să ajungă amândoi în mormânt.

Instanța a coroborat susținerile reclamantei-victime cu procesele verbale de intervenție, seria 015885 și 016251 din data 22 mai 2016, emisă de INML către Spitalul „Colțea” în 7 mai 2016, chitanțele emise de INML, mesajele trimise pe telefon și înregistrările video, din aceste probe rezultând că pârâtul-agresor este capabil de acte de violență fizică și verbală cu caracter grav față de un membru al familiei sale, respectiv față de soția sa.

Instanța apreciază că pârâtul-agresor acționează sub imperiul unei puternice tulburări generate de conflictul dintre părți, de problemele ivite în timpul căsătoriei, ce se agravează datorită faptului că reclamanta-victimă își dorește să se despartă de el, conflict pe care pârâtul-agresor nu îl poate gestiona corect și are un comportament impulsiv-agresiv ce poate genera reacții violente imprevizibile din partea acestuia.

În consecință, instanța consideră că integritatea fizică sau psihică a reclamantei-victimă sunt puse în pericol prin actele de violență fizică și verbală comise de către pârâtul-agresor.

Astfel că instanța va admite în parte cererea de emitere a unui ordin de protecție și pentru considerațiile expuse, apreciind că reclamanta-victimă a fost supusă unei violențe fizice și psihologice din partea pârâtului-agresor și, pentru înlăturarea stării de pericol cu privire la integritatea fizică sau psihică a acesteia, se impune emiterea unui ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, va dispune:

În temeiul art. 23 alin. (1) lit. d), dispune obligarea pârâtului-agresor U.N.E. la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamanta-victimă U.A., față de reședința acesteia, situate în X, locul de muncă X și Școala X, la care învață minora U.A.

În temeiul art. 23 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003, va interzice pârâtului-agresor U.N.E. de a avea orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta-victimă U.A.

În temeiul art. 23 alin. (3) din Legea nr. 211/2003 va obliga pârâtul-agresor U.N.E. să urmeze ședințe de consiliere psihologică.

În ceea ce privește măsurile de protecție solicitate de reclamanta-victimă cu privire la minoră, instanța a reținut că pârâtul-agresor nu a săvârșit niciun act de agresiune împotriva minorei, astfel că va respinge în rest cererea, ca neîntemeiată.

În temeiul art. 29 din Legea nr. 217/2003, ordinul de protecție este executoriu.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă U.A., cu domiciliul București, Sector 3, împotriva pârâtului-agresor U.N.E, domiciliat în București, Sector 1, în parte.

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durată de 6 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

În temeiul art. 23 alin. (1) lit. d) dispune obligarea pârâtului-agresor U.N.E. la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamanta-victimă U.A., față de reședința acesteia, situată în București, Sector 3, locul de muncă X și Școala X, la care învață minora U.A.

În temeiul art. 23 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003, interzice pârâtului-agresor U.N.E. de a avea orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta-victimă U.A.

În temeiul art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003, obligă pârâtul-agresor U.N.E. să urmeze ședințe de consiliere psihologică.

Respinge, în rest, cererea, ca neîntemeiată.

Executoriu.

Împotriva sentinței pârâtul a formulat apel la data de 27 mai 2016. Apel respins ca neîntemeiat

Prin apelul formulat pârâtul a învederat instanței de judecată că unele soluții din hotărârea apelată nu reflectă realitatea, fiindu-i interzis să își vadă fiica. A arătat că distanța de 300 m este o măsură exagerată ținând cont că locuința sa de domiciliu se află la o distanță mai mică de strada X, unde este situată școala fiicei sale.

Procedând la analiza materialului probator prin prisma probelor administrate în cauză, Tribunalul constată următoarele:

Părțile în litigiu au calitatea de soț și soție. Reclamanta-victimă a învederat instanței că există o stare de pericol cu privirea la integritatea și viața acesteia, are o obsesie că în casă sunt demoni și alte entități care doresc să îi facă rău și spune că reclamanta este posedată. Dacă încearcă să stea de vorbă cu pârâtul, acesta devine extrem de violent, deseori scenele având loc în prezența minorei.

În drept, în conformitate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, prevenirea și combaterea violenței în familie, persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate e pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție.

Față de conținutul prevederilor legale anterior menționate, cererea de emitere a unui ordin de protecție vizează o stare de pericol iminent, determinate de acte de violență grave și actuale exercitate chiar de un membru al familiei și care reclamă o intervenție urgentă caracteristică unei situații excepționale din partea autorităților statului pentru protejarea celorlalți membri.

În speță, față de conținutul dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 217/2003, se constată că reclamanta se înscrie în sfera subiectelor de drept circumstanțiate, justificând calitate procesuală activă în prezenta cauză în raport de relația cu pârâtul.

Din coroborarea textelor legale incidente se reține că, pentru emiterea unui ordin de protecție, trebuie să existe indicii că, în lipsa măsurilor de protecție, viață, integritatea fizică sau psihică ori libertatea i-ar fi puse în pericol reclamantei, acestei indicii urmând a fi susținute de împrejurări apte să constituie o bază factuală suficientă pentru aprecierea unei stări de pericol iminent, care reclamă o intervenție de urgență a instanței de vreme ce instituția

ordinului de protecție are o natură restrictivă de drepturi, negăsindu-și aplicabilitatea decât în condițiile dovedirii necesității măsurii solicitate.

În acest sens, urmează a se reține că, în aplicabilitatea art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, noțiunea de viață privată include integritatea fizică și psihică a unei persoane, statele-părți având obligația pozitivă de a preveni nerespectarea de către alte persoane a integrității fizice și morale a unui individ atunci când autoritățile știu sau ar fi trebuit să știe despre aceste nerespectări (*Costello-Roberts c. Regatului Unit*, nr. 38.719/97, pct. 118, 10 octombrie 2002, și *M.C. c. Bulgariei*, nr. 39.272/98, pct. 73 și 149). Totodată, trebuie avută în vedere ca măsură de emiteră a unui ordin de protecție dispusă în considerarea protejării drepturilor unei alte persoane să constituie o ingerință în dreptul la viața privată a presupusului agresor împotriva căruia se dispune și trebuie să fie justificată de împrejurările constatate din coroborarea ansamblului probator, precum și să prezinte caracter proporțional cu gravitatea faptelor pretins săvârșit.

Tribunalul reține că apelantul-pârât nu a contestat în cauză măsura dispusă de instanța de fond privind emiteră ordinului de protecție, ci doar aspectul legat de distanță minimă obligatorie pe care trebuie să o păstreze față de reclamanta-victimă, respectiv față de reședința acesteia, față de locul de muncă al acesteia și față de școala la care învață minora. Verificând sentința apelată cu privire la acest aspect, luând în considerare și dispozițiile Legii nr. 217/2003, Tribunalul constată că apelul formulat este neîntemeiat, neimpunându-se stabilirea unei distanțe mai mici față de locurile indicate de instanța de fond în cuprinsul sentinței civile ce face obiectivului prezentului apel.

Astfel, Tribunalul constată că instanța de fond a reținut în mod corect că, din procesele-verbale de intervenție seria 015885 și nr. 016251 din 22 mai 2016, adresa emisă de INML către Spitalul „Colțea” din 7 mai 2016, chitanțele emise de INML, mesajele trimise pe telefon și înregistrările video, rezultă că între părți există în prezent o situație conflictuală, reclamanta fiind nemulțumită de comportamentul violent al pârâtului, pe fondul geloziei și al faptului că reclamanta își dorește divorțul. Tribunalul are în vedere că reclamanta-victimă a fost agresată fizic la datele 5 mai 2016, 6 mai 2016 și 22 mai 2016 și a prezentat leziuni traumatiche, care ar fi putut fi produse prin lovire cu capul de

către pârâtul-agresor. În prezent, instanța reține că reclamanta este amenințată cu moartea prin mesaje, în condițiile în care pârâtul-agresor își dorește să ajungă amândoi în mormânt.

Tribunalul constată că susținerile reclamantei-victime și procesele verbale de intervenție seria 015885 și 016251 din data 22 mai 2016, adresa emisă de INML către Spitalului „Colțea” din data 7 mai 2016, chitanțele emise de INML, mesajele trimise pe telefon, înregistrările video, relevă că pârâtul-agresor este capabil de acte de violență fizică și verbal cu caracter grav față de un membru al familiei sale, respectiv față de soția sa.

Tribunalul apreciază ca fiind întemeiate aspectele avute în vedere la motiunea sentinței primei instanțe, potrivit cărora pârâtul-agresor acționează sub imperiul unei puternice tulburări generate de conflictul dintre părți, de probleme ivite în timpul căsătoriei, ce se agravează datorită faptului că reclamanta-victimă își dorește să se despartă de el, conflict pe care pârâtul-agresor nu îl poate gestiona corect și are un comportament impulsiv-agresiv ce poate genera reacții violente imprevizibile din partea acestuia.

Distanța stabilită de instanța de fond, respectiv 300 m, este de natură să facă efectivă măsura de protecție dispusă și să conducă la înlăturarea stării de pericol. În ceea ce o privește pe fiica apelantului, Tribunalul reține că reclamanta a solicitat obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de fiica sa și încredințarea copiilor și stabilirea reședinței minorilor la mamă, dar instanța de fond a constatat în mod corect că nu se justifică luarea acestor măsuri de protecție cu privire la minoră, întrucât pârâtul-agresor nu a săvârșit niciun act de agresiune împotriva fetei.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin. (1) C. pr. civ., Tribunalul va respinge ca neîntemeiat apelul formulat.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge apelul formulat de apelantul-pârât U.N.E., cu domiciliul în București, Sector 1, împotriva sentinței civile nr. X, pronunțată de Judecătoria, în contradictoriu cu intimata-reclamantă U.A., cu domiciliul în București, Sector 3, ca neîntemeiat.

Definitivă.

NOTĂ

Se observă faptul că atât instanța de fond, cât și cea de apel au considerat că „nu se justifică luarea acestor măsuri de protecție cu privire la minoră, întrucât pârâtul-agresor nu a săvârșit niciun act de agresiune împotriva fetei”. În opinia noastră, exercitarea actelor de agresiune fizică și de limbaj în prezența minorei sunt de natură să-i producă acesteia o traumă psihică și nicidecum o dezvoltare emoțională normală, astfel încât se impunea instituirea de măsuri de protecție și în privința acesteia, mai ales că s-a dispus interdicția pentru pârât de a se apropia de școala în care studiază minoră.

Considerăm că instanța ar fi trebuit să ia în considerare elementele heterocolaterale ale abuzului emoțional, psihologic la care a fost supusă minoră și să instituie o măsură de protecție și în favoarea acesteia, pentru a nu dubla trauma psihologică aferentă situației.

Al doilea ordin de protecție emis. Primul ordin de protecție încălcat de către agresor

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei la data de 13 decembrie 2016, reclamanta-victimă U.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.N.E., a solicitat emiterea unui ordin de protecție prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de victimă – 300 m și față de fiica U.A., obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime – 300 m față de Școala X, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu victima, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Părțile sunt foști soți, aceștia divorțând prin acord, conform sentinței civile din data 15 noiembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București, în dosarul nr. X/299/2016. Din cauza agresivității pârâtului, la data de 26 mai 2016 reclamanta a obținut un ordin de protecție împotriva pârâtului, pe o perioadă de 6 luni, timp în care a demarat și finalizat acțiunea de divorț.

În prezenta cauză, reclamanta-victimă a solicitat emiterea unui nou ordin de protecție și a depus la dosar planșe-foto și o fișă de examinare eliberată la data de 6 decembrie 2016 de către Spitalul Clinic de Oftalmologie, din cauza căreia rezultă că aceasta prezintă contuzie prin agresiune, echimoze palpebrale și hemoragii conjunctivale. A susținut că a fost lovită de fostul soț pe data de 4 decembrie 2016, care i-a dat un cap în față, apoi i-a dat cu pumnii, până și-a pierdut cunoștința.

Instanța reține că reclamanta-victimă a formulat pe data de 8 decembrie 2016 și o plângere penală împotriva pârâtului-agresor, înregistrată la Secția de Poliție.

Având în vedere situația expusă, instanța reține că pârâtul este o persoană cu reacții impulsive, necontrolate, cu un comportament bizar, cu o evoluție nefavorabilă în ultima perioadă de timp, acționând în continuare sub imperiul unei puternice tulburări generate de separarea păților.

Având în vedere circumstanțele arătate, instanța apreciază că, prin actele de violență fizică și psihologică exercitate de pârât asupra reclamantei, integritatea fizică și psihică a reclamantei sunt puse în pericol, în condițiile în care pârâtul a comis în trecut agresiuni față de reclamantă, iar aceste reacții necontrolate pot degenera în acte de agresiune mult mai grave din partea acestuia. Drept urmare, se impune ca această stare de pericol să fie înlăturată prin emiterea unui nou ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni, pârâtul să fie obligat la păstrarea unei distanțe minime de reclamantă, față de locuința acesteia și față de locul de muncă, față de școala minorei și, totodată, să îi fie interzis orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu aceasta.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Următoarele: admite cererea formulată de reclamanta-victimă U.A., cu domiciliul în București, Sectorul 3, împotriva pârâtului-agresor U.N.E., domiciliat în București, Sectorul 1.

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emitte următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la emitere, dispune:

În temeiul art. 23 alin. (1) lit. d) dispune obligarea pârâtului-agresor U.N.E. la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamanta-victimă U.A., față de reședința acesteia, situată în X, locul de muncă X și Școala X, la care învață minora U.A.

În temeiul art. 23 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003, interzice pârâ-tului-agresor U.N.E. de a avea orice contact, inclusiv telefonic, prin corespon-dență sau orice alt mod cu reclamanta-victimă U.A.

Executoriul.

Împotriva hotărârii, pârâtul a formulat apel. Apel respins

Tribunalul, analizând apelul declarat în funcție de criticile invocate, reține următoarele:

Potrivit art. 27 din Legea nr. 217/2003: „Cererile aprobate de emitere a ordinului de protecție se judecă de urgență, în camera de consiliu, participarea procurorului fiind obligatorie. Citarea părților se face potrivit regulilor privind citarea în cauze de urgență. La cererea persoanei care solicită ordinul de protecție, i se acordă asistență sau reprezentare prin avocat. Asistența juridică a persoanei împotriva căreia se solicită ordinul de protecție este obligatorie. În caz de urgență deosebită, instanța poate emite ordin de protecție chiar în acea zi, pronunțându-se pe baza cererii și a actelor depuse, fără concluziile părților”.

Or, față de textul legal citat, în speță, față de urgența măsurii ce se solicită a fi luată, de faptul că, anterior, a mai fost instituit un ordin de protecție în favoarea victimei, în mod corect, instanța de fond a dispus soluționarea cererii fără citarea părților.

Din analiza situației de fapt, instanța de fond, în mod corect, a apreciat că acest comportament al pârâtului față de reclamantă se încadrează în noțiunile de violență psihică și fizică, fiind de natură a produce acesteia un prejudiciu fizic și emoțional.

Procedura instituită prin Legea nr. 217/2003 este una specială, legiuitorul urmărind luarea cu celeritate, pe un anumit termen, a unor măsuri care să aibă ca scop prevenirea producerii unui prejudiciu persoanei care solicită protecție.

Tribunalul constată că instanța de fond, la pronunțarea soluției, a avut în vedere întregul material probator administrat în cauză, respectiv proba cu înscrisuri.

În cadrul judecării apelului, apelantul a depus la dosar certificat medico-legal din data de 25 ianuarie 2017 la care atestă că a avut nevoie de 4-5 zile de îngrijiri medicale pentru leziuni traumatice care s-au produs prin lovire cu corp dur și zgâriere la data de 4 decembrie 2016.

Tribunalul reține că în luna noiembrie 2016 a fost finalizată procedura divorțului și că între aceștia există încă o stare de tensiune care generează conflicte.

De asemenea, tribunalul nu poate reține ca fiind întemeiate susținerile apelantului, în sensul că victima este cea care a provocat scandalul, aceasta putând apela agenții de poliție câtă vreme relațiile dintre ei nu mai pot fi reluate, iar prezența reclamantei în preajma sa ar fi de natură să determine un scandal.

Scopul instituirii ordinului de protecție este acela de a acorda victimei sprijin și protecție în situația în care a fost agresată de un membru al familiei. Acest eveniment poate fi unul care pune în primejdie viața și integritatea victimei. Persoana care exercită acte de violență trebuie să înțeleagă faptul că problemele ivite în familie nu se rezolvă prin acte de agresiune asupra celuilalt soț, ci prin discuții și, eventual, adresarea autorităților statului să medieze conflictul ivit.

De asemenea, este și în interesul minorei ca cei doi părinți să adopte un comportament civilizată, să încerce să poarte un dialog numai în scopul exercitării în comun a autorității părintești.

Tribunalul consideră ca măsura dispusă apără și interesele minorei, câtă vreme pârâțul nu ezită să vorbească urât mamei în prezența fiicei, creând o stare de tensiune a acesteia.

Pentru aceste considerente și văzând prevederile art. 480 C. pr. civ., tribunalul va respinge apelul că fiind nefondat, apreciind că măsura dispusă de instanța de fond are ca scop apărarea integrității reclamantei și, implicit, a minorei care nu trebuie să asiste la certuri între părinți sau acte de agresiune. Totodată, măsura dispusă a fost instituită pe o perioadă de 6 luni tocmai pentru a își atinge scopul prevăzut de legiuitor.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge apelul format de apelantul-pârât-agresor U.N.E., domiciliat în București, Sector 1, împotriva sentinței civile nr. X, pronunțată în dosarul nr. X de Judecătoria, în contradictoriu cu intimata-reclamantă-victimă U.A., domiciliată în București, Sectorul 3, ca nefondat.

Definitivă.

NOTĂ

Al doilea ordin de protecție a fost emis pe fondul încălcării de către agresor a primului ordin de protecție atât prin nerespectarea

distanței față de victimă, dar, mai grav, prin exercitarea de acte de violență fizică care au dus la pierderea cunoștinței victimei, dar și de acte de agresiune psihologică constând în ingerarea de pastile sub pretext de suicid. Se observă faptul că încălcarea primului ordin de protecție nu a condus la aplicarea unor sancțiuni coercitive față de agresor.

Ca urmare a plângerii penale formulate de către victimă a fost dispusă, împotriva agresorului, măsura preventivă a controlului judiciar pentru o perioadă de 60 de zile. Părțile au divorțat, iar reclamanta a devenit independentă financiar și își crește singură copilul.

Ordinele de protecție, desfacerea căsătoriei precum și obținerea custodiei exclusive asupra minorei au dat încredere victimei, care a reușit să-și refacă viața alături de un alt partener. Agresorul nu a mai contactat-o.

Violența fizică și psihologică. Ordin de protecție emis în favoarea reclamantei și a minorei. Încredințarea minorei și stabilirea domiciliului acesteia la reclamantă

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 5 iunie 2015, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 27 mai 2015, reclamanta-victimă U.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.E.A., a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului, prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate de 300 m față de minora U.A.A., obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de școala unde învață minora, Școala nr. X, interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le vizitează periodic, respectiv locuința surorii sale din localitatea G., jud. Giurgiu, încredințarea și stabilirea domiciliului minorei la mamă, suportarea de către pârât a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima și copilul minor

urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială, respectiv obligarea pârâtului la plata a 500 lei pentru întreținerea minorei și a locuinței, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică și recomandarea luării unor măsuri în scopul internării într-un spital de psihiatrie în vederea stabilirii unui diagnostic și a tratamentului adecvat.

În motivare, a arătat că este căsătorită cu pârâtul din anul 2002 și au împreună o fiică în vârstă de 14 ani. Relația cu pârâtul nu a fost niciodată una armonioasă, pârâtul fiind întotdeauna irascibil și foarte nervos. A acceptat ieșirile pârâtului pentru că fata era mică și nu avea cine să o ajute, fiindu-i teamă că statul îi va lua copilul. Inițial, soții au locuit cu mama pârâtului în aceeași curte, însă aceasta a ales să plece din cauza comportamentului agresiv al pârâtului pe care îl avea și față de propria mamă. Și cu restul familiei sale pârâtul nu are relații funcționale.

După ce s-a născut minora, pârâtul a început să fie violent și fizic. Din discuția cu soacra sa, reclamanta a înțeles că pârâtul era diagnosticat cu o tulburare de personalitate și episoade depresive, urmând un tratament pe care pârâtul refuza să îl ia, fiind și consumator de băuturi alcoolice. De câte ori reclamanta i-a propus să meargă la un spital de specialitate, pârâtul a refuzat.

Pe fondul consumului de alcool și băuturi energizante, starea de nervozitate a pârâtului se accentua, adresându-le reclamantei, minorei, mamei pârâtului și vecinilor cuvinte greu de reprodus și lovindu-i ori de câte ori avea ocazia. Aceste episoade aveau o frecvență săptămânală, ba chiar mai des. Pârâtul este taximetrist și a avut probleme la firmele la care a lucrat din cauza conduitei conflictuale și nerespectării condițiilor contractuale. În prezent lucrează la firma de taxi X și a intrat în conflict cu toți vecinii din nimicuri, existând incidente când pârâtul i-a agresat fizic sau i-a alergat cu mașina pe străzi amenințând că-i va călca.

A precizat că nu a apelat niciodată la sprijinul poliției pentru că știa că pârâtul este extrem de răzbunător. A început să se îmbolnăvească cu tiroida, fiind foarte slăbită și ajungând să aibă pierderi scurte de memorie.

Agresiunile s-au intensificat în ultimele trei luni, ajungând ca aproape în fiecare zi să existe certuri și agresiuni fizice atât asupra reclamantei, cât și asupra minorei. Pârâtul se poartă urât cu minora, o pune să îi facă toate treburile, să îi aducă tot ce are nevoie și, dacă nu este mulțumit de ceea ce ea face, o scuipă, o înjură și o lovește de mai multe ori până începe să-i curgă sânge din nas sau gură. Pârâtul obișnuiește să arunce cu apă rece pe reclamantă și minoră după ce le aplică lovituri pentru a-și reveni. În perioada

când minora a avut la școala „săptămâna altfel” pârâtul nu a lăsat-o să meargă la activitățile stabilite de dirigintă și profesori și a obligat-o să îi facă treaba lui. Astfel de comportamente față de minoră sunt la ordinea zilei. De când a crescut minora, aceasta încearcă să îi ia apărarea mamei, dar de fiecare dată este și ea lovită.

Pe toată perioada relației, pârâtul a avut relații extraconjugale. În data de 9 mai 2015 pârâtul a izbucnit dintr-o dată, a lovit-o cu palmele pe reclamantă și le-a cerut, ei și minorei, să plece de acasă pentru că el dorește să se însoare. Nu le-a lăsat să-și ia îmbrăcăminte și nici caietele și cărțile minorei. Reclamanta a mers la DGASPC Sector 3 pentru a cere ajutor și de acolo au fost direcționate la un adăpost specializat pentru victimele violenței în familie, unde locuiesc și în prezent. De atunci minora nu a mai mers la școală de teamă ca pârâtul să nu îi facă ceva, pentru că acesta a mers la școală și a început să facă scandal ca să i se spună unde este fiica sa și de ce nu se prezintă la școală. Profesorii au sunat-o pe reclamantă și i-au spus aceste lucruri, precum și sfatul de a fi precaute, pentru că pârâtul a amenințat că dacă o prinde pe fată o va bate până când va spune unde locuiesc. Pârâtul a mers și la locuința sorei reclamantei să vadă dacă reclamanta și minora sunt acolo.

A mai arătat că fata este în clasa a VIII-a și riscă să piardă anul școlar și înscrierea la liceu.

Pârâtul vinde lucruri din casă pentru a-și procura țigări sau băutură.

A menționat că în prezent nu are loc de muncă.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Părțile în litigiu au calitatea de soți, care s-au căsătorit la data de 16 februarie 2002, iar din căsătorie a rezultat minora U.G.A., născută la data de 22 august 2000. Instanța reține că pe rolul Judecătoriei X a fost înregistrat dosarul de divorț și ordonanță președințială cu nr. X/2015, ce se află în procedura administrativă.

Instanța reține că reclamanta-victimă a părăsit domiciliul conjugal împreună cu minora la data de 9 mai 2015 și se află în prezent într-un adăpost specializat pentru victimele violenței în familie. Instanța a dispus a se înainta la Registrul de Valori al instanței plicul sigilat ce conține adresa actuală a reclamantei și minorei, la solicitarea reclamantei, care a declarat că nu dorește ca pârâtul-agresor să afle unde locuiește.

Din analiza materialului probator, instanța reține că între părți există în prezent o stare conflictuală, reclamanta fiind nemulțumită de comportamentul violent al pârâtului, ce a determinat-o să îi solicite acestuia să părăsească domiciliul.

Din declarația martorilor audiați, instanța a reținut că niciunul nu a asistat personal la scene de violență între părți, dar martorul audiat la cererea reclamantei, fost chirias al părților, a declarat că știe că părțile se certau și auzea din camera lui zgomote. Martora audiată la cererea pârâtului a declarat că după ce reclamanta a plecat de acasă l-a ajutat pe acesta făcându-i de mâncare și curățenie.

Instanța a coroborat susținerile reclamantei-victime și minorei cu declarația martorilor, din acestea rezultând că pârâtul-agresor este capabil de acte de violență fizică și verbală cu caracter grav față de un membru al familiei sale, respectiv față de soția sa și față de minoră. Instanța a observat personal starea de surescitare extremă în care se afla pârâtul, care a cerut voie să iasă de mai multe ori din sală, iar în final a încercat să se împace cu reclamanta și să îi ceară să se întoarcă în domiciliu.

Din declarația reclamantei, a minorei și a martorului, instanța reține că înainte cu cca. o oră de a intra în sala de ședință, pârâtul a încercat să le bage cu forța în mașină și i-a sustras reclamantei telefonul mobil, fiind nevoie de intervenția unui polițist de la circulație care se afla pe stradă. La solicitarea instanței să îi restituie telefonul mobil sau măcar cartela, acesta a refuzat, putându-se observa că îndepărtase din telefon bateria și cartela.

Instanța apreciază că pârâtul-agresor acționează sub imperiul unei puternice tulburări generate de conflictul dintre părți, respectiv pentru că reclamanta și minora au plecat din locuință, pe care nu îl poate gestiona corect și are un comportament impulsiv-agresiv ce poate genera reacții violente imprevizibile din partea acestuia.

În consecință, instanța consideră că integritatea fizică sau psihică a reclamantei-victime și a minorei sunt puse în pericol prin actele de violență fizică și verbală comise de către pârâtul-agresor.

Astfel că instanța va admite cererea de emitere a unui ordin de protecție și, pentru considerațiile expuse, apreciind că reclamanta-victimă și minora au fost supuse unei violențe fizice și psihologice din partea pârâtului-agresor și pentru înlăturarea stării de pericol cu privire la integritatea fizică sau psihică a acestora, se impune emiterea unui ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, va dispune, în temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 217/2003, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă și minoră; față de școala în care învață minora – „X”, situată în București, Sector 3, cu sediul în strada X, nr. X, și față de domiciliul

surorii victimei – D.A.A., domiciliată în loc. G., jud. Giurgiu; va dispune încredințarea provizorie (exercitarea autorității părintești) cu privire la minora U.A.A., născută la data de 22 august 2000, către reclamanta-victimă și stabilește ca provizorie locuința minorei la reclamanta-victimă.

În temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003, va dispune interzicerea pentru pârâțul-agresor a oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta-victimă.

În temeiul art. 27⁷ alin. (1) din Legea nr. 217/2003, prezentul ordin se va comunica de îndată structurilor Poliției Române de la locuința victimei și a agresorului, iar în temeiul art. 27⁷ alin. (2) și (4) din Legea nr. 217/2003 va dispune punerea de îndată în executare a prezentului ordin de protecție de către sau sub supravegherea poliției.

Va dispune obligarea pârâțului-agresor la plata către stat a sumei de 200 lei reprezentând onorariul avocatului din oficiu, desemnat pentru apărarea sa, suportat din fondurile Ministerului de Justiție.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă U.A., cu domiciliul ales în localitatea G., jud. Giurgiu, în contradictoriu cu pârâțul-agresor U.E.N., domiciliat în București, Sector 3. În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 2017/2003:

Obligarea pârâțului-agresor U.E.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă U.A., și față de minora U.A.A., născută la data de 22 august 2000.

Obligă pârâțul-agresor U.E.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de școală în care învață minora – „X”, situată în București, Sector 3, și față de domiciliul surorii victimei – D.A.A., domiciliată în loc. G., jud. Giurgiu.

În temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003:

Interzicerea pentru pârâțul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

În temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 217/2003:

Dispune încredințarea provizorie (exercitarea autorității părintești) cu privire la minora U.A.A., născută la data de 22 august 2000, către reclamanta-victimă.

Stabilește provizoriu locuința minorei la reclamanta-victimă.
Executori.

NOTĂ

Instanța reține în mod corect riscurile la care se supun reclamanta și minoră, atitudinea agresorului fiind neschimbată chiar în fața instanței de judecată, după ce înaintea prezentării în fața instanței acesta forțase victimele să urce în mașină împotriva voinței lor, obligând-o pe reclamantă să se împace cu el și să renunțe la cerere. De asemenea, instanța a constatat faptul că pârâtul are un comportament impulsiv-agresiv ce poate genera reacții violente imprevizibile din partea acestuia, situație în care, pentru protecția victimelor, a admis cererea reclamantei. La expirarea duratei pentru care a fost emis ordinul de protecție victima a formulat o nouă cerere, care a fost respinsă pentru lipsa probatoriului. Nu s-a făcut dovada pericolului iminent.

După mai bine de doi ani de demersuri pentru o viață independentă (a obținut desfacerea căsătoriei, a formulat plângeri penale, a locuit provizoriu în centre specializate, a suportat plata chiriei pentru ea și minoră), victima a ales să se împace cu agresorul. Faptul că nu a mai solicitat serviciile asociației deși a mai fost contactată pentru monitorizare, răspunzând apelurilor, considerăm că raporturile dintre cei doi s-au îmbunătățit, mai ales că agresorul a manifestat constant o teamă față de o eventuală condamnare cu închisoarea.

**Cerere pentru emiterea unui nou ordin de protecție respinsă.
Reclamanta formulează apel. Apel respins**

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 8 iunie 2016, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 3, la data de 7 iunie 2016, reclamanta-victimă U.A., în

contradictoriu cu pârâtul-agresor U.E.N., a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului-agresor, prin care să se dispună evacuarea temporară a pârâtului din locuință, obligarea pârâtului-agresor la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de victimă, obligarea pârâtului-agresor la păstrarea unei distanțe minime determinate de 300 m față de minora U.A.A., obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de școala unde învață minora, Școala nr. X, interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le vizitează periodic, respectiv locuința surorii sale din Localitatea G., jud. Giurgiu, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic sau în alt mod, cu victima, suportarea de către pârât a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima și copilul minor urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială, respectiv obligarea pârâtului la plata a 500 lei pentru întreținerea minorei și a locuinței, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică și recomandarea luării unor măsuri în scopul internării într-un spital de psihiatrie în vederea stabilirii unui diagnostic și a tratamentului adecvat.

Analizând cererea formulată de reclamanta-victimă, instanța reține că emiterea ordinului de protecție are ca scop protejarea victimei unei agresiuni concrete împotriva agresorului.

Reclamanta-victimă susține că pârâtul-agresor a încălcat ordinele de protecție emise anterior, în dosarele X/2015 și X/2015, și că în prezent se află în proces de divorț cu acesta, în faza administrativă, dosar nr. X/2016.

Reclamanta-victimă a menționat că este în relație cu pârâtul de 18 ani, cu care s-a căsătorit în anul 2002, căsătorie din care a rezultat minora A.A., născută la data de 22 august 2000.

Relația cu pârâtul nu a fost niciodată armonioasă, pârâtul fiind întotdeauna irascibil și foarte nervos, iar după ce s-a născut minora, pârâtul a început să manifeste un comportament agresiv fizic față de ea și din discuțiile cu mama pârâtului a aflat că acesta a fost diagnosticat cu tulburare de personalitate și episoade depresive pentru care avea prescris un tratament, însă acesta nu îl respectă, ci consumă alcool, motive pentru care avea prescris un tratament, însă acesta nu îl respecta, ci consuma alcool, motive pentru care la locul de muncă a avut probleme.

De asemenea, reclamanta-victimă a arătat că pe perioada de valabilitate a ordinului de protecție pârâtul a terorizat-o cu telefoane de amenințare și s-a

deplasat la sora sa, în locul X, pentru a le găsi acolo, astfel că în prezent îi este extrem de teamă că la expirarea ordinului de protecție pârâtul le va căuta să le omoare pe ea și pe minoră, în condițiile în care le-a urmărit cu mașina pe stradă, iar la poliție pârâtul a declarat că imediat ce va expira ordinul de protecție vine acasă.

Reclamanta-victimă a prezentat instanței, în dovedirea celor susținute, un mesaj trimis de pârât minorei, certificatul de căsătorie, acte medicale cu privire la pârât, cartea sa de identitate, cartea de identitate a minorei, certificatul de naștere a minorei, un certificat medico-legal emis în data de 23 iunie 2015 pentru o agresiune produsă în data de 5 iunie 2015 și a solicitat audierea unui martor, însă la termenul de judecată a arătat că niciun martor nu vrea să se prezinte în fața instanței în vederea audierii de frica pârâtului-agresor, motiv pentru care instanța apreciază că cererea reclamantei este neîntemeiată.

Instanța reține că, în speță, agresiunile descrise de reclamanta-victimă în cuprinsul cererii de emitere a ordinului de protecție nu sunt susținute de niciun mijloc de probă concludent, reclamanta-victimă nu a dovedit existența unui pericol iminent, simpla sa temere că pârâtul-agresor ar putea face ceva împotriva sa și a minorei nu este suficientă pentru ca instanța să dispună emiterea unui nou ordin de protecție.

Pentru considerentele mai sus expuse, se reține că pericolul invocat de reclamanta-victimă nu a fost dovedit cu niciun mijloc de probă depus la dosar, reclamanta-victimă încercând să se protejeze de un pericol eventual, instanța urmează a respinge cererea de emitere a ordinului de protecție ca neîntemeiată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea formulată de reclamanta-victimă U.A., domiciliată în Sector 3, București, în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.E.N., domiciliat în Sector 3, București, ca neîntemeiată.

Obligă reclamanta-victimă la plata către Stat, prin Ministerul Finanțelor Publice, a sumei de 260 lei reprezentând onorariul din oficiu, virat către Baroul de Avocați „X”.

Cu drept de apel în termen de 3 zile de la pronunțare, cu depunerea cererii de apel la aceeași instanță.

Pronunțată în ședința publică, azi, 8 iunie 2016, ora 15:05.

Împotriva hotărârii reclamanta a formulat apel. Apel respins ca neîntemeiat

TRIBUNALUL BUCUREȘTI

În ședință publică din 19 iulie 2016, Tribunalul a decăzut apelanta din dreptul de a motiva apelul și de a propune probe în apel, față de prevederile art. 470 alin. (5) raportat la alin. (3) C. pr. civ. Totodată, Tribunalul a constat că față de dispozițiile art. 476 alin. (2) C. pr. civ. apelul urmează a fi soluționat în baza înscrisurilor și dovezilor administrate în fața instanței de fond. Totodată, Tribunalul din oficiu a procedat la atașarea la dosarul cauzei a sentinței civile nr. X/5 iunie 2015 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3, în dosarul cu nr. X/2015 și a sentinței civile pronunțate de Judecătoria Sectorului 3 București, în dosarul cu nr. X/2015.

Procedând la analiza apelului, prin prisma probelor administrate în cauză, Tribunalul constată următoarele:

Părțile din prezenta cauză sunt în prezent în proces de divorț, dosarul cu nr. X/2016 fiind pe rolul Judecătoriei Sectorului 3 București. Apelanta-reclamanta este căsătorită cu pârâtul din anul 2002 și are împreună cu acesta o fiică în vârstă de 16 ani. Relația cu pârâtul nu a fost niciodată una armonioasă, pârâtul fiind întotdeauna irascibil și nervos. Reclamanta-victimă a precizat că în luna iunie a anului 2015 a solicitat emiterea unui ordin de protecție, cerere ce a făcut obiectul dosarului nr. X/2015 și X/2015, cereri admise, iar pârâtul nu s-a conformat dispozițiilor instanței în perioada ordinului de protecție.

În drept, Tribunalul reține că, în conformitate cu dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, privind prevenirea și combaterea violenței în familie, persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertatea este pusă în pericol într-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție.

Față de conținutul prevederilor legale anterior menționate cererea de emiteră a unui ordin de protecție vizează o stare de pericol iminent, determinată de acte de violență grave și actuale exercitate chiar de către un membru al familiei și care reclamă o intervenție urgentă caracteristică unei situații excepționale din partea autorităților statului pentru protejare celorlalți membri.

În speță, față de conținutul dispozițiilor art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 217/2003, se constată că reclamanta se înscrie în sfera subiectelor de drept

circumstanțiate, justificând calitatea procesuală activă în prezenta cauză în raport de relația cu pârâtul (părțile sunt căsătorite).

Din colaborarea textelor legale incidente se reține că pentru emiterea unui ordin de protecție trebuie să existe indicii că, în lipsa măsurilor de protecție viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea i-ar fi puse în pericol reclamantei, aceste indicii urmând a fi susținute de împrejurări apte să constituie o bază factuală suficientă pentru aprecierea unei stări de pericol iminent care reclamă o intervenție de urgență a instanței de vreme ce instituția ordinului de protecție are o natură restrictivă de drepturi, negăsindu-și aplicabilitatea decât în condițiile dovedirii necesității măsurii solicitate.

În acest sens, urmează a se reține că, în aplicabilitatea art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a drepturilor omului, noțiunea de viață privată include integritatea fizică și psihică a unei persoane, statele-părți având obligația potrivită de a preveni nerespectarea de către alte persoane a integrității fizice și morale a unui individ atunci când autoritățile știu sau ar fi trebuit să știe despre aceste nerespectări (*Costello-Roberts c. Regatului Unit*, nr. 38.719/97, pct. 118, 10 octombrie, și *M.C. c. Bulgariei*, nr. 39/272/98, pct. 73 și 149). Totodată, trebuie având în vedere că măsura de emitere a unui ordin de protecție dispusă în considerarea protejării drepturilor unei alte persoane constituie o ingerință în dreptul la viața privată a presupusului agresor împotriva căruia se dispune și trebuie să fie justificată de împrejurările constatate din colaborarea ansamblului probator, precum și să prezinte caracter proporțional cu gravitatea faptelor pretins săvârșite.

Analizând probele administrative în fața instanței de fond, tribunalul constată că apelanta-reclamantă a solicitat doar încuviințarea probelor cu înscrisuri, depunând la dosarul cauzei un înscris neprezentând un mesaj presupus a fi trimis de către intimatul-pârât (fil. 7), bilet de trimitere pentru servicii medicale/bilet de internare (fil. 8-10), certificat medico-legal (fil. 13). În ceea ce privește proba testimonială, apelanta-reclamantă, prezentă personal în ședința publică din data de 8 iulie 2016, a învederat faptul că nu are un martor pentru că nu dorește nimeni să se bage.

Totodată, Tribunalul reține că, prin sentința civilă nr. X/5 iunie 2015, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București, în dosarul nr. X/2015, instanța a admis cererea apelantei-reclamante prin prezenta cauză și a dispus emiterea ordinului de protecție împotriva pârâtului U.E.N. pentru o perioadă de 6 luni de la data emiterii (respectiv până la data de 5 decembrie 2015). În motivare,

instanța a reținut faptul că reclamanta-victimă a părăsit domiciliul conjugal împreună cu minora la data de 9 mai 2015 și se află într-un adăpost specializat, instanța subliniind starea de surescitare maximă a pârâtului și apreciind că acesta acționează sub imperiul unei puternice tulburări generate de conflictul dintre părți. De asemenea, prin sentința civilă din data de 16 decembrie 2015 pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București, în dosarul cu nr. X/2015, instanța a admis în parte cererea reclamantei de emitere a unui ordin de protecție și a dispus emiterea unui nou ordin într-o perioadă de 6 luni (respectiv până la data de 16 iunie 2016); a reținut instanța că între părți persistă și în prezent starea conflictuală care a dus la emiterea ordinului de protecție anterior, iar prin colaborarea declarației martorului audiat cu certificatul medico-legal emis la data de 26 iunie 2015 se probează susținerile reclamantei.

Față de aspectele reținute mai sus, constată instanța că reclamantei i s-au admis două ordine de protecție față de intimatul-pârât, ultimul dintre acestea încetându-și efectele la data de 16 iunie 2016. În motivarea emiterii celor două ordine menționate, instanțele de fond care au admis cererile reclamantei și-a întemeiat soluția pe înscrisurile care au fost depuse și în prezentul dosar. Astfel, tribunalul reține că biletul de trimitere și de internare în care se menționează afecțiunea de care suferă pârâtul, respectiv tulburare de personalitate, a fost emis în anul X și a fost valorificat deja de instanța de fond în dosarul nr. X/2015 al de Judecătoria Sectorului 3 București. Certificatul medico-legal depus la dosar (fil. 13) a fost eliberat la data de 23 iunie 2015 și a fost valorificat deja de instanța de fond în dosarul nr. X/2015 al Judecătoriei Sectorului 3 București. Certificatul medico-legal depus la dosar (fil. 13) a fost eliberat la data de 26 iunie 2015 și a fost, de asemenea, avut în vedere de către instanță la emiterea celui de-al doilea ordin de protecție, care și-a încetat efectele la data de 16 iunie 2016. Singurul înscris nou depus în prezenta cerere de emitere a unui nou ordin de protecție este înscrisul de la fil. 7, care reprezintă un mesaj care se presupune a fi trimis de către intimatul-pârât-agresor, insuficient în opinia instanței pentru a justifica emiterea unui nou ordin de protecție. Ordinul de protecție se emite pentru înlăturarea unui pericol iminent, actual, ori din mesajul depus la dosarul cauzei nu rezultă că apelanta-reclamantă ar fi fost în vreun fel amenințată sau, de asemenea, că un asemenea pericol există.

Tribunalul constată că ordinul anterior și-a încetat efectele la data de 16 iunie 2016, iar prezenta cerere a fost înregistrată la data de 7 iunie 2016, anterior încetării efectelor ordinului anterior, apelanta întrevăzând, de altfel,

instanței faptul că îi este teamă de comportamentul pe care îl va avea pârâtul la încetarea efectelor ordinului anterior.

Tribunalul subliniază însă că emiterea ordinului de protecție nu se poate face pentru înlăturarea unui pericol eventual sau o posibilă temere, fiind nevoie de probarea împrejurărilor care să justifice o stare de pericol actual și iminent. Față de acestea, Tribunalul apreciază ca fiind întemeiate aspectele reținute de instanța de fond, potrivit cărora agresiunile descrise de reclamanta-victimă în cuprinsul cererii de emitere ordin de protecție nu sunt susținute de niciun mijloc de probă concludent, reclamanta-victimă nu a dovedit existența unui pericol iminent, simpla sa temere că pârâtul agresor ar putea face ceva împotriva sa și a minorei nu este suficientă pentru ca instanța să dispună emiterea unui nou ordin de protecție.

Pentru aceste considerente, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin. (1) C. pr. civ., Tribunalul va respinge ca neîntemeiat apelul formulat.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge apelul formulat de apelanta-reclamantă U.A., domiciliată în X, cu domiciliul ales în X, împotriva sentinței civile nr. X, în contradictoriu cu intimatul-pârât U.E.N., X, ca nefondat.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, azi, 19 iulie 2016.

NOTĂ

Instanța de fond a reținut că, în speță, agresiunile descrise de reclamanta-victimă în cuprinsul cererii de emitere a ordinului de protecție nu sunt susținute de niciun mijloc de probă concludent, reclamanta-victimă nu a dovedit existența unui pericol iminent, simpla sa temere că pârâtul-agresor ar putea face ceva împotriva sa și a minorei nu este suficientă pentru ca instanța să dispună emiterea unui nou ordin de protecție.

Tribunalul a subliniat faptul că emiterea ordinului de protecție nu se poate face pentru înlăturarea unui pericol eventual sau o posibilă temere, fiind nevoie de probarea împrejurărilor care să justifice o stare de pericol actual și iminent.

Imposibilitatea dovedirii unui pericol iminent este des întâlnită în cazul victimelor care nu au întotdeauna probe în acest

sens, mai ales în situația în care persoanele care au asistat la acte de agresiune sau încălcări ale ordinelor de protecție anterioare refuză să se expună ele însele la un pericol prin prezentarea în fața instanței. De menționat este faptul că agresorii izolează victimele și, de cele mai multe ori, le agresează fizic fără a lăsa urme, iar acestea se află în imposibilitatea de a produce probe concrete în fața instanței, ceea ce nu denotă lipsa de pericol iminent în care se află.

Victima obține și al doilea ordin de protecție pe fondul comportamentului pârâtului-agresor, care a încălcat de mai multe ori ordinul de protecție existent

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sector 5 București la data de 16 noiembrie 2012, reclamanta E.A. a chemat în judecată pe pârâtul E.U. pentru ca în hotărârea ce se va pronunța să se dispună emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului. În descrierea faptelor pentru care s-a solicitat emiterea ordinului reclamanta a invocat „fapte de violență extremă materializate în bătăi ce au culminat cu fracturarea brațului drept și s-au petrecut în locuința ce a constituit domiciliul conjugal”. A mai arătat reclamanta că a fost lovită și fiica sa minoră și că aceasta, ca urmare a tensiunilor create, a încercat să se sinucidă.

În dovedirea cererii, au fost depuse la dosarul cauzei fotocopii de pe sentința civilă din data de 9 decembrie 2010, pronunțată de Judecătoria Sector 5 București, înscrisuri medicale (filele 56-62).

Deși a fost citat, pârâtul nu s-a prezentat în instanța, nu a propus probe și nu a formulat apărări.

Conform art. 27 alin. (4) din Legea nr. 217/2003, a fost asigurată asistență juridică obligatoriu a pârâtului.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarea situație în fapt:

Prin sentința civilă din dată de 11 iunie 2016 s-a admis cererea reclamantei de emitere a unui ordin de protecție împotriva pârâtului și a fost obli-

gat pârâtul la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă și față de minoră E.E.A., născută la data de 30 noiembrie 1996, cu excepția prezenței în sala de ședință la termenele de judecată privind divorțul; a fost obligat la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reședința reclamantei și față de Liceul X la care studiază, i s-a interzis pârâtului orice contact direct, telefonic sau de orice alt fel cu reclamanta și cu minora, a fost obligat pârâtul să predea poliției orice arme deținute și a fost stabilită locuința minorei la mama-reclamantă până la soluționarea definitivă a cererii de divorț. Conform art. 33 din Legea nr. 217/2003, la expirarea duratei măsurilor de protecție persoana protejată poate solicita un nou ordin de protecție dacă există indicii că, în lipsa măsurilor de protecție, viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea i-ar fi puse în pericol.

Față de scrisorile de amenințare primite de reclamantă și de conținutul acestora, față de cele arătate de minoră, în sensul că pârâtul s-a apropiat de două ori de blocul în care locuiește, reclamanta împreună cu minora, față de crisoarea medicală din care reiese că minora suferă în continuare de tulburare depresivă recurentă (reactivată în context familial), instanța apreciază că se impune prelungirea măsurilor de protecție constând în interdicția pentru pârât de a se apropia de reclamantă și minoră, la locuința acestora și de unitatea de învățământ a minorei și în interdicția oricărui contact cu acestea. În ceea ce privește obligarea păstrării unei distanțe minime față de reclamantă, vor fi acceptate acele situații în care se impune, potrivit legii, prezența concomitentă a părților în fața unor instanțe de judecată, a unor organe de urmărire penală sau a altor instituții și autorități publice.

De asemenea, în baza art. 23 alin. (3) din Lega nr. 217/2003, instanța va obliga pârâtul să urmeze consiliere psihologică.

În temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, hotărârea se va comunica organelor de poliție în a căror rază teritorială se află locuința părților.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta E.A., domiciliată în X, în contradictoriu cu pârâtul E.U., domiciliat în București, Sectorul 5.

Obligă pârâtul E.U. la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamanta E.A. și față de minora E.E.A., născută la 30 noiembrie 1996, cu excepția situațiilor în care se impune, potrivit legii, prezența concomitentă a părților în fața unor instanțe de judecată, a unor organe de urmărire penală sau a altor instituții și a autorităților publice.

Obligarea pârâtului E.U. la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reședința reclamantei, situate în X, și față de Liceul X la care studiază minora. Interzicerea pârâtului la orice contact direct, telefonic sau de alt fel cu reclamanta și minora.

Obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică.

Prezenta hotărâre se va comunica de îndată Secției X.

Cu recurs în 3 zile de la pronunțare.

Pronunțarea în ședința publică, azi, 13 decembrie 2012.

NOTĂ

Instanța reține starea de pericol în care se află victimele (reclamanta și fiica minoră) pe fondul comportamentului pârâtului care, deși era obligat printr-un ordin de protecție să nu se apropie și să nu comunice cu victimele, îl încalcă în repetate rânduri, astfel încât ridicarea acestei măsuri restrictive pentru agresor ar fi sporit starea de pericol față de victime.

Sanțiunea care se aplică pentru încălcarea ordinului de protecție nu este direct proporțională cu pericolul la care sunt supuse victimele, fapt ce-i determină pe unii agresori să nu țină cont de un asemenea ordin și să-l încalce frecvent, mai ales că unii dintre ei au antecedente penale, iar condamnările pronunțate pentru încălcarea ordinului de protecție nu sunt cu privire de libertate.

**Instanța emite al treilea ordin de protecție, justificat de faptul că pârâtul a încălcat și cel de-al doilea ordin de protecție, iar victimele au fost nevoite să se refugieze într-un Centru de Primire în Regim de Urgență a Victimelor
Violenței în Familie, deși se aflau sub protecția legii și a hotărârii
judecătorești. Fiica minoră, victimă și ea, face o nouă tentativă de suicid
pe fondul altercațiilor familiale**

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei, la data de 30 mai 2013, reclamanta N.A. a chemat în judecată pe pârâtul E.U., solicitând instanței ca

prin hotărârea ce o va pronunța să emită un ordin de protecție împotriva acestuia, prin care să dispună acestuia:

- obligarea pârâtului să păstreze o distanță de minim 300 m față de reclamantă;

- obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de copilul păților, minora E.E.A., născută la data de 30 decembrie 1996;

- obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 m față de domiciliu acesteia și față de Liceul X, unde studiază minora;

- să se interzică pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice mod cu reclamanta și să fie obligat la consiliere psihologică.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, prin sentința civilă din 13 decembrie 2012, pronunțată la Judecătoria Sector 5 București, s-a emis un ordin de protecție împotriva pârâtului E.U. Hotărârea a fost comunicată de către instanță secțiilor de poliție la data de 20 decembrie 2013, însă, cu toate acestea, pârâtul a încălcat ordinul, venind la domiciliul reclamantei în seara zilei de 22 decembrie 2013. Aceasta din urmă a formulat o plângere penală, înregistrată sub nr. X/2012 a Parchetului de pe lângă Judecătoria X. A mai arătat că pârâtul a încălcat și interdicția de a se apropia de reclamantă și de a comunica cu aceasta prin orice mijloc, precum și obligația de a urma consiliere psihologică. Reclamanta susține că se află într-o stare de frică permanentă, întrucât pârâtul este capabil să pună în practică amenințările pe care i le aduc acestea și pe fondul agresiunilor fizice exercitate în anul 2012, când reclamanta a suferit o intervenție chirurgicală, necesitând 35-40 zile de îngrijiri medicale, ocazie cu care s-a întocmit pârâtului dosar pentru tentativă de omor.

Pârâtul, deși legal citat, nu a formulat întâmpinare și nu s-a prezentat în fața instanței pentru a invoca apărări, fiind reprezentat de avocat din oficiu, cu delegație la dosar, potrivit art. 27 alin. (4) din Legea nr. 217/2003, republicată.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin sentința civilă din 10 septembrie 2012 a Judecătoria Sector 5 București s-a dispus desfacerea căsătoriei dintre reclamantă și pârât, fiind dispusă exercitarea autorității în comun de către ambii părinți, cu prevedere la minora E.A., născută la 30 noiembrie 1996, precum și stabilirea domiciliului minorei la mamă.

Prin sentința civilă din 13 decembrie 2012 a Judecătoria Sector 5 București s-a emis ordin de protecție împotriva pârâtului E.U.

Din analiză probelor administrate în cauză, instanța apreciază ca întemeiată cererea formulată.

Astfel, Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, republicată, permite emiterea unui ordin de protecție în scopul înlăturării stării de pericol la care este expusă o persoană, datorită unui act de violență prin care este pusă în pericol viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea acesteia.

Violența în familie se poate manifesta sub mai multe forme, enumerate la art. 3 și art. 4 din Lege, incluzând violență verbală, fizică și psihologică, respectiv prin adresarea printr-un limbaj jignitor, brutal, precum utilizarea de insulte, amenințări, cuvinte și expresii degradante sau umilitoare, impunerea voinței sau a controlului personal, provocarea de stări de tensiune și de suferință psihică în orice mod și prin orice mijloace, vătămarea corporală ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțeparea, tăierea, arderea, strangularea, mușcarea, în orice formă și de orice intensitate, precum și alte acțiuni cu efect similar.

Potrivit adevărului din 25 mai 2013, eliberată de Agenția X, reclamanta N.A. este adăpostită, din data de 16 mai 2013, în Centrul de Primire în Regim de Urgență a Victimelor Violenței în Familie, motivul găzduirii fiind acela că deține un ordin de protecție ce a fost încălcat. Pentru acest din urmă considerent, reclamanta a formulat plângere penală împotriva pârâtului, înregistrată sub nr. X/2012 la Parchetul de pe lângă Judecătoria sectorului 5 București.

Totodată, instanța reține că minora E.E.A., născută la data de 30 noiembrie 1996, a fost internată la Spitalul „Grigore Alexandrescu” la data de 1 ianuarie 2012 pentru indigestie de rivotril, afirmativ, 9 capsule, în urmă unei altercații în familie, astfel cum rezultă din actele medicale depuse la dosar. Adolescența, la acea dată în vârstă de 15 ani, a fost diagnosticată cu tulburare depresivă recurentă, reacție în context familiar, cu tentative suicidale în antecedente.

Se mai constată că, prin serviciul poștal, pârâtul a expediat, în repetate rânduri, corespondență adresată reclamantei, în conținutul căreia se regăsesc amenințări cu privire la viața și integritatea corporală a acesteia și a familiei sale.

Din analiza de fapt, instanța apreciază că acest comportament al pârâtului se încadrează în noțiuni de violență fizică, verbală și psihologică, probabil cu atât mai mult cu cât se manifestă în prezența minorei, în vârstă de 16 ani, fiind

de natură de a produce acesteia un prejudiciu emoțional și psihologic, cu consecințe ireversibile asupra dezvoltării sănătoase a personalității sale.

Potrivită dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 217/2003, republicată, la expirarea duratei măsurilor de protecție, persoana protejată poate solicita un nou ordin de protecție dacă există indicii că, în lipsa măsurilor de protecție, viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea i-ar fi puse în pericol.

Prin urmare, instanța consideră că este necesar luarea de măsuri imediate pentru a asigura protejarea reclamantei și a fiicei minore a părților împotriva violenței pârâtului, fiind evidențiată starea de pericol creată prin conduita acestuia.

În consecință, în fața celor expuse, în temeiul art. 23 alin. (1) lit. d) și f), art. 23 alin. (2) și art. 24 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, republicată, va admite cererea așa cum a fost formulată și va emite un ordin de protecție împotriva pârâtului E.U. pe o durată de 6 luni.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta N.A., cu domiciliul ales la Sediul X, în contradictoriu cu pârâtul E.U., cu domiciliu în București, Sectorul 3.

Emite un ordin de protecție împotriva pârâtului E.U., pe o durată de 6 luni, începând din data de 14 iunie 2013, cu privire la următoarele măsuri:

- obligă pe pârâtul E.U. să păstreze o distanță minimă față de copilul părților, minora E.E.A., născută la dată de 30 noiembrie 1996;
- obligă pârâtul E.U. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de domiciliul reclamantei situate în București, Sectorul 5;
- obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 m față de Liceul X, unde studiază minora;
- interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta;
- obligă pe pârât să urmeze consiliere psihologică.

NOTĂ

Instanța constată starea de pericol în care se află victimele, nevoite să se refugieze într-un Centru de Primire în Regim de Urgență a Victimelor Violenței în Familie, deși se aflau sub protecția unui ordin emis de judecător. La o astfel de situație au con-

curat mai mulți factori: actuala redactare a Legii nr. 217/2003, republicată, care prevede sancțiuni blânde în cazul încălcării ordinului de protecție, lentoarea cu care organele de cercetare penală instrumentează plângerile victimelor formulate pentru încălcarea ordinelor de protecție, faptul că anumite dispoziții din ordinul de protecție (cum este obligația de a urma consiliere psihologică) nu sunt sancționate în cazul încălcării acestora de către agresor, conform art. 32 din Legea nr. 217/2003, republicată.

Este de subliniat faptul că legiuitorul a introdus în textul art. 23 din Legea nr. 217/2003, republicată, atât măsuri coercitive, dar și măsuri menite să ducă la schimbarea atitudinii și comportamentul persoanelor care săvârșesc acte de violență asupra membrilor familiei. Prin obligarea agresorului de a urma consiliere psihologică, psihoterapie și recomandarea luării măsurilor de control, efectuarea unui tratament ori a unor forme de îngrijire, în special în scopul dezintoxicării, legiuitorul a considerat că nu sunt suficiente măsurile coercitive luate împotriva agresorilor, ci aceștia trebuie ajutați de profesioniști, astfel încât comportamentul lor să se schimbe și să poată fi reintegrați în mediul familial și social. Însă lipsa unei sancțiuni cu privire la nerespectarea acestor măsuri le face total ineficiente, întrucât agresorii nu le respectă.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ FIZICĂ

Victimă luată cu forță de la mormântul fiului său, sechestrată, maltrată fizic (prin tăierea părului, arderea sprâncenelor, obligarea acesteia să ingereze sare până la leșin) și psihic (prin amenințări cu moartea) obține ordin de protecție pe durată maximă

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 6 martie 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei la data de 14 februarie 2012, reclamanta U.L.A. a chemat în judecată pe pârâtul I.U.I., solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună emiterea unui ordin de protecție împotriva acestuia, prin care să se dispună obligarea pârâtului să păstreze o distanță de minim 300 m față de reclamantă, să se interzică pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta, să fie obligat pârâtul să păstreze o distanță de minim 300 m față de mama reclamantei, numită U.A.A., să fie obligat pârâtul să păstreze o distanță de minim 300 m față de reședința reclamantei din X, să fie obligat reclamantul să păstreze o distanță de minim 300 m față de Cimitirul X în zilele de miercuri, joi, sâmbătă și duminică ale fiecărei săptămâni, zile în care reclamanta merge la mormântul fiului său, și să fie obligat pârâtul să urmeze consiliere psihologică.

În dovedire, reclamanta a depus la dosar înscrisuri.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta a avut o relație de concubinaj cu pârâtul, din care s-a născut un copil care a decedat în data de 2 ianuarie 2012, la vârsta de 2 ani și jumătate, fiind diagnosticat cu cancer. După decesul copilului nu a mai făcut față abuzurilor și l-a părăsit. A fost nevoită să ceară ajutorul unei asociații pentru protecția victimelor violenței în familie, fiind cazată împreună cu mama sa în perioada 5 martie 2012 – 7 mai 2012 la X (Centru destinat victimelor violenței în familie), iar din iunie 2012 la Centrul X și Centrul X până în octombrie 2012. În octombrie 2012 s-a angajat și s-a mutat împreună cu mama ei cu chirie în București, Sector 2, dar în luna noiembrie 2012 pârâtul a întâlnit-o la Cimitirul X la mormântul fiului său, a urcat-o în mașină, a dus-o în domiciliul său, a sechestrat-o și a agresat-o fizic și sexual timp de o săptămână.

A reușit cu greu să scape, și-a scos certificat medical și a depus plângere la Secția X de Poliție, pe care și-a retras-o de frica pârâtului care o amenința cu moartea. La sfârșitul lunii ianuarie 2013 pârâtul a sechestrat-o din nou, a bătut-o cu pumnii și picioarele, a tuns-o, i-a tăiat genele și sprâncenele, i-a dat să mănânce doar sare și a pus-o să stea întinsă pe jos sub privirile celorlalți membri ai familiei. A fugit noaptea pe geam, dezbrăcată, și așa a ajuns la poliție. Pârâtul i-a distrus toate actele, inclusiv pe cele ale fiului lor decedat și fotografiile cu acesta. A formulat din nou plângere penală, care se află în curs de cercetare.

Mai mult decât atât, din probele administrate reiese că pârâtul a amenințat-o în mod frecvent atât pe reclamantă, cât și pe mama acesteia, iar prin comportamentul său violent le-a inspirat acestora o stare de teamă permanentă pentru integritatea lor.

Faptul cel mai grav care reiese însă din probele dosarului, respectiv atitudinea pârâtului față de reclamantă, arată un comportament ce indică un dispreț fățiș al acestuia față de normele legale, pe care instanța apreciază că pârâtul le poate rezolva doar prin consiliere psihologică și psihoterapie, fiind necesară luarea unor măsuri de control și efectuarea unui tratament corespunzător diagnosticului stabilit de către specialiști.

În aceste condiții, instanța apreciază că rămânerea pârâtului în proximitatea reclamantei și a mamei acesteia prezintă un real pericol pentru integritatea fizică și psihică a acestora, existând suficiente indicii că pârâtul agresor ar putea săvârși și alte acte de violență împotriva reclamantei și a mamei acesteia. De altfel, Legea nr. 217/2003, prin reglementarea „ordinului de protecție”, a urmărit crearea unei modalități de protejare a victimelor violenței în familie, un instrument complex care să poată fi utilizat în regim de urgență pentru a înlătura de îndată expunerea la tratamentele agresive, prevăzând în art. 23 trei condiții de admisibilitate: constatarea comiterii unui act de violență, actul de violență să fie de natură a pune în pericol viața, integritatea sau libertatea victimei și actul să fie unul de violență în familie, în sensul că este comis de un membru de familie al victimei, în accepțiunea extinsă oferită de art. 5 din Legea nr. 217/2003.

Constatând că în cauză sunt îndeplinite condițiile amintite, instanța, având în vedere prevederile Legii nr. 217/2003, va admite cererea și va dispune emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului privind următoarele măsuri: obligarea pârâtului I.U.I. să păstreze o distanță de minim 300 m față de reclamanta U.L.A., se va interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta, obligarea pârâtului să

păstreze o distanță de minim 300 m față de mama reclamantei, numită U.A.A., obligarea pârâtului să păstreze o distanță de minim 300 m față de reședința reclamantei din X, obligarea pârâtului să păstreze o distanță de minim 300 m față de Cimitirul X în zilele de miercuri, joi, sâmbătă și duminică ale fiecărei săptămâni și obligarea pârâtului să urmeze consiliere psihologică și psihoterapie cu recomandarea luării unor măsuri de control și recomandarea efectuării unui tratament corespunzător diagnosticului stabilit de către specialiști.

Dat fiind că ingerința asupra drepturilor fundamentale ale celui împotriva căruia se emite ordinul de protecție este una serioasă, instanța stabilește că durata măsurilor luate să fie de 6 luni, conform art. 24 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, procedura de urgență nepermițând administrarea unor probe ample care să prezinte situația în fapt în toată complexitatea ei.

În temeiul art. 31 din Legea nr. 217/2003, hotărârea va fi comunicată structurilor de poliție în a căror rază teritorială se află reședința victimei și a agresorului.

Văzând dispozițiile art. 29 din Legea nr. 217/2003, instanța constată că se impune ca executarea ordinului de protecție să se facă fără somație sau trecerea vreunui termen.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite acțiunea astfel cum a fost precizată de reclamanta U.L.A. împotriva pârâtului I.U.I., cu domiciliul în București, Sector 2.

Dispune emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului I.U.I. pe o durată de 6 luni privind următoarele măsuri:

– obligă pe pârâtul I.U.I. să păstreze o distanță de minim 300 m față de reclamanta U.L.A.;

– interzice pârâtului I.U.I. orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta;

– obligă pe pârâtul I.U.I. să păstreze o distanță de minim 300 m față de mama reclamantei, numită U.A.A.;

– obligă pe pârâtul I.U.I. să păstreze o distanță de minim 300 m față de reședința reclamantei din X;

– obligă pe pârâtul I.U.I. să păstreze o distanță de minim 300 m față de Cimitirul X în zilele de miercuri, joi, sâmbătă și duminică ale fiecărei săptămâni;

– obligă pe pârâtul I.U.I. să urmeze consiliere psihologică și psihoterapie cu recomandarea luării unor măsuri de control și recomandarea efectuării unui tratament corespunzător diagnosticului stabilit de către specialiști.

NOTĂ

Instanța a reținut starea de pericol în care se află victima, mai ales că urmele agresiunilor fizice suferite de aceasta erau vizibile, astfel încât s-a emis de îndată ordinul de protecție. Victima a fost găzduită în mai multe centre de protecție a victimelor, dar ulterior aceasta s-a mutat pentru a locui cu mama sa.

Cerere formulată pentru emiterea ordinului de protecție admisă în integralitate: agresorul evacuat din imobilul proprietatea reclamantei, iar aceasta, reintegrată în domiciliu. Obligarea agresorului la consiliere psihologică

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 29 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea formulată, reclamanta-victimă B.A. a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.N., emiterea unui ordin de protecție prin care să se dispună evacuarea temporară a pârâtului din locuința situată în București, Sector 1, reintegrarea victimei în locuința familiei, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe față de aceasta, de 300 m, și păstrarea unei distanțe de minim 300 m față de locul de muncă al reclamantei, respectiv X, cu sediul în X, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu aceasta și obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică.

În fapt, reclamanta a arătat că a fost căsătorită cu pârâtul, căsătoria fiind desfăcută din luna ianuarie 2006, iar în anul 2009 s-a pronunțat și partajul, aceasta fiind cea care a rămas proprietara imobilului din București, Sector 1. Pârâtul a refuzat să părăsească locuința, continuând să locuiască cu aceasta și cu minorul N.N.I. Pe fondul unei gelozii nejustificate, pârâtul a început să o persecute psihic și să o agrezeze fizic.

A arătat reclamanta că, de aproximativ 5 ani, aceasta a părăsit domiciliul datorită bătăilor și umilințelor la care era supusă de fostul soț și, cu toate acestea, pârâtul o urmărește când iese de la locul de muncă, fiind nevoită să își schimbe de câteva ori locul de muncă sau să se transfere la diferite puncte de lucru ale societății pentru care luca.

Reclamanta a mai arătat că pârâtul a urmărit-o de fiecare dată și a identificat adresa la care s-a mutat, intrând peste aceasta în casă să verifice dacă locuiește cu cineva.

În luna februarie 2013 a formulat cererea pentru emiterea ordinului de protecție, însă Judecătoria Sectorului 1, prin sentința civilă din data de 6 martie 2013, a respins cererea acesteia, considerând că nu a dovedit actele de agresiune.

După pronunțarea acestei hotărâri pârâtul a prins curaj, iar la data de 22 aprilie 2013 a prins-o pe stradă, a luat-o cu forța, a băgat-o în mașină și a lovit-o de mai multe ori în cap. Cu mașina a dus-o la domiciliul din București, Sector 1, și, sub amenințarea cuțitului, a forțat-o să intre în casă, spunându-i să-și bage mințile în cap și să se întoarcă acasă și că până vine copilul de la școală îi va lua gâtul.

Mai arată reclamanta că, de frica pârâtului, nu poate ieși din casă, în prezent fiind cazată într-un centru de protecție a victimelor violenței în familie. De teamă, aceasta nu mai merge la muncă, fiind în concediu de odihnă. De teama pârâtului nu iese singură pe stradă, mergând însoțită la locul de muncă și de la locul de muncă, decât de o persoană, respectiv U.A. sau U.N.

Aceștia au fost martori când pârâtul s-a urcat după aceasta în mijlocul de transport și sub amenințarea cuțitului pe care îl ținea la manșeta bluzei, forțând-o să coboare. Într-o zi chiar U.N. a fost amenințat, în plină stradă, cu cuțitul, de către pârât, cerându-i să plece, că o duce acesta la muncă, pentru că are ceva de discutat cu ea.

Din cunoștințele sale, pârâtul este șef de obiectiv la o firmă de pază, X, lucrând în ture de noapte, și nu știe exact dacă deține în mod legal arme sau dacă, prin prisma activității desfășurate, are acces la arme, însă de mai multe ori a fost amenințată că ia pistolul de la serviciu și că o împușcă.

În dovedire au fost depuse la dosar înscrisuri în fotocopie, și anume: adeverința nr. X din data 22 aprilie 2013, emisă de DGASMB, sentința civilă din data 19 ianuarie 2006, sentința civilă din data 22 aprilie 2009, sentința civilă din data 6 martie 2013, cererea formulată de reclamantă la data de 22 mai 2013 și raportul de expertiză medico-legală nr. A1/4442/2013.

Pârâtul-agresor nu s-a prezentat personal în instanță și nu a formulat întâmpinare.

În cauză au fost administrate probe cu înscrisuri și proba testimonială cu martorul N.N.N.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta-victimă B.A. a fost soția pârâtului-agresor N.N. Părțile au divorțat la data de 19 ianuarie 2006 prin sentința civilă nr. X din culpa exclusivă a pârâtului.

Din căsătoria părților a rezultat un copil, N.N.I., născut la data de 25 martie 1994.

Prin sentința civilă nr. X din data de 24 iunie 2009 părțile au partajat bunurile dobândite în timpul căsătoriei.

Deși la data de 19 ianuarie 2006 părțile au divorțat și au partajat bunurile dobândite în timpul căsătoriei, părțile au continuat să locuiască împreună.

La data de 4 februarie 2013 reclamanta a mai solicitat emiterea unui ordin de protecție Judecătoriei Sectorului 1, cerere respinsă prin sentința civilă din data de 6 martie 2013.

Din adeverința emisă de DGASMB la data de 24 aprilie 2013 rezultă că, din data de 23 aprilie 2013, reclamanta beneficiază de serviciile Centrului de Asistență pentru Mamă și Copil.

Din declarația martorului N.N.N., instanța reține că acesta a fost rugat de reclamanta-victimă să o însoțească la serviciu pentru că îi era teamă de pârâtul-agresor. Martorul a arătat că atunci când a însoțit-o pe reclamantă la locul de muncă a constatat că pârâtul era violent atât verbal, cât și fizic cu reclamanta-victimă, iar pe data de 10 aprilie reclamanta-victimă a fost luată de pârâtul-agresor și dusă într-un loc fără voia ei, aspect pentru care a fost chemat la poliție să dea declarații și că știe de la prietena sa, nepoata reclamantei-victime, că undeva pe data de 20 aprilie reclamanta-pârâtă a fost bătută de pârâtul-agresor și că apoi aceasta a fost dusă la un centru unde este protejată de violențele pârâtului-agresor.

Legat de incidentul din data 10 aprilie, martorul a declarat că pârâtul agresor a scos cuțitul la el și l-a amenințat, motiv pentru care a mers la poliție să declare cele întâmplate, însă cei de la poliție l-au trimis la o altă secție.

Martorul a precizat că pârâtul-agresor i-a trimis reclamantei mai multe mesaje de amenințare pe telefon în care spunea că, atunci când va obține o armă, o să îi împuște pe toți pe rând.

Instanța a coroborat declarația martorului, certificatul medico-legal nr. A1/4442/2013, din care rezultă că reclamanta a prezentat leziuni traumatice ce au fost produse prin lovire cu corpuri dure și că aceste leziuni ar fi putut fi produse în data de 22 aprilie 2013, leziuni pentru care reclamanta a necesitat 11-12 zile de îngrijiri medicale.

Din analiza situației de fapt expuse, rezultă că pârâtul-agresor a demonstrat că este capabil de acte de violență fizică și verbală cu caracter grav față de un membru al familiei sale, respectiv față de fosta soție, și că de teama pârâtului reclamanta-victimă se află din data de 23 aprilie 2013 într-un Centru de Asistență pentru Mamă și Copil.

În consecință, instanța consideră că integritatea fizică sau psihică, chiar viața reclamantei, sunt puse în pericol prin actele de violență fizică și verbală comise de către pârâtul-agresor.

Având în vedere că reclamanta-victimă locuiește în prezent într-un Centru de Asistență pentru Mamă și Copil, deși aceasta este proprietara exclusivă a imobilului situat în București, Sector 1, instanța apreciază că o măsură specială de protecție se impune a fi luată și cu privire la locuința reclamantei, astfel că va dispune în baza art. 23 alin. (1) lit. a) evacuarea pârâtului-agresor din locuința situată în București, Sector 1, și în baza art. 23. alin. (1) lit. b) reintegrarea reclamantei-victime în locuința situată în București, Sector 1.

În concluzie, pentru considerațiile expuse, instanța va admite cererea de față în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, va dispune următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 217/2003 va obliga pârâtul-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă B.A.

Pentru aceleași mențiuni, va obliga pârâtul-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locul de muncă al reclamantei-victime, X, cu sediul în X.

În baza art. 23 alin. (1) lit. f) instanța va dispune interzicerea oricărui contact al pârâtului-agresor N.N. cu reclamanta-victimă B.A., inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

În temeiul art. 23, alin. (1) lit. g) instanța va obliga pârâtul-agresor ca în cazul în care deține arme să le predea de îndată poliției.

În temeiul art. 23 alin. (3), instanța va obliga pârâtul-agresor să urmeze un tratament de consiliere psihologică într-un centru specializat.

Instanța va face aplicare și a dispozițiilor art. 27⁷ alin. (1) din Legea nr. 217/2003, în conformitate cu care prezentul ordin, se comunică de îndată structurilor poliției române de la locuința victimei și a agresorului, precum și a dispozițiilor art. 27⁷ alin. (2) și (4) din Lege referitor la punerea de îndată în executare a prezentului ordin de protecție sub supravegherea poliției.

NOTĂ

Prima cerere pentru emiterea ordinului de protecție a fost respinsă întrucât victima nu a putut dovedi agresiunile fizice și psihice la care a fost supusă. Cea de a doua cerere a fost dovedită inclusiv prin proba testimonială, martorul arătând faptul că pârâtul o agresa și o amenința cu cuțitul pe reclamantă, în plină stradă, fiind perfect lucid. Și mesajele transmise reclamantei, pe telefon, relevau dorința diabolică a agresorului de a o teroriza psihic pe victimă, pe care o amenința continuu. Instanța a constatat starea de pericol în care se află victima și a emis ordin de protecție pe durata maximă admisă de lege.

Ordinul de protecție a fost încălcat de mai multe ori, victima fiind sechestrată, abuzată fizic și amenințată cu moartea de către agresor. S-au întocmit dosare penale în care s-au pronunțat următoarele soluții:

1. Ordin de protecție încălcat. Exercițarea unor acte de violență asupra victimei care se află sub protecția ordinului. Plângere penală instrumentată cca. un an de zile. Instanța de fond, prin sentința penală din data de 26 noiembrie 2014, îl condamnă pe inculpatul-agresor la pedeapsa de 8 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte violențe și la pedeapsa de 4 luni închisoare pentru încălcarea ordinului de protecție. Instanța a contopit cele două pedepse, inculpatul urmând să execute pedeapsa cea mai grea, de 8 luni închisoare, însă suspendă sub supraveghere executarea pedepsei. Pe durata termenului de încercare de 3 ani inculpatul a fost obligat: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune București, să nu comunice direct sau indirect cu persoana vătămată I.M. și să nu se apropie de această. Apelul inculpatului a fost respins.

2. Ordin de protecție încălcat. Exercițarea unor acte de amenințare și lovire sau alte violențe asupra victimei care se află sub protecția ordinului. Instanța de fond, prin sentința penală din data de 29 aprilie 2015 îl condamnă pe inculpatul-agresor la pedeapsa de 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare și la pedeapsa de 9 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de lovire sau alte

violente. În final, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, sporită cu 3 luni, urmând să execute pedeapsa de 1 an închisoare, însă suspendă sub supraveghere executarea pedepsei. Pe durata termenului de încercare de 3 ani inculpatul a fost obligat: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune București, să nu comunice direct sau indirect cu persoana vătămată I.M. și să nu se apropie de aceasta.

Instanța a pus în vedere reclamantei să dovedească prin proba testimonială faptul că agresiunile fizice dovedite cu acte medicale, dar și vizibile fizic la momentul judecării cauzei, provin din agresiunile fizice exercitate de către pârât. Mama reclamantei cu care părțile conviețuiau nu a fost acceptată ca martor

(Judecătoria Sectorului 6 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 14 decembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sector 6 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la data de 27 noiembrie 2012, reclamanta U.A.A., în contradictoriu cu pârâtul U.N., a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se dispună emiterea unui ordin de protecție prin evacuarea temporară a pârâtului din locuință, indiferent dacă acesta este titularul dreptului de proprietate, obligarea acestuia la păstrarea unei distanțe minime determinate față de ea de 300 m, față de fiica lor U.A.I. și de mama reclamantei U.A. – 300 m, față de locul de muncă al reclamantei din București, Sector 6, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta, încredințarea minorei U.A.I. și stabilirea reședinței acesteia la reclamantă.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, în data de 18 noiembrie 2012, în jurul prânzului, s-a iscat o discuție, degenerând în acte de violență care au dus la vătămarea sa prin fracturarea osului de la mâna dreapta. Acesta a lovit-o cu capul de perete și cu palmele peste față. Între timp a intervenit mama sa, pe care a bruscă-o după ce a lovit-o cu pumnul și a spart geamul la ușa din sufragerie. Pe ea a împins-o peste birou, care s-a și rupt. Toate acestea s-au petrecut cu copilul în casă, acesta asistând inclusiv la distrugerile produse de pârât. Menționează că nu este primul act de violență, că pârâtul a lovit-o și

cu alte ocazii, însă nu a îndrăznit să depună plângere. Mai arată că fiica sa a fost marcată de acest eveniment, nemaivorind să fie dusă și luată de tatăl său de la școală, iar când ies din casă le este teamă că le urmărește.

Pârâtul, în prezent, a părăsit domiciliul conjugal (proprietatea mamei reclamantei), dar cu siguranță se va întoarce, deoarece are lucruri în domiciliu.

Mai arată că într-un incident a fost lovită cu piciorul în spate, timp în care ținea copilul în brațe și acesta plângea. De multe ori o lovea peste față, sângerându-i buza, sau încerca să o strângă de gât. De fiecare dată o amenința că, în cazul în care merge la poliție sau introduce acțiune de divorț, o să-i ia copilul.

Cererea a fost însoțită de copii de pe cărțile de identitate ale părâților, dovada înregistrării plângerii la poliție sub nr. X din 20 noiembrie 2012, intrare nr. X/19 noiembrie 2012 la Spitalul de Urgență București, dovada prezentării la INML, certificat de naștere a minorei, trei certificate de concediu medical, planșe foto, raport de evaluare a minorei, adeverință de la Spitalul Universitar de Urgență București cu nr de înregistrare X/5 decembrie 2012, fișa de prezentare la această instituție.

Prin încheierea de ședință din data de 7 decembrie 2012, instanța a încuviințat atât pentru reclamantă, cât și pentru pârât, în baza art. 167 C. pr. civ., administrarea probei cu înscrisuri și proba testimonială cu câte un martor.

La termenul din data de 14 decembrie 2012, în temeiul art. 186 raportat la art. 193 și art. 196 C. pr. civ., s-a procedat la audierea martorei M.A., propusă de reclamantă, și a martorei C.A. propusă de pârât, declarațiile acestora fiind consemnate și atașate la dosar, după citire și semnare (filele 35, 36).

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, persoana a cărei viață, integritate fizică sau psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să se emită un ordin de protecție, prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe din obligațiile sau interdicțiile enumerate de textul de lege.

În cauză, este dovedită prin probele administrate legătura de cauzalitate între faptele de amenințare și scandal săvârșite de pârât și starea de sănătate a reclamantei, rezultând că starea de sănătate a acesteia i-a fost afectată prin faptele pârâtului.

De asemenea, s-a făcut dovada faptului că reclamanta a fost agresată, iar legiuitorul a înțeles să reglementeze mai bine protecția victimelor, venind în sprijinul acestora prin posibilitatea emiterii ordinului de protecție.

Având în vedere textele de lege sus-menționate, probele administrate, instanța va admite cererea și va dispune ordinul de protecție în favoarea reclamantei, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de victimă, respectiv reședința și locul de muncă al acesteia și interzicerea oricărui contact, inclusiv cel telefonic, conform dispozițiilor art. 26¹ din Legea nr. 25/2012.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta U.A.A., cu domiciliul în București, Sector 6, în contradictoriu cu pârâtul U.N., domiciliat în București, Sector 6.

Dispune ordinul de protecție în favoarea reclamantei.

Dispune obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de victimă, respectiv reședința și locul de muncă al acesteia, și interzicerea oricărui contact, inclusiv cel telefonic, conform dispozițiilor art. 26¹ din Legea nr. 25/2012.

Cu recurs în trei zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 14 decembrie 2012.

NOTĂ

Deși în fața instanței reclamanta avea mâna dreaptă susținută de aparat gipsat, iar din actele medicale depuse la dosar rezultă faptul că aceasta suferise o „fractură metacarpiană mână dreaptă”, iar în planșele foto se evidențiau distrugerile produse de pârât în imobil, instanța a solicitat probarea actelor de agresiune și cu martori, pentru a se stabili raportul de cauzalitate dintre actele de violență și consecințele produse victimei. Mama reclamantei, care conviețuia cu părțile în imobil, fiind și proprietara acestuia, nu a fost acceptată ca martor, reclamanta fiind nevoită să-și probeze cererea cu declarația unei vecine.

După obținerea ordinului de protecție, s-a pronunțat și divorțul părților, iar victima și fiica sa minoră și-au stabilit domiciliul într-un alt oraș, pârâtul intrând într-un alt mariaj.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS, AGRESORUL A FOST OBLIGAT SĂ PREDEA ARMELE

Instanța emite ordin de protecție pentru reclamantă și fiica sa și obligă pârâtul să predea armele poliției, cu toate că reclamanta nu a făcut dovada în instanță că acesta ar deține arme

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin cerere introdusă pe rolul Judecătoriei la data de 31 mai 2012 reclamanta E.A. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului E.U., care să cuprindă obligarea pârâtului E.U. la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă și față de minora E.E.A., născută la 30 noiembrie 1996, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de reședința reclamantei situate în București, Sectorul 5, și față de Liceul X la care studiază minora, interzicerea oricărui contact direct telefonic sau de alt fel cu reclamanta și minora, obligarea pârâtului să predea poliției orice arme deținute și încredințarea minorei către mama-reclamantă.

În cuprinsul cererii, reclamanta a arătat că este victima violenței repetate exercitate de către soțul-pârât, inclusiv în fața minorei, și a formulat mai multe plângeri penale aflate în curs de soluționare. A mai arătat că a primit asistență medicală pentru leziunile suferite aproximativ 30-45 de zile de îngrijiri medicale, iar pârâtul deține arme.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea pe prevederile Legii nr. 217/2003, republicată.

Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată, arătând că susținerile reclamantei sunt neadevărate, a trecut mult timp de la data presupuselor fapte violente, are o stare de sănătate precară, iar cererea este formulată exclusiv pentru preconstituirea de probe pentru susținerea divorțului.

În drept, pârâtul a invocat prevederile art. 115 și urm. C. pr. civ.

În dovedire reclamanta a depus la dosar adeverință nr. .../31 mai 2012, emisă de XXX, buletin de examinare CT, bilet de trimitere la psihiatrie privind pe minoră, certificate medico-legal nr. .../23 martie 2012, bilete de ieșire din spital, certificate medico-legale din data de 17 octombrie 2007.

Instanța a administrat proba cu înscrișuri, au fost solicitate lămuriri ambele părți cu privire la situația de fapt și a fost ascultată minora în Camera de Consiliu, în absența părinților, susținerile sale fiind consemnate în referat. Analizând actele și lucrările dosarului instanța reține că în prezent părțile sunt despărțite în fapt, după ce au conviețuit o perioadă îndelungată în locuința proprietarei numitei N.A., mama reclamantei. Potrivit adeverinței nr. 12/31 mai 2012, emise de X, reclamanta și minora au fost găzduite în Centru de Primire în Regim de Urgență a Victimelor Violenței în Familie de la data de 10 aprilie 2012. Acest fapt, coroborat cu actele medicale depuse la dosar, conduce la concluzia că există indicii temeinice pentru a reține existența din partea pârâtului a unor acte grave de violență atât fizică, cât și psihică, în sensul art. 3 din Legea nr. 217/2003, exercitate atât asupra reclamantei, cât și asupra fiicei minore a părților, violențe care au produs acesteia din urmă un episod depresiv reactiv, însoțit de tentativă de sinucidere.

De asemenea, instanța reține, pe baza susținerilor minorei și reclamantei, că pârâtul a deținut un pistol și că și-a manifestat intenția de a-și procura un altul, fapt care, coroborat cu amenințările adresate de către pârât victimelor, este de natură a le insufla acestora o temere justificată, chiar dacă la momentul actual nu sunt probe referitoare la existența unei arme în posesia pârâtului.

În drept, instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 23 raportat la art. 24 alin.(2) din Legea nr. 217/2003, republicată, instanța poate să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, pe o durată maximă de 6 luni, o serie de obligații și interdicții, în funcție de situația în fapt și de relația între părți.

În consecință, având în vedere faptul că pârâtul nu mai are acces în locuința părților, însă că, după cum a declarat în fața instanței, dorește să intre în contact cu reclamanta și minora, apreciem că se impune obligarea pârâtului E.U. la păstrarea unei distanțe minime față de reclamantă și față de minora E.E.A, născută la 30 noiembrie 1996, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de reședința reclamantei, situate în XXX, și față de Liceul X la care studiază minora, interzicerea pârâtului a oricărui contact direct, telefonic sau de alt fel cu reclamantă și minoră.

În temeiul art. 23 lit. g) din Legea nr. 217/2003, instanța, deși în probele administrate nu se poate reține că pârâtul posedă la momentul actual o armă, va dispune ca acesta să predea poliției armele deținute în ipoteza în care va intra în posesia unei arme, intenția pe care și-a exprimat-o în fața membrilor familiei.

De asemenea, în temeiul art. 23 lit. h) din Legea nr. 217/2003, republicată, coroborată cu art. 613²C. pr. civ., instanța va stabili locuința minorei E.E.A., născută la data de 30 noiembrie 1996, la mama-reclamantă până la soluționarea definitivă a cererii de divorț ce face obiectul dosarului nr ...

În temeiul art. 31 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, republicată, hotărârea se comunică organelor de poliție în vederea punerii în executare de îndată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea de emitere a unui ordin de protecție formulat de reclamanta E.A., cu domiciliu în București, Sectorul 5, în contradictoriu că pârâtul E.U., cu domiciliu procesual ales la U.U., în București, Sectorul 3.

Obligă pârâtul E.U. la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamanta E.A. și față de minoră E.E.A., născută la 30 noiembrie 1996, cu excepția prezenței în sala de ședință la termenele de judecată privind divorțul.

Obligă pârâtul la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reședința reclamantei, situate în București, Sectorul 5, și față de Liceul X la care studiază minora.

Interzice pârâtului orice contact direct, telefonic sau de alt fel cu reclamanta și minora.

Obligă pârâtul să predea poliției orice arme deținute.

Stabilește locuința minorei E.E.A., născută la 30 noiembrie 1996, la mama-reclamantă până la soluționarea definitivă a cererii de divorț.

Prezenta hotărâre se va comunica de îndată Secției ...

Cu recurs de 3 zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședința publică azi, 11 iunie 2012.

NOTĂ

Instanța reține în mod corect faptul că, deși reclamanta nu face dovada că pârâtul deținea arme, la data formulării cererii, totuși starea de pericol exista, întrucât amenințările pârâtului adresate victimelor sunt de natură a le insufla o stare de temere justificată.

Obligația predării armei a constituit un mod de prevenție în săvârșirea altor acte de violență, cum este cea psihică rezultată

din amenințările exercitate de agresor, dar și cea fizică în condițiile în care acesta ar fi folosit o armă.

Ulterior s-a dovedit că pârâtul-agresor deținea arme albe-săbii, cu care și-a amenințat victima ce deținea ordin de protecție, fiind surprins de organele de poliție în timp ce încerca să o agreseze pe victimă. Armele au fost confiscate și i s-a întocmit dosar penal.

Ulterior victima a mai solicitat două ordine de protecție care au fost admise. Agresorul încălcându-le în mod repetat lucru care a dus la formularea mai multor plângeri penale.

Victima a făcut toate demersurile legale pentru a înlătura pericolul generat de agresor, agresiunile asupra victimei au produs sechele majore asupra stării de sănătate psihică atât a ei cât și a fiicei sale, care pe fondul stării conflictuale și de pericol a avut mai multe tentative de suicid.

În dosarul penal s-a dispus măsura începerii urmăririi penale după mai bine de 5 ani de la data formulării plângerii.

Cele două victime, mamă și fiică, au fost consiliate psihologic continuu de la momentul la care au solicitat ajutorul.

Victimele au beneficiat de programe de incluziune socială prin participarea la cursuri de formare/reconversie profesională, mai ales datorită faptului că victima (adult) în urma agresiunilor suferite și-a pierdut motricitatea la mâna dreaptă. Fiind de profesie coafeză nu a mai putut să își exercite meseria.

Având în vedere traumele prin care a trecut minora restructurarea psiho-emoțională se va desfășura pe o perioadă nedeterminată. Labilitatea emoțională și-a pus amprenta asupra întregii sale existențe având în continuare dezechilibre emoționale care necesită intervenție de specialitate.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS, AGRESORUL OBLIGAT LA PLATA CHIRIEI

**Cerere pentru emiterea ordinului de protecție admisă și pârâțul obligat
la plata unei sume de bani reprezentând contravaloarea chiriei
și a întreținerii în favoarea reclamantei și a fiului minor al părților**

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 1 aprilie 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 2 București, s-a constatat faptul că reclamanta A.A.A. a chemat în judecată pe pârâțul U.N., solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună:

- emiterea unui ordin de protecție împotriva acestuia prin care să dispună obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamantă;
- obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 m față de copilul părților, minorul U.U.N.;
- obligarea pârâtului să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locul de muncă al reclamante, respectiv X;
- să se interzică pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta;
- încredințarea minorului U.U.N., născut la data de 24 septembrie 2004 și stabilirea reședinței la mama-reclamantă;
- obligarea pârâtului, în favoarea reclamantei și a fiului minor al părților, la plata sumei de 1.000 de lei, reprezentând contravaloarea chiriei și întreținerii.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că a avut o relație de concubinaj cu pârâțul, din care s-a născut, la data de 24 septembrie 2004, minorul U.U.N.

Pe fondul abuzurilor repetate fizice și psihice la care a fost supusă de către pârât, fiind izgonită din casă, lovită și înjurată în prezența minorului, a părăsit împreună cu minorul, la data de 18 februarie 2013, locuința în care au conviețuit împreună cu pârâțul, adresându-se Secției de Poliție, unde a depus o plângere penală și mai apoi Asociației „X” pentru protecția victimelor violenței în familie.

De la acea dată, locuiește cu minorul într-un centru al asociației, beneficiind de ședințe de consiliere psihologică efectuate de către specialiști. Reclamanta a mai învederat că deține în proprietate o casă, pe care însă a

înstrăinat-o, iar cu banii astfel obținuți a adus îmbunătățiri imobilului aparținând pârâtului, sperând că vor conviețui împreună ca o familie.

La scurtă vreme însă, comportamentul acestuia a degenerat, reclamanta fiind agresată și umilită, în prezența minorului, în vârstă de 6 ani jumătate. Agresiunile fizice au fost constatate prin certificatul medico-legal nr. A1/5061/2011.

A mai arătat că obține un venit, în cuantum de 1.000 lei, și primește suma de 42 lei lunar, cu titlu de alocație a minorului.

În dovedire, reclamanta a depus la dosar înscrisuri.

Pârâtul, legal citat, s-a prezentat în fața instanței, asistat de avocați, și a depus întâmpinare, prin care a solicitat respingerea cererii că neîntemeiată, urmând să se constate abuzul de drept manifestat prin introducerea acțiunii de către reclamantă, precum și obligarea celei din urmă la consiliere psihologică sau psihiatrică și la plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, pârâtul a învederat că nu a exercitat acte de violență asupra reclamantei și nici a fiul minor al părților, acte care să justifice o astfel de cerere. A mai arătat că întreține o relație de concubinaj cu reclamanta, de aproximativ 10 ani, relație din care a rezultat minorul U.U.N. În ultimii ani, neînțelegerile dintre părți s-au amplificat, culminând cu plecarea reclamantei din domiciliul comun, împreună cu minorul.

Pârâtul a susținut că reclamanta nu a mai permis accesul minorului la școală și nu l-a mai contactat pentru a-i comunica informații cu privire la minor.

A mai arătat că a efectuat demersuri pentru a afla locul unde este ținut copilul, depunând o plângere la poliție și solicitând DGASPC.

Pârâtul apreciază că nu poate constata existența unei stări de pericol sau a unui act de violență care să impună emiterea unui ordin de protecție, raportat la prevederile art. 2 din Legea nr. 217/2003.

În cauza s-au administrat proba cu înscrisuri și proba testimonială, fiind audiați și martorii U.A. și U.A., ale căror declarații au fost consemnate și depuse la dosar.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Părțile au întreținut o relație de concubinaj, de aproximativ 9 ani, în urmăre careia a rezultat minorul U.U.N., născut la dată de 24 septembrie 2004.

Reclamanta, însoțită de minor, a părăsit la data de 28 februarie 2013, imobilul în care locuia cu pârâtul, proprietatea exclusivă a acestuia, primind găzduire și beneficiind de servicii sociale și psihoterapie la Centrul de Primire în Regim de Urgență a Victimelor Violenței Domestice „X”, potrivit adevărului depuse la dosar.

Din declarația martorei U.A., colegă de serviciu cu reclamanta, reiese că această a constatat, în repetate rânduri, că reclamanta prezenta urme de violență fizică pe față, pe umăr și pe spate, declarând că a fost bătută de către pârât. Personal, martora a auzit, într-o discuție telefonică purtată între părți, pe *speaker*, cum pârâtul a amenințat-o pe reclamantă că o va bate și o va omorî. Pârâtul obișnuia să o trezească din somn pe reclamantă, care dormea alături de copil, și să o lovească, minorul fiind în aceste condiții foarte speriat și cerând ajutorul mamei sale.

Instanța mai reține din declarația martorei că acest comportament agresiv al pârâtului se manifesta, de fiecare dată, și în prezența minorului, în vârstă de 6 ani și jumătate. Totodată, pe fondul acestui climat tensionat, amenințată fiind de către pârât că va fi izgonită din casă, fără copil, reclamanta a dezvoltat o stare de temere care a determinat-o să plece din imobilul unde locuia împreună cu pârâtul și să stabilească o legătură cu persoanele desemnate de autoritățile publice pentru instrumentarea cazurilor de violență în familie, potrivit art. 14 lit. a)-g) din Legea nr. 217/2003, republicată.

Declarația martorei U.A. se coroborează și cu înscrisurile depuse la dosar, respectiv certificatul medico-legal, adeverință emisă de X și dovezi de înregistrare a plângerii penale.

În ceea ce privește depoziția martorei U.A., audiată la solicitarea pârâtului, prin care aceasta a declarat că nu are cunoștință să fi existat vreodată conflicte în relațiile dintre părți, instanța o va înlătura, constatând că nu se coroborează cu nicio altă probă administrată în cauză. Mai mult, instanța a reținut că, între acest martor și reclamantă, există anumite tensiuni, după cum reiese din declarația martorului.

Legea nr. 217/2003, republicată, permite emiterea unui ordin de protecție în scopul înlăturării stării de pericol la care este expusă o persoană, datorită unui act de violență din partea unui membru al familiei, acte de violență prin care este pusă în pericol viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea acesteia. Violența în familie se poate manifesta, sub mai multe forme, enumerate la art. 3 și art. 4 din Lege, incluzând violența verbală, fizică sau psihologică, respectiv prin adresarea printr-un limbaj jignitor, brutal, precum utilizarea de insulte, amenințări cuvinte sau expresii degradante sau umilitoare, impunerea voinței sau a controlului personal, provocarea de stări de tensiune sau de suferință psihică în orice mod sau prin orice mijloace, vătămarea corporală ori a sănătății prin lovire, îmbrâncire, trântire, tragere de păr, înțepare, tăiere, ardere, ștrangulare, mușcare sau prin orice formă și de orice intensitate, precum și acțiunilor cu efect similar.

Din analiză situației de față, instanța apreciază că acest comportament al pârâtului se încadrează în noțiunile de violență verbală și violență psihologică, reprobabil cu atât mai mult cu cât se manifestă în prezența minorului, în vârstă de 6 ani jumătate, fiind de natură a produce acestuia din urmă un prejudiciu emoțional și psihologic, cu consecințe ireversibile asupra dezvoltării normale a personalității sale.

Prin urmare, instanța consideră că este necesar luarea de măsuri imediate pentru a asigura protejarea reclamantei și a fiului minor al părților împotriva violenței pârâtului, fiind evidentă starea de pericol creată prin conduita acestuia.

În consecință, față de cele expuse, în temeiul art. 23 și art. 24 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, republicată, va admite cererea, astfel cum a fost formulată și va emite un ordin de protecție împotriva pârâtului U.N., pe o durată de 6 luni, cu privire la următoarele măsuri: va obliga pârâtul U.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamantă; va obliga pârâtul U.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de copilul părților, minorul U.U.N.; va obliga pârâtul U.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locul de muncă al reclamantei, respectiv X; va interzice pârâtului U.N. orice contact, inclusiv prin telefon, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta; va încredința reclamantei minorul U.U.N., născut la data de 24 septembrie 2004, urmând să stabilească reședința acestuia la mama-reclamantă; va obliga pârâtul U.N., în favoarea reclamantei și a fiului minor al părților, la plata sumei de 1.000 de lei lunar, reprezentând contravaloarea chiriei și a întreținerii.

În temeiul art. 31 din Legea nr. 217/2003, republicată, hotărârea va fi comunicată structurilor de poliție în a căror rază teritorială se află reședința victimei și a agresorului.

În raport de considerentele expuse și văzând dispozițiile art. 29 din aceeași Lege, instanța apreciază că se impune în executare ordinul de protecție să se facă somație sau trecerea vreunui termen.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta A.A.A., cu domiciliul procesual ales la Asociația „X”, în contradictoriu cu pârâtul U.N., cu domiciliul în București, Sector 2.

Emite un ordin de protecție cu durata de 6 luni împotriva pârâtului U.N, pe o durată de 6 luni, cu privire la următoarele măsuri:

- obligă pârâtul U.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamantă;
- obligă pârâtul U.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de copilul părților, minorul U.U.N.;
- obligă pârâtul U.N. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locul de muncă al reclamantei;
- interzice pârâtului U.N. orice contact, inclusiv prin telefon, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta;
- încredințează reclamantei minorul U.U.N., născut la data de 24 septembrie 2004, urmând să stabilească reședința acestuia la mama reclamantă;
- obligă pârâtul U.N., în favoarea reclamantei și a fiului minor al părților, la plata sumei de 1.000 de lei lunar, reprezentând contravaloarea chiriei și a întreținerii.

NOTĂ

Instanța a considerat că se impune luarea unor măsuri imediate pentru a asigura protejarea reclamantei și a fiului minor al părților împotriva violenței pârâtului, fiind evidentă starea de pericol creată prin conduita acestuia, iar comportamentul pârâtului se încadrează în noțiunile de violență verbală și violență psihologică, iar faptul că aceste manifestări se realizează în prezența minorului, în vârstă de 6 ani și jumătate, sunt de natură de a produce acestuia din urmă un prejudiciu emoțional și psihologic, având consecințe ireversibile asupra dezvoltării normale a personalității sale.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS, AGRESORUL OBLIGAT SĂ URMEZE TRATAMENT ÎN SCOPUL DEZINTOXICĂRII

**Agresor evacuat din imobil. Minoră încredințată reclamantei-victime.
Agresor obligat să urmeze consiliere psihologică. I se recomandă agresorului efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare**

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 31 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la această instanță la data de 21 mai 2013, reclamanta-victimă B.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor E.R., a solicitat emiterea unui ordin de protecție în favoarea sa, prin care să se dispună, provizoriu, luarea următoarelor măsuri: evacuarea temporară a pârâtului-agresor din locuința în care au conviețuit, situată în București, Sector 6; reintegrarea sa și a minorei E.A., născută la data de 24 martie 2003, în locuința familiei; obligarea agresorului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m determinate față de victimă, față de copilul acesteia, față de reședința, locul de muncă al victimei și unitatea de învățământ a minorei; interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima; încredințarea minorei către reclamanta-victimă; obligarea pârâtului-agresor de a urma consiliere psihologică.

În dovedire au fost anexate, în copie, înscrisuri.

La termenul de astăzi, 31 mai 2013, instanța a încuviințat reclamantei-victime proba cu înscrisuri, pârâtul-agresor nepropunând probe.

La același termen de judecată, instanța a audiat părțile.

Pârâtul-agresor nu a depus întâmpinare la dosar. Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta-victimă B.A. este concubina pârâtului-agresor E.R., părțile locuind împreună în imobilul proprietatea reclamantei-victime, situat în București, Sector 6 (a se vedea contract vânzare-cumpărare – f. 15), până în urmă cu 2 luni, când reclamanta, împreună cu minora, au fost scoase afară din casă de către pârât, locuind în prezent în centrul destinat victimelor violenței domestice.

Din înscrisurile depuse la dosar, precum și din audierea minorei E.A.A., născută la 24 martie 2003, fiica părților, rezultă că pârâtul-agresor este o fire

foarte violentă, iar pe fondul consumului de alcool o agrează pe reclamanta-victimă, atât fizic, cât și verbal, iar pe minoră, verbal, obligând-o pe această din urmă să asiste la scandalurile dintre părți. De altfel, cu ocazia declarației luate de către instanță, pârâțul-agresor a recunoscut că este o fire violentă, că a agresat-o fizic și verbal pe reclamanta-victimă și că, zilnic, lucrând pe șantier, consumă băuturi alcoolice; totodată, pârâțul-agresor a recunoscut că, în luna aprilie, a dat-o pe reclamanta-victimă și pe fiica lor afară din casă, în urmă unui scandal provocat de el.

Sușinerile reclamantei, în sensul că pârâțul-agresor este foarte violent atât fizic, cât și verbal, sunt confirmate și de certificatul medico-legal din data de 25 aprilie 2013, eliberat în urmă examinării minorei la data de 9 aprilie 2013, în care se arată că, la data examinării, minora prezintă o leziune toraco-abdominală ce s-a putut produce prin comprimare cu mâna, fapt recunoscut de pârâțul-agresor care a arătat că a împins-o pe minoră când a vrut să o bată pe mama acesteia și minora a intervenit între ei, de fișa de evaluare psiho-socială a minorei întocmită de DGASMB, de transcriptul discuției care a avut loc între cele două părți, în casa acestora, discuție ce a fost înregistrată de către reclamanta-victimă cu telefonul mobil, precum și de adresa din data de 30 mai 2013 emisă de secția de poliție, din care reiese că pârâțul agresor este cercetat penal sub aspectul infracțiunii prevăzute de art. 180 C. pen.

Din analiza situației de fapt expuse rezultă că pârâțul-agresor a demonstrat că este capabil de acte de violență fizică și verbală cu caracter grav față de membrii familiei sale, respectiv față de reclamanta-victimă și fiica acesteia.

În drept se reține că, potrivit dispozițiilor art. 23 raportat la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 217/2003, republicată, instanța poate să emită un ordin de protecție prin care să se dispună pe o durată maximă de 6 luni o serie de obligații și interdicții dintre cele prevăzute de art. 26 alin. (1) lit. a)-h) din același act normativ, în funcție de situația de fapt și de relațiile dintre părți putând totodată, ca pe lângă măsurile dispuse, să dispună și obligarea agresorului de a urmări consiliere psihologică, psihoterapie sau poate recomanda luarea unor măsuri de control, efectuarea unui tratament ori a unei forme de îngrijire, în special în scopul dezintoxicării.

În consecință, pentru considerațiile expuse, apreciind că doar prin luarea unor măsuri se poate asigura protejarea reclamantei-victime și a fiicei sale împotriva violenței pârâțului-agresor, la acest moment, instanța va admite cererea și, în temeiul dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, va

emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii, va dispune: evacuarea pârâtului-agresor din locuința familiei, reintegrarea reclamantei-victime și a fiicei sale în locuința familiei, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă și față de copilul minor, față de locuința reclamantei-victime și a minorei situate în București, Sector 6, față de locul de muncă al reclamantei ..., față de școală ..., va încredința minora reclamantei-victime și va interzice pârâtului-agresor orice contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod. Totodată, instanța va obliga pârâtul-agresor să urmeze consiliere psihologică recomandându-i și efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă B.A., cu domiciliul în București, Sector 6, în contradictoriu cu pârâtul-agresor E.R., cu domiciliul în București, Sector 6.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

Evacuarea temporară a pârâtului-agresor E.R din locuința familiei, situată în București, Sector 6.

Reintegrarea reclamantei-victime B.A. și a copilului minor E.A.A., născută la 24 martie 2003, în locuința familiei situată în București, Sector 6.

Obligarea pârâtului-agresor E.R. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă și față de copilul minor.

Obligarea pârâtului-agresor E.R. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime și a minorei situată în București, Sector 6. Obligarea pârâtului-agresor E.R. să păstreze o distanță minimă de 300m față de locul de muncă al reclamantei-victime.

Obligarea pârâtului-agresor E.R. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de școala...

Interzicerea pentru pârâtul-agresor E.R. a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mijloc.

Încredințează minora E.A.A., născută la 24 martie 2003, reclamantei-victime.

Recomandă pârâtului-agresor E.R. efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare.

Executoriu.

NOTĂ

Agresorul a fost evacuat din imobilul proprietatea victimei. Pe fondul agresiunilor fizice exercitate de către agresor asupra minorei, instanța a dispus încredințarea acesteia către mamă.

Cele două victime (reclamanta și minora) au fost reintegrate în domiciliu. Agresorul a fost obligat să urmeze consiliere psihologică și tratament pentru dezintoxicare, întrucât acesta a recunoscut în fața instanței faptul că este o fire violentă și că a agresat-o fizic și verbal pe reclamantă și obișnuiește să consume zilnic alcool. Agresorul a încălcat ordinul de protecție. Reclamanta a obținut încredințarea minorei și stabilirea domiciliului acesteia la mamă prin formularea unei acțiuni pe dreptul comun.

Ordin de protecție emis pentru violențe fizice. Pe fondul consumului de alcool, agresorul avea halucinații vizuale și auditive. Victimă agresată pentru o presupusă infidelitate dezvăluită agresorului de o „voce”

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 4 octombrie 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată la această instanța la data de 1 octombrie 2013, reclamanta-victimă U.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor, a solicitat un ordin de protecție în favoarea reclamantei victime U.A., prin care pârâtul-agresor să fie evacuat temporar din locuință, reintegrarea reclamantei-victime în locuința familiei, pârâtul să fie obligat la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victima – 300 m, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima, obligarea pârâtului-agresor de a urma consiliere psihologică și recomandarea unor măsuri în scopul dezalcoolizării.

În motivarea cererii, reclamanta-victimă a arătat că este căsătorită cu pârâtul-agresor din anul 1979 și că, încă de la începutul căsătoriei, au fost discuții în familie, dar violențele au apărut în urmă cu 3-4 ani, pe fondul consumului de alcool al pârâtului-agresor. În urmă cu 1 an de zile, după ce a consumat alcool, pârâtul-agresor a bătut-o și a înjurat-o, încercând să îi dea cu

o scândură în cap, iar reclamanta-victimă s-a ascuns în baie. În data de 26 iulie 2013 pârâțul-agresor a consumat băuturi alcoolice, s-a culcat, iar după 3-4 ore s-a trezit și a băut din nou. Seara a forțat-o să se dezbrace și să întrețină relații sexuale cu el. A două zi dimineată a pus-o să-i ia băutura și, întrucât l-a refuzat, s-a dus singur să-și cumpere. După ce a consumat băuturi alcoolice a pus-o din nou să se dezbrace și, întrucât l-a refuzat și i-a spus că vrea să plece de acasă deoarece nu mai suportă această situație, pârâțul-agresor a început să îi dea cu pumnii în cap, în spate, în splină. Reclamanta-victimă a mai arătat că i-a fost frică să cheme poliția, neavând nici curajul să se ducă la spital, întrucât pârâțul-agresor o amenință cu un cuțit arătându-i ceasul și spunându-i: „mai ai câteva ore de trăit, așa că spune-mi cu cine ai relații extraconjugale”. În acea zi, reclamanta-victimă arată că a sunat-o pe sora sa și i-a povestit ce i s-a întâmplat, după care aceasta l-a sunat pe fiul păților și, într-un final, a plecat cu acesta, locuind câteva zile cu el, după care a locuit la o prietenă, în domiciliul căreia locuiește și în prezent. În data de 29 iulie 2013, reclamanta-victimă s-a prezentat la Spitalul Clinic de Urgență „Sf. Ioan”și, în baza reexaminării sale, a actelor medicale și afișe medicale, INML a emis certificatul medico-legal.

Reclamanta-victimă a arătat că, în data de 7 august 2013, a formulat și plângerea penală împotriva pârâțului-agresor pentru săvârșirea infracțiunii de lovire, plângere penală înregistrată la Secția 11 de Poliție.

În dovedire, au fost anexate în copie înscrisuri.

La termenul de judecată de la data de 4 octombrie 2013 instanța a încuviințat reclamantei-victime proba cu înscrisuri și testimonială, cu un martor, și pârâțului-agresor proba cu înscrisuri.

La același termen de judecată, instanța a administrat proba testimonială, fiind audiat martorul U.A.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta-victimă este soția pârâțului-agresor U.I., părțile locuind împreună în imobilul proprietate comună situat în București, Sector 3.

Sușținerile reclamantei-victime atât cu privire la evenimentul din data de 27 iulie 2013, precum și cu privire la comportamentul violent manifestat de pârât în repetate rânduri, sunt confirmate de către martora U.A., audiată în cauză la propunerea reclamantei, cât și de pârât, acesta recunoscând că pe parcursul căsătoriei a agresat-o fizic de mai multe ori pe soția sa, inclusiv în data de 27 iulie 2013. Totodată, aceste susțineri sunt confirmate și de certificatul medico-legal eliberat în urmă examinării reclamantei, la dată de 29 iulie 2013, în care se arată că, la data examinării, aceasta prezenta mai multe echimoze (lombar-stânga, toracic, posterior, paramedian-stânga, nivel T2-T4,

mamar-dreapta, cadran supero-extrem, umăr drept posterior, braț drept-treimea superioară, posterior umăr stâng, braț stâng-treimea superioară, anterolateral, coapsă-dreapta, treimea superioară și inferioară, anterointern, genunchi stâng), precum și fracturi costale fără deplasare la nivelul arcurilor costale posterilaterale VII-VIII-stânga, leziunile traumatice putând fi produse prin lovire cu și de un corp/plan dur, la data de 27 iulie 2013.

Din analiza situației de fapt expuse, rezultă că pârâtul-agresor a demonstrat că este capabil de acte de violență fizică și verbală cu caracter grav față de membrii familiei sale, respectiv față de reclamanta-victimă. Mai mult, instanța reține faptul că pericolul pe care pârâtul îl prezintă pentru reclamantă este cu atât mai mare, cu cât, din cauza consumului de alcool, acesta are halucinații vizuale și auditive, aspect recunoscut de acesta (a se vedea declarația dată în față instanței, în care arată că a lovit-o pe reclamantă din cauza faptului că „i-a apărut o femeia blondă care i-a spus că soția să îl înșeală”), pârâtul neîncercând rezolvarea problemei pe care o are (acesta a recunoscut că nu a mers până în prezent la niciun specialist), deși de la data evenimentului au trecut aproape 3 luni.

În consecință, pentru considerațiile expuse, apreciind că doar prin luarea unor măsuri se poate asigura protejarea reclamantei-victime împotriva violenței pârâtului-agresor, la acest moment, instanța va admite cererea, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii, va dispune evacuarea temporară a pârâtului-agresor din locuința familiei, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime, interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod. Totodată, instanța va obliga pârâtul-agresor să urmeze consiliere psihologică, recomandându-i efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă U.A.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

Evacuarea temporară a pârâtului-agresor din locuința familiei.

Reintegrarea reclamantei-victime U.A. în locuința familiei.

Obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime.

Interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Recomandarea pârâtului-agresor pentru efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare.

NOTĂ

Instanța a reținut în mod corect starea de pericol în care se află victima și a emis ordin de protecție în favoarea acesteia prin care s-a dispus inclusiv efectuarea de către agresor a unui tratament în vederea dezintoxicării.

Împotriva hotărârii pârâtul a formulat recurs, ce a fost calificat ca fiind apel și respins ca neîntemeiat.

Al doilea ordin de protecție emis în completarea primului

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 4 octombrie 2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București și menținută prin decizia civilă nr. 75 A, pronunțată la dată de 27 ianuarie 2014 de Tribunalul București, s-a emis ordinul de protecție a victimei-reclamantei U.A. împotriva pârâtului-agresor U.I., instanța dispunând evacuarea temporară a acestuia din urmă din locuința comună a părților, păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă și locuința acesteia, situată în București, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, participarea la consiliere psihologică și luarea măsurilor necesare în vederea dezintoxicării acestuia. De la emiterea ordinului de protecție mai sus amintit și până în prezent pârâtul nu și-a modificat comportamentul agresiv față de reclamantă, amenințând-o și exercitând presiuni de ordin psihic asupra ei, prin apeluri telefonice, sunând la interfon și bătând la ușa acesteia, aspecte ce reies din susținerile concordante ale reclamantei cu ale martorei U.A., această din urmă arătând că, asistând la una dintre convorbirile telefonice dintre părți, pârâtul i-a transmis reclamantei că regretă că nu a terminat-o când a avut cum.

Tot din susținerile coroborate ale reclamantei cu cele ale martorei, instanța reține faptul că, în perioada în care ordinul de protecție emis împotriva pârâtului își produce efectul, acesta din urmă a încălcat dispozițiile instanței, revenind la ușa reclamantei în data de 29 noiembrie 2013, și, cu intenția de a provoca un incendiu, a turnat motorină pe ușa, dându-i ulterior foc. Aceste aspecte sunt coroborate și cu înscrisurile depuse la dosar, constituind adresele efectuate de Secția de Poliție prin care reclamanta este înștiințată de faptul că plângerea penală efectuată împotriva pârâtului pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere se află pe rolul Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București, primind numărul de dosar penal nr. X/P /2013.

Nu în ultimul rând, din ședința civilă din data 12 februarie 2014, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București, prin care a fost soluționată cererea pârâtului de revocare a ordinului de protecție emis împotriva sa în data de 4 octombrie 2013 instanța a reținut că unul dintre motivele pentru care nu se poate dispune revocarea măsurii temporare de protecție este tocmai neîndeplinirea de către pârâtul U.I. a obligațiilor cuprinde în ordinul de protecție, acesta fiind cercetat în prezent pentru săvârșirea infracțiunilor de distrugere prevăzută de art. 217 alin. (4) C. pen. din 1868 și nerespectarea hotărârilor judecătorești prevăzută de art. 271 C. pen. de la 1868, cauzele fiind conexe la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 în dosarul penal nr. .../P/2013.

Din analiza situațiilor de fapt expuse, rezultă că pârâtul-agresor nu s-a conformat ordinului de protecție emis anterior prin sentința civilă din data de 4 octombrie 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București, nepăstrând distanța de 300 m față de reclamanta-victimă și domiciliul acesteia, demonstrând perseverență în comportamentul său violent prin agresiuni de ordin verbal și psihic față de aceasta. Mai mult, instanța reține faptul că pericolul pe care pârâtul îl reprezintă pentru reclamantă este cu atât mai mare cu cât între aceștia a intervenit o separație prin divorț, iar pârâtul a continuat să o molesteze creându-i acesteia o stare de temere permanentă cu privire la viața sa, integritatea și sănătatea sa. În drept, se reține că, potrivit dispozițiilor art. 23 raportat la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 217/2003, instanța poate să emită un ordin de protecție prin care să dispună pe o durată de maxim 6 luni o serie de obligații și interdicții prevăzute de art. 23 alin. (1) lit. a)-h) din același act normativ, în funcție de situația de fapt și de relațiile dintre părți putând totodată ca, pe lângă măsurile dispuse, să oblige agresorul să urmeze consi-

liere psihologică sau să ia anumite măsuri de control, efectuarea unui anumit tratament ori a unei forme de îngrijire, în special, în scopul dezintoxicării.

Aceste măsuri au fost luate deja prin ordinul de protecție emis în baza sentinței civile nr. ... din data de 4 noiembrie 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 3 București, însă, pe durata limitată de 6 luni, care curge de la data de 4 octombrie 2013, astfel că, pe data de 4 aprilie 2014, aceste măsuri vor înceta. Apreciind că la momentul de față subzistă starea de pericol creată de comportamentul agresiv al pârâtului asupra psihicului, dar și asupra sănătății și integrității fizice ale victimei-reclamante, motivată de împrejurări noi survenite pe parcursul executării ordinului de protecție deja emis, instanța va admite cererea și, în temeiul dispozițiilor art. 21 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, va emite un nou ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii, va dispune evacuarea temporară a pârâtului-agresor din locuința familiei, situată în București, Sectorul 3, precum și din boxa imobilului aflată la subsolul blocului, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamanta-victimă, obligarea pârâtului-agresor să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința victimei și boxa aferentă acesteia, interzicerea pentru pârâtul-agresor a oricărui contact cu reclamanta-victimă, inclusiv contactul telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod. Totodată, instanța va obliga pe pârâtul-agresor să urmeze consiliere psihologică, recomandându-i efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă în contradictoriu cu pârâtul-agresor.

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 6 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

În temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003:

Evacuare temporară a pârâtului-agresor U.I. din locuința familiei situată în București, Sector 3, și boxa de la subsolul blocului.

Obligarea pârâtului-agresor U.I. să păstreze o distanță minimă de 300m față de reclamanta-victimă.

Obligarea pârâtului-agresor U.I. să păstreze o distanță minimă de 300 m față de locuința reclamantei-victime situată în București, Sector 3.

Obligarea pârâtului-agresor U.I. să urmeze consiliere psihologică.

Recomandă pârâtului-agresor U.I. efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare de alcool.

NOTĂ

Cel de-al doilea ordin de protecție emis în completarea primului, pe fondul unui comportament tot mai agresiv al pârâtului, care a desconsiderat inclusiv hotărârea judecătorească prin care s-a emis ordinul de protecție. Pe perioada ordinelor de protecție, agresorul a fost evacuat din locuința comună, însă i-a fost permis de către administratorul blocului să locuiască în boxa familiei aflată la subsolul blocului. Este clar că amenințările aduse victimei aveau la bază afecțiunile psihice de care suferea agresorul, care refuză inclusiv consult de specialitate. Chiar dacă în primul ordin de protecție s-a dispus efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare, agresorul nu a respectat dispoziția instanței, ci, pe fondul consumului de alcool, acesta a incendiat ușa apartamentului în care locuia victima amenințând-o cu moartea.

De lege ferenda. În modificările ce vor fi aduse Legii nr. 217/2003, republicată, s-a propus inserarea posibilității instanței de judecată de a solicita internarea nevoluntară în spitale de psihiatrie a agresorilor care exercită violențe asupra victimelor pe fondul unor afecțiuni psihice sau consumului de substanțe, fapt ce conduce atât la diagnosticarea și tratarea acestor afecțiuni, dar și restricționarea libertății de mișcare a acestora pe durata internării.

În paralel cu cererea de emitere a ordinului de protecție victima a solicitat divorțul, care s-a și pronunțat.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS, AGRESORUL OBLIGAT SĂ URMEZE CONSILIERE PSIHOLICĂ

Violență fizică și psihologică asupra reclamantei. Abuz sexual, fizic și verbal asupra copilului minor. Ordin de protecție emis în favoarea reclamantei și a minorului. Pârâtul a fost obligat la consiliere psihologică

(Judecătoria Sectorului 2 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 30 octombrie 2014, pronunțată de Judecătoria Sector 2 București, s-a constatat faptul că, prin cererea pe rolul instanței, reclamanta E.A. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului E.I.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că a fost căsătorită cu pârâtul din anul 2008 până în 2011, când au divorțat. Deși se cunoșteau din 2005, cu trecerea anilor, reclamanta a descoperit că pârâtul avea obsesii și fantezii, de cele mai multe ori sexuale, aceasta scoțând la iveală un comportament vulcanic și un sadism de care reclamanta nu credea că este capabil. Datorită rugămintelor și promisiunilor pârâtului, reclamanta nu a pus capăt relației cu acesta și a dat naștere minorului E.I.D. Întrucât în luna mai 2008, când era însărcinată în 3 luni, pârâtul a lovit-o cu brutalitate în urma unor certuri, reclamanta a hotărât să se despartă de el. Pârâtul a insistat foarte mult ca părțile să-și reia relația, astfel că în luna iulie s-au căsătorit și s-au mutat împreună. Datorită violențelor fizice și verbale care au avut loc după încheierea căsătoriei, reclamanta a părăsit domiciliul și a plecat la țară la bunica ei, aproximativ 3 săptămâni, în urma unui incident în care pârâtul a amenințat-o cu moartea. După ce reclamanta a revenit în domiciliul comun împreună cu copilul, violența verbală, injuriile, jignirile și violența fizică au continuat inclusiv în prezența copilului. Pentru unele incidente violente, reclamanta a făcut plângere penală și s-a adresat institutului de medicină legală în vederea obținerii unui certificat medico-legal, însă nu le-a folosit crezând că vor avea repercusiuni asupra copilului când va crește. Certurile și violențele aveau loc și față de părinții lui, în prezența cărora arunca obiecte sau provoca deteriorarea sau distrugerea obiectelor din casă, însă aceștia îi tolerau ieșirile. În luna iunie

s-a finalizat divorțul dintre părți, însă pentru a-și proteja fiul reclamanta a dorit soluționarea pe cale amiabilă al acestuia.

În perioada în care a decis să părăsească domiciliul comun, reclamanta a descoperit în calculator niște documente salvate de pârât cu niște conversații de pe *chat*-urile cu homosexuali și, cu toate că avea bănuielile ei cu privire la obsesiile sexuale ale pârâtului, nu s-a gândit că acesta merge atât de departe. Din cauza acestor mesaje, reclamanta nu a mai cedat rugămintelor de împăcare ale pârâtului. Deși prin sentința de divorț s-a stabilit un program de vizitare a minorului, acesta nu a fost respectat, pârâtul luând minorul în urmă înțelegerii cu reclamanta câte un weekend pe lună, alteori două, însă niciodată o săptămână sau o lună consecutiv. În luna iulie 2013 reclamanta s-a deplasat cu minorul în județul Vaslui, întrucât decedase bunica ei, iar pârâtul a insistat să vină și el, pentru că îi este dor de băiat. Mătușa reclamantei l-a surprins pe pârât în grădină, cu o ciocolată în mână, încercând să ademenească un copil. La întrebările mătușii, copilul i-a spus că pârâtul era dezbrăcat și i-a arătat organele genitale, iar pârâtul i-a spus mătușii că „dacă cu asta nu a putut să facă nimic, ce era să facă și el”. În urmă acestui eveniment reclamanta a încercat să nu-l lase pe minor singur cu pârâtul, însă socrul ei a amenințat-o constant că, dacă va face acest lucru, va pierde custodia copilului, dată fiind situația locativă și financiară a reclamantei. În luna octombrie 2013, după ce minorul a fost adus de tatăl său în urma programului de vizitare din data de 26-27 octombrie, minorul i-a povestit mamei unele lucruri, reclamanta dându-și seama că pârâtul îl abuzează sexual pe copil. Copilul i-a spus mamei că „tati i-a dat cu puța prin gură”, apoi i-a spus că „tati i-a dat cu puța pe la fund” și că „i-a dat cu pipi și caca”, această ultimă expresie copilul spunându-i-o de mai multe ori mamei lui când venea de la pârât. Pârâtul a negat de fiecare dată că i-ar face ceva copilului, însă, pentru că minorul a povestit și la grădiniță același lucru, consilierul școlii i-a sugerat să apeleze la Protecția Copilului pentru o evaluare psihologică a minorului, deoarece din cele întrebate de ea reiese că pârâtul ar fi manifestat față de copil acțiuni ce pot reprezenta forme de perversiuni și abuz sexual. Bulversată fiind de cele întâmplate, reclamanta a intrat în depresie, l-a sunat pe pârât și a cerut socoteală, însă acesta a negat totul. În data de 19 noiembrie reclamanta a făcut plângere la Secția de poliție, însă nu i-au dat număr de înregistrare, ci doar au însoțit-o la INML în vederea expertizării medicale a copilului. A reieșit că nu a existat un abuz sexual în zona anusului. Până în luna decembrie 2013, când reclamanta s-a hotărât să depună din nou plângere, reclamanta nu a fost

chemată de organele de poliție la audieri sau să depună alte documente. În aceeași zi a făcut sesizare la Protecția Copilului (95889/10 decembrie 2013), însă, la fel, nu s-a întâmplat nimic. Ca atare, în data de 19 decembrie 2013 a depus plângere la Parchet pentru aceleași incidente. La începutul lunii decembrie pârâtul a fost citat la Secția de poliție. Din momentul în care a aflat ce s-a întâmplat, reclamanta nu a mai vrut să îi lase copilul în programul de vizitare, însă ulterior formulării plângerii penale pârâtul a început să îi adreseze cuvinte jignitoare și degradante, cum ar fi: „drojdia societății, fundurile societății, ești tâmpită, rea, ticăloasă, moldoveancă, săracă, omul dracului, țărancă, pripășită să pui mâna pe unul cu bani, frustrată, cretină, dementă, vită etc.”. Îi spune că trebuie să termine cu plângerile penale, că dacă își va retrage plângerea nu îi va face nici el plângere pentru nerespectarea hotărârilor judecătorești, că „va angaja un asasin la comandă”. Pârâtul a făcut mai multe sesizări la Secția de Poliție privind încălcarea hotărârii judecătorești și o amenința că va face închisoare dacă nu îi dă copilul. A mai arătat reclamanta că nu au fost momente în care copilul și-a dat jos chiloții în fața ei fără niciun motiv și i-a spus că a văzut „la tati, el face asta”. Când băiatul i-a spus că „i-a dat cu puța în gură” i-a povestit mamei că a făcut baie cu spumă împreună cu tatăl său. În ultimul timp a constatat că minorul are un limbaj obscen. A fost chemată la Protecția Copilului Sector 2 pentru evaluare psihologică, până acum făcând 2 ședințe.

În drept au fost invocate dispozițiile Legii nr. 217/2003.

În dovedire, reclamanta a depus la dosar în xerocopie: adresa nr. 95889/10 decembrie 2003 emisă de DGASPC Sector 2, plângere penală, chitanță de plată a expertizei la INML, certificatul de naștere a minorului, cartea de identitate, sentința de divorț, un înscris care emană de la pârât, certificate medico-legale din 18 ianuarie 2011, 10 februarie 2010, dovada înregistrării plângerii din data de 3 ianuarie 2011 la Secția de Poliție, mesaje online între pârât și alte persoane de sex masculin, sms-uri transmise pârâtei, înregistrări audio.

Analizând probele administrate în cauză, instanța constată următoarele:

Prin sentința civilă din 3 iunie 2011, pronunțată în dosarul nr. X/300/2010, s-a dispus desfacerea căsătoriei încheiată între reclamantă și pârât la data de 9 iulie 2008, prin acordul părților, i-a fost încredințat reclamantei spre creștere și educare minorul E.I.D., născut la data de X noiembrie 2008, a fost obligat pârâtul la plata unei pensii de întreținere de 400 lei în favoarea minorului, stabilindu-se totodată în favoarea tatălui un program de vizitare a minorului care includea și găzduirea.

Din coroborarea certificatelor medico-legale cu celelalte probe administrate în cauza reiese că pârâtul este agresiv verbal și fizic cu reclamanta. De asemenea, coroborând mesajele transmise de pârât altor persoane de sex masculin cu afirmațiile minorului în vârstă de 5 ani și 2 luni, reiese că pârâtul E.I. are orientări sexuale care s-au transformat în abuzuri sexuale asupra minorului E.I.D., în perioada în care copilul este găzduit de tatăl său, conform programului de vizitare.

Se constată că în prezent minorul a fost inclus într-un program de consiliere psihologică datorită abuzului sexual, fizic și verbal la care a fost expus de tatăl său, E.A., în cadrul Centrului de Consiliere „C”.

Date fiind violențele exercitate asupra reclamantei și, în special, afirmațiile minorului făcute în prezența mamei, educatoarei și a consilierului psihologic al școlii ulterior datei de 26, respectiv 27 octombrie 2013, în sensul că „tati i-a dat cu puța prin gură”, că „tati i-a dat cu puța pe la fund” și că „i-a dat cu pipi și caca”, instanța apreciază că rămânerea pârâtului în proximitatea reclamantei și a minorului prezintă un real pericol pentru integritatea fizică și psihică a acestora, existând suficiente indicii că pârâtul-agresor ar putea săvârși și alte acte de violență împotriva reclamantei și abuzuri sexuale asupra minorului.

De altfel, Legea nr. 217/2003, prin reglementarea „ordinului de protecție”, a urmărit crearea unei modalități de protejarea a victimelor violenței în familie, un instrument complex care să poată fi utilizat în regim de urgență pentru a înlătura de îndată expunerea la tratamentele agresive, prevăzând în art. 23 trei condiții de admisibilitate: constatarea comiterii unui act de violență, actul de violență să fie de natură a pune în pericol viața, integritatea sau libertatea victimei și actul să fie unul de violență în familie, în sensul că este comis de un membru de familie al victimei, în accepțiunea extinsă oferită de art. 5 din Legea nr. 217/2003.

Constatând că în cauză sunt îndeplinite condițiile amintite, instanța, având în vedere și art. 3 din Legea nr. 217/2003, art. 4, art. 5 și art. 6, va dispune emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului privind următoarele măsuri: obligarea pârâtului să păstreze o distanță de minim 300 de metri față de reclamantă, față de minorul E.I.D., născut la data de 9 noiembrie 2008, față de domiciliul reclamantei, față de locul de muncă al reclamantei și față de grădinița din București, Sector 3, îi interzice pârâtului să se deplaseze în comuna „V”, jud. Călărași, și în satul „G”, jud. Vaslui, interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta, și obligă pârâtul să urmeze ședințe de consiliere psihologică.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite acțiunea astfel cum a fost formulată de reclamanta E.A., împotriva pârâtului E.I.

Dispune emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului E.I. pe o durată de 6 luni privind următoarele măsuri:

– obligă pârâtul să păstreze o distanță de minim 300 de metri față de reclamantă, față de minorul E.I.D., născut la data de 9 noiembrie 2008, față de domiciliul reclamantei, față de locul de muncă al reclamantei și față de Grădinița din București, Sector 3;

– interzice pârâtului să se deplaseze în comuna „V”, jud. Călărași, și în satul „G”, jud. Vaslui;

– interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta;

– obligă pârâtul să urmeze ședințe de consiliere psihologică.

Pronunțată în ședința publică de azi, 15 ianuarie 2014.

NOTĂ

Împotriva sentinței pârâtul a formulat apel. Tribunalul București a admis apelul, a anulat sentința apelată și a trimis cauza spre soluționare instanței de fond.

În fond, după rejudecare, instanța admite în parte acțiunea. „Se emite ordin de protecție împotriva pârâtului pe o durată de 6 luni. Obligă pârâtul să păstreze o distanță de minim 100 m față de reclamantă și față de minor. Interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta. Obligă pârâtul să urmeze ședințe de consiliere psihologică. Respinge ca neîntemeiată cererea de obligare a pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de domiciliul și reședința reclamantei, față de locul de muncă al reclamantei și față de Grădinița „X” din București. Respinge ca neîntemeiată cererea de a se interzice pârâtului să se deplaseze în localitățile unde locuiesc mătușa și mama reclamantei. Constată executată perioada de 5 luni și 23 de zile. Executorie”.

**Ordin de protecție emis împotriva agresorului cunoscut cu afecțiuni psihice.
Evacuarea agresorului din imobil. Obligarea agresorului la consiliere
psihologică**

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 13 decembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 23 noiembrie 2012, reclamanta S.A. a chemat în judecată pe pârâtul I.N. solicitând emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că este victima violențelor repetate exercitate de către soțul său, inclusiv în fața minorului, și că a formulat împotriva acestuia mai multe plângeri penale aflate în curs de soluționare.

În dovedirea cererii au fost depuse la dosarul cauzei fotocopii de pe sentința civilă 5466/18 iunie 2012 pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, decizia medicală nr. 1099/30 iunie 2011, scrisoare medicală, cartea de identitate a reclamantei, certificatul de naștere a minorului I.D.I., fotografiile, acte medicale.

Deși a fost citat, pârâtul nu s-a prezentat în instanță, nu a propus probe și nu a formulat apărări.

Conform art. 27 alin. (4) din Legea nr. 217/2003, a fost asigurată asistență juridică obligatorie a pârâtului.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarea situație de fapt:

Pârâtul este fostul soț al reclamantei, căsătoria acestora fiind desfăcută prin sentința civilă nr. 5466 din 18 iunie 2012 a Judecătoriei Sectorului 5 București, rămasă irevocabilă, din culpa pârâtului, între motivele de divorț reținându-se și violența verbală a pârâtului față de reclamantă.

Prin sentința de divorț s-a stabilit la reclamantă locuința minorului I.D.I., născut la 26 decembrie 2009, rezultat din căsătorie.

Așa cum rezultă din declarația martorei audiate în cauză, părțile au continuat să locuiască împreună și după divorț, iar comportamentul violent al pârâtului, pe fondul consumului de alcool, s-a accentuat, acesta agresând-o fizic și psihic pe reclamantă în mai multe rânduri. A mai relatat martora că un astfel de incident a avut loc în luna noiembrie, ocazie cu care au fost chemate

și organele de poliție. Declarația martorei se coroborează cu certificatul medico-legal nr. A2/7570/8 noiembrie 2012, emis de INML „Mina Minovici”, din care rezultă că reclamanta a suferit leziuni traumatice care au necesitat 4-5 zile de îngrijiri medicale care au putut fi produse la data de 7 noiembrie 2012. Martora a mai arătat că l-a auzit pe pârât amenințând-o pe reclamantă că o va omorî și afirmând că el nu va păți nimic din cauza problemelor de sănătate mintală.

Mai reține instanța și împrejurarea ce rezultă din actele medicale depuse la dosar de reclamantă, în sensul că pârâtul a fost diagnosticat în luna iulie a anului 2011 cu tulburare anxios-depresivă cu elemente interpretative și că, la data testării psihologice, acesta prezenta iritabilitate, toleranță redusă la frustrare, risc la comportamente heteroagresive.

Mai reține instanța că la scenele de violență în familie au fost de față și minorul și că aceste scene l-au afectat emoțional, aspect ce rezultă din declarația martorei și din biletul eliberat de medicul de familie, de trimiterea minorului pentru un consult în specialitatea clinicii psihiatrice pediatrice.

Apreciind, față de probele administrate în cauză, că integritatea fizică a reclamantei, respectiv integritatea psihică a minorului, sunt puse în pericol prin acte de violență săvârșite de către pârât, instanța va admite cererea și va emite împotriva pârâtului un ordin de protecție.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta S.A. în contradictoriu cu pârâtul I.N.

Dispune evacuarea pârâtului din imobilul situat în București.

Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 m față de reclamantă și față de minorul născut la 26 decembrie 2009, cu excepția situațiilor în care se impune, potrivit legii, prezența concomitentă a părinților în fața unor instanțe de judecată a unor organe de urmărire penală sau a altor instituții și autorități publice.

Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 m față de domiciliul reclamantei situat în București, Sector 5, față de locul de muncă al reclamantei și față de unitatea de învățământ la care este înscris minorul.

Interzice pârâtului orice contact direct, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta și minorul.

Obligă pârâtul să urmeze consiliere psihologică.

Durata măsurilor dispuse anterior va fi de 6 luni, începând cu data pronunțării.

NOTĂ

Cu toate că ordinul de protecție a fost emis la data de 13 decembrie 2012, acesta a fost pus în executare abia la data de 22 decembrie 2012, la cererea scrisă a victimei. Deși în ordinul de protecție era prevăzută inclusiv măsura evacuării agresorului (fostul soț al victimei) din domiciliul victimei (proprietate personală a acesteia), iar măsură trebuia executată de îndată, poliția a dat răgaz agresorului ca, până în data de 23 decembrie 2013, să-și ia bunurile și să plece din imobil. Nu numai că nu a plecat, dar a și amenințat-o cu moartea pe victimă, agresorul fiind diagnosticat cu afecțiuni psihice, pe fondul cărora acesta putea să pună în practică amenințările. Victima a formulat mai multe plângeri penale, în una dintre acestea s-a dispus neînceperea urmăririi penale și aplicarea unei sancțiuni cu caracter administrativ, însă pentru celelalte nu se cunoaște stadiul cercetărilor.

Violențele au continuat și după emiterea ordinului de protecție, cu aceeași intensitate. În urma monitorizării cazului ni s-a adus la cunoștință de către victimă că agresorul a decedat din motive naturale.

Agresor obligat la consiliere psihologică. Durata ordinului de protecție a fost majorată de instanța de apel de la 1 lună la 6 luni

(Judecătoria Sectorului 1 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 3 martie 2017, pronunțată de Judecătoria Sector 1 București, s-a constatat faptul că, prin cererea de emitere a unui ordin de protecție înregistrat la data de 1 martie 2017, reclamanta A.A.A. a solicitat instanței luarea următoarelor măsuri față de pârâtul N.L.E.:

a) obligarea la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă, copiii acesteia sau față de alte rude ale acesteia;

- b) obligarea la păstrarea unei distanțe minime față de reședința reclamantei, locul de muncă sau unitatea de învățământ unde sunt încadrați copiii;
- c) interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victima;
- d) încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora;
- e) obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică;
- f) recomandarea luării unor măsuri în scopul dezalcoolizării și dezintoxicării.

În dovedire, a propus administrarea probelor cu înscrisuri, a probei testimoniale, fiind propus spre audiere martorul A.A. (tatăl reclamantei), precum și a probei cu înregistrare video, depunând la dosarul cauzei CD-ul respectiv.

Analizând probele administrate în cauză, instanța reține următoarele:

Situația de fapt: Doamna A.A.A. (reclamanta) este implicată într-o relație similară celei izvorâte din căsătorie cu domnul N.L.E. (pârâtul), împreună cu care are 3 copii, pe N.A.A., născută la data 29 martie 2007, N.Ț.L., născut la data de 29 mai 2009, și pe N.E.N., născut la data de 24 iulie 2014.

Cele 5 persoane au locuit împreună într-o casă din comuna X, din jud. Dâmbovița, până în luna februarie 2017.

La data de 8 februarie 2017 reclamanta și pârâtul s-au certat în prezența celor doi dintre copiii lor, respectiv cei doi băieți; pârâtul i-ar fi pus să părăsească casă.

Reclamanta, împreună cu copiii, au plecat la București, la tatăl său (martorul A.A.), unde au fost găzduiți câteva zile.

La data de 21 februarie 2017 reclamanta și cei trei copii au fost găzduiți la Centrul de Primire în Regim de Urgență al Persoanelor Victime ale Violenței Domestice, pe baza unui contract de prestare a serviciilor sociale, încheiat pe perioada 21 februarie – 21 martie 2017, cu posibilitatea de prelungire.

Reclamanta și copiii se află în prezent în perioada de evaluare și asistență psihologică destinate victimelor violenței în familie.

În drept, sunt aplicabile dispozițiile Legii nr. 217/2003 privind prevenirea și combaterea violenței în familie.

Justificarea soluției pronunțate

În primul rând, instanța precizează că cererea pentru emiterea unui ordin de protecție formulată de reclamanta A.A.A. pentru sine și pentru cei 3 copii este admisibilă, aceștia făcând parte din categoria persoanelor protejate de Legea nr. 217/2003 [art. 5 lit. a) – descendenții și lit. c) – persoanele care au stabilit relații asemănătoare celor dintre soți, în cazul în care aceștia conviețuiesc].

În acest context, instanța nu poate primi apărările formulate de reprezentatul desemnat din oficiu, pentru apărarea pârâtului, care a afirmat că în cauză există probleme legate de calitatea procesuală activă și pasivă, în primul rând, întrucât, între reclamantă, pârât și copiii lor minori se desfășoară relații similare celor existente în cadrul familiilor legal constituite, reprezentând o familie, în sensul pe deplin acceptat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în interpretarea conferită de art. 8 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

În al doilea rând, instanța precizează că părțile acestui proces au conviețuit împreună până cu aproximativ două săptămâni în urmă, când reclamanta și copiii s-au refugiat într-un centru de protecție a victimelor agresiunilor familiare, astfel că nu se poate afirma că, în cauză, nu este îndeplinită condiția prevăzută de Legea nr. 217/2003, respectiv aceea ca agresorul și victima să conviețuiască împreună, motiv pentru care reclamanta din prezenta cauză nu ar putea apela la procedura specială a obținerii unui ordin de protecție împotriva pârâtului.

De asemenea, tot sub aspectul analizei admisibilității cererii, instanța reține că reclamanta a pretins că pârâtul a exercitat de-a lungul timpului, în mod repetat, împotriva sa și a copiilor, violențe verbale și violențe fizice, ultimele de acest gen petrecându-se la data de 18 februarie 2017.

a) Cu privire la fondul acestei cauze, în ceea ce privește violențele de natură verbală sau fizică pretinse a fi fost exercitate de pârât asupra reclamantei, instanța arată că nu poate stabili nici frecvența, nici intensitatea acestora, nici contextul în care s-au petrecut, reclamanta neînregistrând plângeri la poliție sau nesolicitând efectuarea de examinări medicale în acest sens.

În acest sens, instanța reține, în primul rând, că martorul A.A., tatăl reclamantei, nu a asistat personal niciodată la vreo agresiune exercitată de pârât asupra reclamantei, fiica sa, și nu ar fi văzut la aceasta niciodată urmele unei posibile agresiuni cu ocaziile cu care s-au întâlnit și „de câte ori am fost în vizită acolo, păreau că se înțeleg”.

Deși, din aceeași declarație, reiese că, până la momentul de 18 februarie 2017, tatăl nu a avut cunoștință personal de problemele pretins existente între reclamantă și pârât, ci doar mediat, prin intermediul soției sale, mama reclamantei, cu care aceasta discută, totuși instanța reține că martorul a afirmat ca ar fi existat un singur episod, în urmă cu aproximativ 10 ani, la care nu a asistat, dar din ceea ce ar fi auzit prin telefon reieșea că fiica sa era victima unei agresiuni fizice exercitate de pârât.

De asemenea, și fiica cea mare a cuplului format din reclamantă și pârât, minora N.A.A., își amintește tot despre o agresiune suferită de mama ei, cu ceva timp în urmă, când tatăl a lovit-o în zona rinichiului într-o asemenea măsură, încât mama sa nu s-a mai putut ridica de jos.

Cu toate că instanța poate accepta din declarațiile administrate în prezenta cauză că ar fi existat episoade de agresivitate fizică (eventual și verbală), cu implicații psihologice, la care ar fi fost supusă reclamanta de către pârât, de-a lungul relației cu acesta, totuși notează că, în cazul acestei proceduri, reclamanta nu a putut prezenta vreo dovadă cu privire la faptul că ar fi fost bătută sau trasă de păr de pârât la data de 18 februarie 2017.

Martorul audiat A.A. a povestit că, pe data de 18 februarie 2017, a primit un telefon de la nepotul său mijlociu, care i-ar fi spus că pârâtul i-ar fi bătut atât pe reclamantă, cât și pe el, „și din discuție am înțeles că ginerele meu s-ar fi supărat că o sobă fumea și ar fi început să o tragă de păr pe fiica mea”, însă deși fiica sa și cei trei copii au ajuns la domiciliul său în aceeași zi „nu am văzut vreun semn de agresiune pe fiica mea sau pe copii”.

De asemenea, instanța reține că fiica cea mare a cuplului dormea la nivelul superior al casei când s-a petrecut pretinsa agresiune asupra reclamantei și nu ar fi auzit nimic, iar înregistrarea video efectuată de reclamantă nu relevă nimic în acest sens.

Așadar, instanța va concluziona că afirmațiile reclamantei despre evenimentul din data de 18 februarie 2017 nu sunt probate în nicio modalitate, atâta vreme cât declarațiile martorilor despre pretinsul eveniment au la bază doar susținerile reclamantei, care nu pot fi coroborate cu niciun alt mijloc de probă (nici cu înregistrarea video prezentată instanței de judecată, cu privire la care nu există elemente să permită poziționarea sa în timp).

b) Cu toate că, pentru data de 18 februarie 2017, stabilirea desfășurării faptelor este marcată de incertitudine, instanța reține că, din înregistrarea video prezentată de reclamantă, se poate observa un bărbat, identificat de părțile prezente în sala de judecată, care îl cunoșteau ca fiind pârâtul N.L.E., care are o atitudine agresivă față de cei doi dintre cei trei copii ai săi, la care țipă în mod nejustificat, creându-le o stare de teamă, pe fondul căreia aceștia au început să plângă.

Instanța observă că filmarea relevă faptul că cei doi copii se retrag într-o parte a camerei în care a intrat și se desfășoară pârâtul, în mod vădit înspăimântați și intimidăți de atitudinea tatălui lor.

Dincolo de faptul că episodul filmat și vizionat de către instanța de judecată, chiar dacă ar fi fost unul izolat, prezintă o atitudine a unui părinte

față de copiii săi, fiind calificată ca fiind cel puțin nepotrivită, totuși din modul de reacție al copiilor în prezența tatălui lor, instanța apreciază că acest incident este departe de a fi fost singular și relevă aspectele reprobabile în ceea ce privește relația tată-copii.

Această opinie a instanței este întărită de minora N.A.A., care, deși inițial a manifestat o atitudine degajată în contactul cu membrii instanței de judecată, a început brusc să plângă când și-a amintit de faptul că, în urmă cu aproximativ doi ani, tatăl său ar fi lovit-o cu palmele peste față și cu pumnii în cap și i-ar fi dat un șut puternic în zona coapselor. Același minoră a povestit instanței de judecată cum tatăl se supără deseori pentru că pe jos sunt firimituri de la biscuiți și o face responsabilă de faptul că nu a curățat cu aspiratorul suficient de temeinic, amintindu-și dintr-o dată (și izbucnind din nou în plâns) cum fratele său mijlociu s-ar fi ales cu buza spartă în urma unei bătăi aplicate de tatăl său. Din perspectiva aceluiasi copil, și jocurile tatălui cu copiii par de neînțeles, câtă vreme tatăl se urcă peste fratele mijlociu și acesta începe să țipe și să plângă.

Instanța va corobora înregistrarea video și declarația minorei N.A.A. cu aceea a bunicului sau A.A., care, deși nu a văzut ca pârâtul să îi fi bătut pe copii, a declarat că a asistat personal la agresivități verbale din partea tatălui-pârât la adresa copiilor săi. De asemenea, instanța reține că același martor a declarat că „nepoții mi-au povestit că au fost bătuți de tatăl lor și le este frică de el, însă m-am gândit să nu intervin și să nu iau legătura cu autoritățile pentru a le relata ce îmi spun copiii de teamă că fiica mea și copiii s-ar putea să suporte anumite consecințe de la ginerele meu”.

În acest context, instanța va stabili cu certitudine că minorii au asistat și/sau au fost supuși, de-a lungul timpului, unor abuzuri de natură fizică, verbală și psihologică, din partea pârâtului, în sensul art. 3 și art. 4 din Legea nr. 217/2003.

Astfel, instanța precizează că, indiferent de faptul că la data de 18 februarie 2017 s-a creat sau nu o stare de pericol pentru reclamantă, tipul de violențe exercitate de pârât asupra copiilor este de natură să provoace, pe lângă suferințe de natură fizică, prejudicii de ordin emoțional, care necesită o reacție din partea autorităților care acționează în scopul prevenirii și combaterii violenței în familie.

Luând în considerare faptul că starea de pericol în ceea ce privește integritatea fizică și mai ales psihică a celor trei copii subzistă câtă vreme pârâtul ia contact cu aceștia, instanța consideră că se impune luarea unor

măsurile pe o durată temporară, în care copiii să poată începe sau, dacă au început deja, să poată continua un program de terapie de reducere a efectelor abuzului emoțional la care au fost supuși prin stările de tensiune create de tatăl lor, iar pârâtul să poată reevalua comportamentul parental, să aibă ocazia de a învăța metode de educație nonagresive și de reintegrare în propria familie.

În acest sens, instanța apreciază că o perioadă de o lună în care contactul părintelui agresiv cu copiii săi ar lipsi este benefică și suficientă ca timp pentru ca agresorul să conștientizeze, cu ajutor specializat, care sunt consecințele comportamentului său pe termen lung pentru dezvoltarea copiilor săi și să reflecteze la modalitatea și la gradul în care dorește să fie implicat într-un proces de creștere și educare a copiilor săi, adecvate din punct de vedere psiho-emoțional.

Pe de altă parte, instanța precizează că un termen de o lună în care copiii și reclamanta să fie protejați de prezență și orice fel de contact cu tatăl-agresor nu ar însemna o izolare decât pe termen scurt, fără influențe importante sub aspectul dreptului fiecăruia dintre ei de a se bucura de prezența celuilalt a drepturilor generate de exercitarea autorității părintești, nesupunând copiii unor traume mai mari decât cele suferite deja.

Astfel, instanța precizează că emiterea unui ordin de protecție pentru pârâtul din prezenta cauză este justificată și oportună pentru a sista temporar pericolul real și constant pe care îl prezintă acesta pentru copiii săi (și pentru reclamantă).

De asemenea, instanța arată că, în prezenta speță, este imperios necesară intervenția autorității în dreptul la viața privată a părților implicate în cauză, prin emiterea prezentului ordin de protecție.

Instanța apreciază că distanța fizică pe o durată de o lună a pârâtului față de familia sa și încredințarea copiilor mamei în tot acest timp este singura variantă pentru refacerea echilibrului emoțional și psihic a acestora, grav afectate de evenimentele petrecute în cadrul familiei din care fac parte.

Însă, pentru a reface legătura firească părinte-copil, care implică afecțiunea și încrederea copiilor în părintele lor, dar și a relației de familie în ansamblul său este necesar ca pârâtul să se supună unor ședințe de consiliere psihologică și/sau psiho-terapie în care să deprindă un comportament adecvat față de copiii lui, metode de educare eficiente care să nu implice violență de niciun tip și prin intermediul cărora să reușească să remedieze deficiențele apărute în relația cu copiii și cu mama acestora.

Astfel, instanța consideră că frecventarea unor ședințe de consiliere psihologică și/sau psiho-terapie într-un ritm susținut, pe o durată de trei luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, a căror frecvență urmează să fie stabilită de specialiști după o evaluare preliminară a pârâtului, având ca scop general medierea relației familiale, poate marca schimbări semnificative în raporturile de familie.

În acest context, instanța va dispune ca la sfârșitul perioadei de consiliere psihologică și/sau psiho-terapeutică psihologul/psiho-terapeutul să elaboreze un raport de informare și evaluare, pe care să îl aducă la cunoștință Direcției de Asistență Socială (unde pârâtul urmează să se prezinte pentru a aduce la îndeplinire dispozițiile instanței), dar și a instanței de judecată care urmează să decidă, în continuare, ce măsuri se impun.

Cât privește cererea reclamantei ca pârâtul să fie supus unor tratamente de dezalcoolizare, afirmând că atitudinea acestuia este consecința abuzului de alcool, instanța o va respinge, această solicitare fiind neîntemeiată întrucât nu a fost susținută de niciun mijloc de probă.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta A.A.A., domiciliată în X, în contradictoriu cu intimatul N.L.E., domiciliat în X.

Emite ordin de protecție împotriva pârâtului N.L.E.

Obligă pârâtul la respectarea următoarelor măsuri, pentru o durată de o lună:

1. să păstreze o distanță minimă de 300 metri, de reclamantă și de copiii acestora, N.E.N., N.Ț.L. și N.A.A.;

2. să nu ia legătura cu reclamanta și copiii acestora, în nicio modalitate.

Încredințează copiii minori N.E.N., N.Ț.L. și N.A.A. mamei și le stabilește reședința la mamă, de la data emiterii prezentului ordin, pentru o perioadă de o lună.

Obligă pârâtul să urmeze, cu regularitate, ședințe de consiliere psihologică și/sau psihoterapie, în vederea medierii familiale, pe o durată de 3 luni, de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, urmând să se prezinte, în acest scop, la Direcția de Asistență Socială „X”.

Dispune ca la finalizarea perioadei de consiliere psihologică și/sau psihoterapeutică, psihologul/psihoterapeutul să întocmească un raport de informare și evaluare, pe care îl va comunica instanței și Direcției de Asistență Socială „X”.

Executorie fără somație sau fără trecerea unui termen.

Cu recurs în 3 zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 3 martie 2017.

Împotriva sentinței civile pronunțată la data de 3 martie 2017 de către Judecătoria Sectorului 1 București reclamanta a formulat apel, solicitând schimbarea sentinței apelate în sensul de a se emite ordinul de protecție pentru o durată de 6 luni, iar pârâtul a promovat recurs, recalificat apel, prin care a solicitat anularea sentinței apelate sau schimbarea în tot a acesteia și rejudecarea cauzei, în sensul respingerii ca nefondată a cererii de emiteră a ordinului de protecție.

Analizând apelurile prin prisma criticilor formulate și în raport de dispozițiile art. 456-478 NCPC, tribunalul reține următoarele:

Condițiile și procedura de emiteră a ordinului de protecție, ca mijloc de prevenire și combatere a violenței în familie, sunt reglementate de Legea nr. 217/2003, care se aplică și părților din prezentul dosar, aflate într-o relație de concubinaj de aproximativ 10 ani, aspect care, de altfel, nu a fost contestat.

Pe fondul litigiului, tribunalul reține că, în mod întemeiat, s-a apreciat de către prima instanță că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, pentru emiteră a unui ordin de protecție împotriva apelantului-pârât. În acest sens, se observă că, deși la dosar nu au existat certificate medico-legale care să dovedească violențe fizice exercitate de către pârât asupra reclamantei și asupra celor trei copii, cu vârste, în prezent, de 10 ani – A.A., 8 ani – Ț.L. și 3 ani – E.N., înregistrarea video a fost o probă clară a violenței psihologice, în sensul art. 4 lit. b) din Legea nr. 217/2003, exercitate de către pârât asupra reclamantei și a băieților, prin provocarea de stări de tensiune și de suferință psihică. Înregistrarea se referă la pârât, deoarece bărbatul care își manifestă nemulțumirile pe un ton foarte ridicat, în prezența celor doi băieți, este strigat la un moment dat de copilul cel mic cu apelativul „tată”, nefiind contestat de către apelant cei doi minori din înregistrarea audio-video copiii. Același apelant nu a contestat că vocea femeii care se aude în respectiva înregistrare aparține apelantei-reclamante. Deși nu se observă scena prezentată de către reclamantă ca fiind cea în care pârâtul o agresează, se poate aprecia că a fost o scenă violentă la care au asistat, înfricoșați, cei doi băieți, fiind foarte clare țipetele copiilor, urmate de întrebarea reclamantei privind motivul pentru care este lovită. Tribunalul apreciază că atitudinea copiilor imediat după scena violentă demonstrează că nu era prima dată când

asistau la asemenea scenă, deoarece s-au retras în liniște și și-au urmărit tatăl cu privirea, așteptând să se calmeze; în plus, discuția pe parcursul căreia pârâtul a avut un comportament amenințător se referă la aspecte ale traiului zilnic, respectiv la faptul că soba scotea fum și chiuveta necesita reparații, fără a se reproșa reclamantei altceva decât că nu le-a reparat. Totodată, cu ocazia audierii la prima instanță, minora a declarat că tatăl său își pierde cumpătul, că a bătut-o când avea doi ani, cu palmele peste față și cu pumnii în cap; minora a mai declarat că plânge când își amintește cum tatăl l-a bătut pe fratele său – minorul Ț.L. – până i-a spart buza, iar jocul tatălui cu acest copil este de natură să îl facă să țipe.

În acest context, instanța apreciază ca apelantul-pârât a manifestat un comportament agresiv față de reclamantă și cei trei copii mai mult timp, iar înregistrarea din prezentul dosar nu evocă un episod singular, copiii fiind extrem de marcați de aceste violențe și speriați de tatăl lor, dovadă că, potrivit înregistrării prezentate în dosar, băieții nu par mirați de comportamentul tatălui, ci speriați, mai ales băiatul cel mare, care are un grad mai mare de maturitate și conștientizează evenimentele din jurul său.

În concluzie, va reține tribunalul că apelul pârâtului este nefondat, deoarece în mod corect a apreciat prima instanță că sunt îndeplinite condițiile pentru emiterea ordinului de protecție.

Pe de altă parte, vor fi apreciate ca întemeiate criticile apelantei-reclamante, în sensul că durata de 1 lună de zile pentru măsurile de protecție nu este suficientă pentru calmarea situației și prevenirea oricărui pericol de repetare a comportamentului agresiv din partea pârâtului, mai ales că, prin chiar cererea de apel, acesta se plânge de faptul că demersul reclamantei l-a umilit în comunitate, iar în luna martie 2017, după promovarea cererii de emitere a ordinului de protecție, familia paternă a demarat împotriva reclamantei mai multe sesizări, civile și penale. În acest context, apreciază instanța că se impune o durată de 6 luni de zile, în care să fie menținute măsurile privind: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 metri de reclamantă și copiii acestora, N.E.N., N.T.L. și N.A.A., obligarea pârâtului la a nu lua legătura cu reclamanta și copiii acestora, în nicio modalitate, încredințarea copiilor minori N.E.N., N.T.L. și N.A.A. și stabilirea reședinței acestora la mamă. O perioadă mai mare de timp în care este evitat contactul tatălui cu reclamanta și cei trei copii, coroborată cu menținerea măsurilor de obligare a acestuia să urmeze, cu regularitate, ședințe de consiliere psihologică și/sau psihoterapie, în vederea medierii familiale, pe o durată de 3 luni, de la data

rămânerii definitive a hotărârii, urmând să prezinte, în acest scop, la Direcția de Asistență Socială, iar la finalizarea perioadei de consiliere psihologică și/sau psihoterapeutică, psihologul și/sau psihoterapeutul să întocmească un raport de informare și evaluare, pe care îl va comunica instanței și Direcției de Asistență Socială, sunt de natură să clarifice relațiile dintre părinți, să le permită să ia decizii în ceea ce privește viitorul comun și mai ales să protejeze minorii de certurile și violențele la care au asistat până acum și, uneori, le-au fost victime. Tribunalul va menține la 3 luni durata ședințelor de consiliere psihologică și/sau psihoterapie, în vederea medierii familiale, urmând să se decidă după această perioadă, în funcție de rezultate, asupra necesității menținerii lor sau luării de alte măsuri.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge ca nefondat apelul formulat de apelantul pârât N.L.E. împotriva sentinței civile nr. X/3 martie 2017, pronunțată în dosar nr. X de Judecătoria Sector 1 București, în contradictoriu cu apelanta-reclamantă A.A.A.

Admite apelul formulat de reclamanta A.A.A. împotriva sentinței civile nr. X/3 martie 2017, pronunțată în dosar nr. X de Judecătoria Sector 1 București.

Schimbă în parte sentința apelată, în sensul că durata măsurilor de protecție luate de prima instanță este de 6 luni, respectiv până la data de 3 septembrie 2017.

Menține restul dispozițiilor sentinței.

Dispune comunicarea unei copii de pe dispozitivul deciziei, în maximum 5 ore de la pronunțare, către structurile Poliției Române de la domiciliile părților.

Definitivă.

NOTĂ

Deși instanța de fond a constatat că există o stare de pericol în ceea ce privește integritatea fizică și mai ales psihică a celor trei copii atât timp cât pârâtul ia contact cu aceștia și l-a obligat să urmeze ședințe de consiliere psihologică și/sau psihoterapeutică, pe o durata de trei luni, în vederea „medierii familiale”, în final aceasta pronunță ordinul de protecție doar pentru o lună.

Instanța de apel apreciază că o perioadă mai mare de timp în care este evitat contactul pârâtului cu reclamanta și cei trei copii, coroborată cu menținerea măsurilor de obligare a acesteia să urmeze, cu regularitate, ședințe de consiliere psihologică și/sau psihoterapeutică în vederea medierii familiale, pe o durată de 3 luni, este de natură să clarifice relațiile dintre părinți și mai ales să protejeze minorii de certurile și violențele la care au asistat până acum și uneori le-au fost victime.

Admiterea ordinului de protecție a fost utilă pentru victimă deoarece aceasta a ieșit definitiv din mediul agresiv. Victima practic a evadat din mediul rural unde avea o viață izolată fiind folosită de agresor la muncă în gospodărie, la creșterea copiilor, fiind totodată agresată verbal, fizic, psihologic și social. Locuiește în București la tatăl ei, are un loc de muncă, își crește cei trei copii care sunt integrați foarte bine. Atitudinea acesteia este una pozitivă, agresorul nu a mai căutat-o, se află în proces de stabilire a locuinței copiilor și a modului de exercitare a autorității părintești.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS LA SOLICITAREA PARCHETULUI

Cerere pentru emiterea ordinului de protecție formulată de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București pentru victima N.A.A. Violență fizică și psihică exercitate asupra reclamantei. Nu se rețin acte de violență față de minor și mama reclamantei

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 10 septembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sector 5 București, s-a constatat faptul că, prin cererea introdusă pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 la data de 25 iulie 2012 de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București pentru victima N.A.A., s-a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului N.U., care să cuprindă obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de victima și față de minorul S.N. și mama victimei C.A., obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de reședința victimei, interzicerea pentru pârât a oricărui contact direct, telefonic sau de alt fel cu reclamanta, interdicția pentru pârât de a se deplasa în orașul X, jud. Hunedoara.

În cuprinsul cererii reclamanta a arătat că este victima violențelor repetate exercitate de către pârât, inclusiv în fața minorului, și a formulat împotriva acestuia mai multe plângeri penale aflate în curs de soluționare. A mai arătat că a suferit leziuni fizice după un incident care a avut loc la 21 decembrie 2011 și este maltratată psihologic.

Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii ca neîntemeiată, arătând că susținerile reclamantei sunt neadevărate, că a trecut mult timp de la data presupuselor fapte violente, are o stare a sănătății precară, iar cererea este formulată exclusiv pentru preconstituirea de probe în susținerea divorțului.

Instanța a încuviințat și a administrat pentru părți probe cu înscrisuri (fiind depuse la dosar, în copie, 2 certificate medico-legale, sentința civilă din data de 20 septembrie 2011 a Judecătoriei Sectorului 6 București, adresa nr. X/12 martie 2012, emisă de Secția 6 Poliție, sentința civilă nr. X/20 septembrie 2011 a Judecătoriei Sectorului 6 București, cererea înregistrată la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 3 București sub nr. X/24 aprilie 2012, cererea

înregistrată sub nr. X/24 aprilie 2012 la Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București și proba cu interogatoriul reciproc, răspunsurile fiind consemnate și anexate la dosar).

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține că, prin sentința civilă nr. X/20 septembrie 2011 a Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin respingerea apelului, a fost desfăcută căsătoria părților din vina soțului-pârât, minorul fiind încredințat spre creștere și educarea mamei.

Din înscrisurile depuse la dosarul cauzei, coroborate cu răspunsurile părților la interogatoriu, instanța reține că în toată perioada de la desfacerea căsătoriei și până în prezent relațiile dintre părți au fost foarte tensionate, pârâtul fiind cel care a manifestat însă agresivitate în mod constant, sub forma violenței fizice sau psihice.

Astfel, din răspunsurile pârâtului la interogatoriu coroborate cu certificatele medico-legale depuse la dosar instanța reține că au existat două incidente violente între părți la datele de 5 noiembrie 2011 și 21 decembrie 2011, urmate de un comportament constant agresiv al pârâtului, care a dezumflat roțile mașinii cu care circulă reclamanta (motivată de faptul că erau cumpărate de el – întrebarea nr. 26), a trimis un mare număr de e-mailuri injurioase cuprinzând și amenințări – filele 34-142 – și a apelat zilnic de un număr foarte mare de ori telefonul victimei.

De asemenea, instanța reține că pârâtul a contactat biroul de avocatură la care a lucrat victima, prezentându-și în fața colegilor acesteia acuzațiile referitoare la comportamentul său profesional și la moralitatea acesteia, fapt ce a avut ca efect punerea victimei într-o postură dificilă la locul de muncă – întrebarea nr. 19 interogatoriu.

Acest fapt conduce la concluzia că există indicii temeinice pentru a se reține existența din partea pârâtului a unor acte de violență fizică și psihică, în sensul art. 3 din Legea nr. 217/2003, exercitate asupra victimei-reclamante, violențe care au dus la grave perturbări ale desfășurării normale a existenței acesteia.

Cu toate acestea, instanța reține că din niciuna dintre problemele administrate nu a reieșit existența unui comportament inadecvat al pârâtului direct față de fiul său minor. În ceea ce privește pe mama victimei, instanța nu poate reține un astfel de comportament. De altfel, în măsură în care se simțea în pericol, acesta, având capacitatea deplină de exercițiu putea face o cerere în

nume propriu. În drept, instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 23 raportat la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 217/2003, republicată, instanța poate să emită un ordin de protecție prin care să se dispună pe o durată maximă de 6 luni o serie de obligații și interdicții în funcție de situația de fapt și de relațiile dintre părți.

În consecință, având în vedere faptul că pârâtul nu mai are acces în locuința reclamantei, însă după cum a declarat în față instanței dorește să intre în contact cu reclamanta, apreciem că se impune obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de reclamantă, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față reședința reclamantei, interzicerea pârâtului a se deplasa în orașul X, jud. Hunedoara, și interzicerea pârâtului a oricărui contact direct, telefonic sau de alt fel cu reclamanta.

Aceste restricții se aplică, cu excepția prezenței în vederea luării și aducerii minorului N.S.N. cu ocazia exercitării programului de vizitare stabilit prin sentința civilă nr. X/20 septembrie 2011 a Judecătoriei Sectorului 6, dat fiind că nu se justifică interzicerea contactelor între minor și tatăl său, neexistând probe în sensul existenței unor agresiuni asupra copilului.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea de emiteră a unui ordin de protecție formulată pentru reclamanta N.A.A., de Parchetul de lângă Curtea de Apel București, în contradictoriu cu pârâtul N.U.

Obligă pârâtul N.U. la păstrarea unei distanțe de 200 m față de reclamanta N.A.A., cu excepția prezenței în vederea luării și aducerii minorului N.N. cu ocazia exercitării programului de vizitare stabilit prin sentința civilă nr. X/20 septembrie 2011 a Judecătoriei Sector 6.

Obligă pârâtul la păstrarea unei distanțe minime de 200 m față de reședința reclamantei situată în București.

Interzice pârâtului de a se deplasa în orașul X, jud. Hunedoara.

Interzice pârâtului orice contact direct, telefonic sau de alt fel cu reclamanta.

 **NOTĂ**

Întrucât victima a formulat numeroase plângeri penale, dar tipul de violență exercitat cu precădere a fost violența psihică, însă au existat și acte de violență fizică, dar care nu se încadrau în dispozițiile art. 193-195 C. pen. pentru a fi sancționate ca infracțiune, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a formulat cerere pentru emiterea ordinului de protecție în lumina dispozițiilor art. 25 alin. (3) lit. a) din Legea nr. 217/2003, republicată, acesta fiind singurul mod în care se putea realiza protecția victimei.

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU CONCUBIN

Ordin de protecție emis împotriva fostului concubin. Protecția o vizează atât pe reclamanta însărcinată, inclusiv prin interzicerea apropierii agresorului de spitalul unde se internează victima pentru monitorizarea sarcinii, dar și față de minoră (fiica victimei dintr-o căsătorie anterioară), față de care agresorul a proferat mai multe amenințări

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 1 iulie 2015, pronunțată de Judecătoria Sector 5 București, s-a constatat faptul că, prin cererea introdusă pe rolul Judecătoriei Sectorului 5 la data de 12 iunie 2015 de către reclamanta L.A., s-a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului N.N.N.

În cuprinsul cererii, reclamanta a arătat că este victima violențelor verbale și fizice exercitate de către pârât, a amenințărilor adresate de către pârât și a actelor de urmărire ale acestuia.

Reclamanta a precizat că măsurile ce se impun a fi luate împotriva pârâtului, respectiv obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de 300 m față de victime, de rudele acesteia, de locuința mătușii reclamantei, interzicerea oricărui contact inclusiv telefonic, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică, precum și luarea unor măsuri în scopul dezalcoolizării.

În drept, reclamanta și-a întemeiat cererea pe prevederile Legii nr. 217/2003, republicată.

Pârâtul nu a depus întâmpinare la dosarul cauzei.

S-au administrat pentru părți proba cu înscrisuri depuse la dosar, precum și proba testimonială cu martorii C.A. și C.U.U.

Analizând întregul material probatoriu administrat în cauză, instanța reține următoarele:

În fapt, instanța reține că între părți a existat o relație de concubinaj care a durat o mare parte a anului 2014. În cursul acestei perioade, instanța reține că părțile au locuit în casa tatălui reclamantei, situat în București. Împreună cu aceștia a locuit și minora L.A.A., născută la 2 februarie 2013, rezultată din căsătoria reclamantei cu numitul L.I.

Instanța a reținut că părțile au locuit împreună în cadrul unei relații de concubinaj până în luna noiembrie 2014, separarea intervenind ca urmare a unui incident de violență fizică, urmat de mai multe incidente caracterizate prin violență verbală și psihică, reclamanta introducând prezenta acțiune după acumularea violențelor folosindu-se de incidentul anterior separării, astfel, instanța reține că, la momentul producerii violențelor inițiale, părțile au conviețuit, între acestea existând o relație asemănătoare aceleia dintre soți. Pentru aceste motive în baza art. 5 lit. c) din Legea nr. 217/2003, instanța reține că pârâtul este membru de familie al reclamantei. În privința violențelor exercitate, situația de fapt reținută conduce la concluzia că există indicii temeinice pentru a se reține existența din partea pârâtului a unor acte de violență fizică și psihică în sensul art. 3 din Legea nr. 217/2003, exercitate asupra victimei-reclamante, violențe care au dus la grave perturbări ale desfășurării normale ale existenței acesteia, mai exact, instanța reține că a trăit o perioadă sub temerea constantă a violențelor pârâtului.

În consecință, instanța apreciază necesară emiterea unui ordin de protecție prin care reclamantei să i se ofere din nou un cadru de securitate, dar fără a restrânge excesiv drepturile pârâtului. Astfel, instanța îl va obliga pe pârât să păstreze o distanță de minim 100 m față de reclamantă și față de reședința acesteia, față de locuința rudei pe care o vizitează frecvent, precum și față de unitatea spitalicească în care este frecvent internată ca urmare a riscurilor de pierdere a sarcinii, restricții care vor fi valabile 6 luni de la pronunțarea hotărârii.

Nu se poate reține că ar fi restrânse drepturile părintești ale pârâtului prin aceste forme de protecție dat fiind că, pe deoparte, încă nu a intervenit nașterea și nici stabilirea filiației, pe care de astfel pârâtul a negat-o vehement în termeni insultători pentru reclamantă, iar pe de altă parte, pentru că drepturile pârâtului sunt surclasate de cele ale fătului, începând cu dreptul acestuia la viață. Or, față de riscurile serioase de naștere prematură identificate în actele medicale depuse este evident că atitudinea constant agresivă a pârâtului nu poate avea decât efecte negative.

Față de amenințările pârâtului cuprinse în mesajele SMS depuse la dosar („răspunde dacă o iubești pe A”) instanța apreciază că și fiica minoră a reclamantei se află în nevoia de protecție, astfel că va extinde interdicțiile pentru a o include.

Avându-se în vedere că o mare parte a violențelor au fost transmise reclamantei pe calea mesajelor SMS, instanța va interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta.

Apreciind că în măsura în care tatăl reclamantei se simțea în pericol din partea pârâtului, având capacitatea deplină de exercițiu, avea posibilitatea de a formula cererea de protecție în nume propriu, instanța va respinge cererea privindu-l pe acesta ca neîntemeiată, după cum va respinge și cererile privind obligarea la dezalcoolizare sau la consiliere psihologică, apreciind că astfel de măsuri sunt inutile în cauză.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea de emitere a unui ordin de protecție formulată de reclamanta L.A. în contradictoriu cu pârâtul N.N.N.

Obligă pârâtul la păstrarea unei distanțe de minime de 100 m față de reclamantă și față de minora L.A.

Obligă pârâtul la păstrarea unei distanțe de minime de 100 m față de locuința reclamantei, situată în București, față de locuința numitei C.A., situată în București, precum și față de Spitalul Universitar de Urgență București.

Interzice pârâtului orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta.

Respinge cererea privind celelalte măsuri ca neîntemeiată.

Măsurile de protecție sunt valabile timp de 6 luni de la data pronunțării.

Prezenta hotărâre se va comunica de îndată Secției de Poliție.

În temeiul art. 2 lit. m) din Protocol, stabilește onorariul avocatului din oficiu în suma de 260 de lei pentru av. A.A., onorariu ce urmează a fi avansat din fondurile Ministerului Justiției.

Executorie.

Cu recurs în 3 zile de la pronunțare.

Cererea de recurs se va depune la Judecătoria Sectorului 5.

Pronunțată în ședința publică, azi, 1 iulie 2015.

NOTĂ

Instanța reține actele de agresiune fizică exercitate asupra victimei, dar și riscul iminent de pierdere a sarcinii, mai ales că agresorul neagă faptul că el ar fi tatăl copilului și proferează amenințări la adresa victimei. Instanța respinge cererea privind obligarea agresorului de a urma terapie pentru dezalcoolizare și consiliere psihologică, apreciind că aceste măsuri sunt inutile în cauză, deși actele de violență exercitate asupra victimelor

denotă o stare emoțională precară a agresorului astfel încât obligarea acestuia la consiliere psihologică ar fi fost de natură să-l determine să conștientizeze acțiunea actelor sale.

După obținerea ordinului de protecție agresorul a încetat să o hărțuiască. Victima își dorea să încredințeze copilul spre adopție fiind convinsă că astfel agresorul va rupe legăturile cu ea. Victimei i s-a recomandat consiliere psihologică și a fost îndrumată către instituțiile cu atribuții în domeniu.

Relație de concubinaj. Ordin de protecție emis pentru 3 luni. Stabilirea locuinței minorului la mamă, dar exercitarea custodiei în comun de către ambii părinți

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 20 noiembrie 2015, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei la data de 17 noiembrie 2015, reclamanta-victimă N.A.A. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului-agresor N.T.U.

În fapt, reclamanta a arătat că a întreținut o relație de concubinaj cu pârâtul, pentru o perioadă de 10 ani, aceștia locuind efectiv împreună. Din această relație, a rezultat minorul U.E., născut la data de 5 aprilie 2010, în vârstă de 5 ani. Copilul suferă de autism, întârziere în dezvoltare, epilepsie și tulburare hiperkinetică. Pârâtul a fost violent verbal din primii ani de relație, consuma alcool în mod frecvent, o înjura. Părinții reclamantei au întreținut-o pe aceasta și pe minor, pe pârât neinteresându-l nici educația sa sau faptul că acesta are nevoie de îngrijiri speciale, pârâtul negând boala minorului.

Totodată, arată că pârâtul a lovit-o de mai multe ori, a început să o înjure, să-i vorbească urât și a lovit-o cu palmele peste față, iar o dată a leșinat din cauza bătăii, iar altă dată i-a dat sângele pe nas din cauza pumnilor primiți. De asemenea, mai arată că acesta lovea cu pumnii în pereți pentru a-și vărsa furia și spărgea tot ce nimerea. În aceste condiții, de circa o lună, reclamanta a plecat de acasă și s-a mutat cu fiul său într-o locuință închiriată.

Pârâtul este foarte agresiv verbal, iar pe baza consumului de alcool devine extrem de agresiv, foarte gelos și o acuză pe reclamantă de infidelitate, violențele verbale având loc în fața minorului.

Pentru aceste motive, reclamanta solicită obligarea pârâtului-agresor la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de reclamantă, de copiii victimei sau reședința victimei; interzicerea oricărei forme de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alte mijloace de comunicare cu victima, încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică și recomandarea luării unor măsuri în scopul dezalcoolizării.

În drept, reclamanta-victimă a invocat prevederile Legii nr. 217/2003, actualizată.

În dovedire, a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, martori și interogatoriul pârâtului. A depus în copie certificatul de naștere al minorului.

În cauză a fost administrată proba cu înscrisuri, fiind înaintată prin fax copia plângerii penale formulate de reclamantă împotriva pârâtului și înregistrată la Secția de Poliție (f. 23) și, din oficiu, proba cu interogatoriile părților (f. 26-27).

Pârâtul-agresor, legal citat, s-a prezentat în fața instanței și a arătat că este de acord cu emiterea ordinului de protecție.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține că reclamanta-victimă N.A.A. a avut o relație de concubinaj cu pârâtul-agresor N.T.U., părțile conviețuind împreună și, din această relație, născându-se minorul N.U.E., la data de 5 aprilie 2010. Pârâtul a mai avut accese de violență verbală și fizică asupra reclamantei chiar în perioada cât au locuit împreună, ulterior părțile despărțindu-se și mergând să locuiască fiecare la părinții săi. Ultimul incident violent, care a determinat-o pe reclamantă să formuleze prezenta cerere, a avut loc în data de 9 noiembrie 2015, în scara blocului în care reclamanta-victimă se mutase cu chirie. Pârâtul a insultat-o, a strigat, a amenințat-o cu ruina și cu luarea minorului, fiind alertați vecinii. Pentru acest incident, reclamanta a depus plângere împotriva pârâtului, înregistrată la Secția de Poliție (f. 23). Întrucât la adresa din București pârâtul a spart un geam de la intrarea în bloc, a fost chemat de echipajul de Poliție, și a formulat plângere pentru distrugere și administratorul blocului.

Prezent în instanță, pârâtul a recunoscut învinuirile și arată că, fără a fi violent, a produs incidentul în cauză, aflându-se sub influența băuturilor alcoolice.

În ceea ce îl privește pe minor, deși reclamanta susține că acesta este suferind, făcând crize de epilepsie, nu au fost depuse la dosar înscrisuri în acest sens. Instanța reține însă că minorul locuiește în mod obișnuit cu mama sa, care se ocupă personal de creșterea și îngrijirea acestuia. Pârâtul nu este agresiv în mod direct cu minorul, acesta suferind și speriindu-se datorită

reacțiilor mamei. Nu s-a susținut că pârâtul nu ar avea reale sentimente de iubire paterne față de fiul său, că este dezinteresat de acesta.

În consecință, instanța consideră că integritatea fizică sau psihică a reclamantei este pusă în pericol prin actele de violență verbală comisă de către pârâtul-agresor, acte care se pot agrava ca și amploare și consecințe, pe fondul tensiunilor dintre părți legate de relațiile pe care le dorește pârâtul cu fiul său.

Instanța are în vedere și atitudinea sinceră a pârâtului care a recunoscut faptele și dovedește că regretă cele întâmplate. I se va pune în vedere pârâtului să formuleze o acțiune pentru stabilirea unui program de vizitare a minorului, în funcție de starea de sănătate a acestuia și de programul zilnic pe care îl are, tocmai pentru a evita luarea prin surprindere a reclamantei și discuțiile în contradictoriu cu aceasta.

În concluzie, pentru considerațiile expuse, instanța va admite cererea de față, în temeiul dispozițiilor art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, actualizată, va emite un ordin de protecție prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 3 luni de la data emiterii prezentului ordin va dispune următoarele:

- obligă pe pârâtul-agresor N.T.U. să păstreze o distanță minimă de 200 m față de reclamanta-victimă N.A.A. și față de minorul N.T.E., fiul părților;
- obligă pe pârâtul-agresor N.T.U. să păstreze o distanță minimă de 200 m față de domiciliile (în fapt și în drept) ale reclamantei-victime N.A.A.;
- interzice pârâtului-agresor orice contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Având în vedere dispozițiile art. 23 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 217/2003, coroborate cu dispozițiile Legii nr. 272/21 iunie 2004, actualizată, care prevăd că principiul interesului superior al copilului prevalează toate demersurile și deciziile care privesc copiii, reținându-se și art. 3 alin. (1) din Convenția ONU cu privire la drepturile copilului (ratificată prin Legea nr. 18/1990, republicată în M. Of. nr. 314/13 iunie 2001) care consacră același principiu al interesului superior al copilului („în toate deciziile care îi privesc pe copii, fie că sunt luate de instituții publice sau private de ocrotiri sociale, de către tribunale, autorități administrative sau de organe legislative, interesele superioare ale copilului trebuie să fie luate în considerare cu prioritate”), instanța va dispune și asupra locuinței minorului și asupra exercitării autorității părintești în comun asupra acestuia, de către ambii părinți.

Astfel, va stabili provizoriu locuința minorului N.U.E., născut la data 5 aprilie 2010, fiul părților, la reclamanta-mamă, cu exercitarea în comun a autorității părintești asupra acestuia.

Instanța va face aplicarea și a dispozițiilor art. 31 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, în conformitate cu care prezentul ordin se comunică de îndată structurilor Poliției Române de la locuința victimei și a agresorului, precum și a dispozițiilor art. 31 alin. (2) și (4) din lege referitor la punerea de îndată a prezentului ordin de protecție de către și, respectiv, sub supravegherea poliției.

Având în vedere dispozițiile art. 31, ținând cont de natura specială a măsurilor de protecție și urgența acestora, executarea se va face în conformitate cu dispozițiile speciale ale art. 31 alin. (2) și (3) din Lege, în privința obligației de supraveghere fiind incidente dispozițiile art. 31 care vizează în mod special interdicțiile.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă N.A.A., cu domiciliul în București, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul-agresor N.T.U., cu domiciliul în București, Sector 3.

Emite următorul ORDIN DE PROTECȚIE, prin care, cu caracter provizoriu, pe durata de 3 luni de la data emiterii prezentului ordin, dispune următoarele:

- obligă pe pârâtul-agresor N.T.U. să păstreze o distanță minimă de 200 m față de reclamanta-victimă N.A.A. și față de minorul N.T.E., fiul părților;
- obligă pe pârâtul-agresor N.T.U. să păstreze o distanță minimă de 200 m față de domiciliile (în fapt și în drept) ale reclamantei-victime N.A.A.;
- interzice pârâtului-agresor orice contact cu reclamanta-victimă, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod;
- stabilește provizoriu locuința minorului N.U.E., fiul părților, la reclamanta-mamă, cu exercitarea în comun a autorității părintești asupra acestuia.

Executoriu.

NOTĂ

Instanța emite ordinul de protecție numai pentru 3 luni deși solicitarea s-a făcut pentru durata maximă de 6 luni, fără să motiveze decizia, aceasta în condițiile în care a reținut faptul că reclamanta a dovedit agresiunile fizice la care a fost supusă, agresiuni ce au fost recunoscute chiar de către pârât. De asemenea, instanța stabilește în mod provizoriu domiciliul minorului la mamă, însă dispune o custodie comună în condițiile în

care pârâtul nu se poate apropia de reclamantă și de minor și nici nu o poate contacta pe aceasta în vreun fel.

După obținerea ordinului de protecție relațiile dintre cei doi s-au normalizat. Ulterior victima a obținut pensie de întreținere pentru minor iar locuința acestuia a fost stabilită la mamă. Nu s-a mai putut efectua monitorizarea cazului deoarece victima a părăsit țara pentru a-i oferi minorului, diagnosticat cu autism, șansa la un tratament adecvat nevoilor lui.

CERERE PENTRU EMITEREA ORDINULUI DE PROTECȚIE RESPINSĂ CA INADMISIBILĂ

**Cerere respinsă ca inadmisibilă pe considerentul că reclamanta și pârâtul nu au stabilit relații asemănătoare celor între soți. Apel admis.
Ordin de protecție emis în favoarea reclamantei, pe durată maximă**

(Judecătoria Sectorului 1 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 19 octombrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sector 1 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la data de 6 octombrie 2016, reclamanta E.A. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului A.U., în vederea luării următoarelor măsuri: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de reclamantă, față de reședință și față de locul său de muncă, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu aceasta.

În motivarea cererii, a arătat reclamanta că a fost într-o relație de concubinaj cu pârâtul până în luna mai a acestui an, despărțirea intervenind ca urmare a acceselor violente de gelozie ale pârâtului. A menționat că până în luna august relația dintre părți a fost una de prietenie, părănd că acesta nu o va mai agresa fizic sau psihic. Însă în noaptea de 14-15 august, când reclamanta se afla la o petrecere la care fusese invitată de către pârât într-un club din stațiunea Mamaia, administrat de către pârât, acesta a început să facă remarci grosolane la adresa unor cliențe care se aflau la masă cu reclamanta, aceasta ridicându-se pentru a părăsi locația, moment în care pârâtul s-a oferit să o conducă în locul unde era cazată, iar odată ajunși acolo pârâtul, dând-o jos din mașină de păr, călcând-o în picioare, lovind-o violent, aceasta a reușit să apeleze serviciul de urgență 112.

A menționat că și ulterior acestui eveniment pârâtul a sunat-o, înjurând-o și calomniind-o, a așteptat-o în fața imobilului, locuința sa, țipând după ea, adresându-i tot felul de injurii.

A anexat reclamanta înscrisurile în dovedirea susținerilor sale.

Pârâtul nu a formulat întâmpinare și nu s-a prezentat în instanță pentru a-și exprima poziția față de cererea reclamantei.

La termenul din data de 19 octombrie 2016 instanța a invocat din oficiu excepția inadmisibilității acțiunii.

Deliberând asupra excepției inadmisibilității invocate din oficiu, instanța apreciază că este întemeiată, urmând să o admită, cu consecința respingerii cererii ca inadmisibilă, pentru considerentele care urmează:

Instanța constată că reclamanta nu se încadrează în niciuna din categoriile de persoane prevăzute de textul de lege indicat, pentru persoanele care au stabilit relații asemănătoare celor între soți legea impunând condiția conviețuirii acestora la momentul săvârșirii actelor de violență.

Or, așa cum însăși reclamanta a arătat în cuprinsul acțiunii, conviețuirea părților a încetat anterior exercitării de către pârât a actelor de violență descrise.

În consecință, nefiind îndeplinită condiția comiterii violenței de către un membru al familiei, instanța va respinge cererea ca inadmisibilă, pârâtul urmând a fi cercetat penal în cazul în care se va dovedi că susținerile reclamantei sunt întemeiate.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea formulată de reclamanta E.A., cu domiciliul în București, Sectorul 1, în contradictoriu cu pârâtul A.U., cu domiciliul în București, Sectorul 2.

Stabilește onorariul apărătorului din oficiu al pârâtului la suma de 100 de lei, ce urmează a fi suportată din fondurile MJ.

Cu apel în termen de 3 zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședința publică de la 19 octombrie 2016.

Împotriva sentinței reclamanta a formulat apel.

TRIBUNALUL BUCUREȘTI

Asupra apelului civil de față.

Prin sentința civilă din data 19 octombrie 2016, Judecătoria Sectorului 1 București a respins cererea formulată de reclamanta E.A., în contradictoriu cu pârâtul A.U., ca inadmisibilă.

Pentru a se pronunța astfel prima instanță a reținut că, prin cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București la data de 6 octombrie 2016, reclamanta E.A. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului A.U., în vederea luării următoarelor măsuri: obligarea pârâtului la

păstrarea distanței minime determinate față de reclamantă, față de reședință și față de locul său de muncă, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu aceasta.

În motivarea cererii, a arătat reclamanta că a fost într-o relație de concubinaj cu pârâțul până în luna mai a acestui an, despărțirea intervenind ca urmare a acceselor violente de gelozie a pârâțului. A menționat că până în luna august relația dintre părți a fost una de prietenie, părănd că acesta nu va mai fi agresată fizic sau psihic. Însă în noaptea de 14-15 august, când reclamanta se afla la o petrecere la care fusese invitată de către pârât într-un club din stațiunea Mamaia, administrat de către pârât, aceasta a început să facă remarci grosolane la adresa unor clienți care se aflau la masă cu reclamanta, aceasta ridicându-se pentru a părăsi locația, moment în care pârâțul s-a oferit să o conducă la locul unde era cazată, o dată ajunși acolo pârâțul dând-o jos din mașină de păr, călcând-o în picioare, lovind-o violent, aceasta reușind să apeleze serviciul de urgență 112.

A menționat că și ulterior acestui eveniment pârâțul a sunat-o, înjurând-o și calomniind-o, a așteptat-o în fața imobilului, locuința sa, țipând după ea, adresându-i tot felul de injurii.

A anexat reclamanta înscrisuri în dovedirea susținerilor sale.

Pârâțul nu a formulat întâmpinare și nu s-a prezentat în instanță pentru a-și exprima poziția față de cererea reclamantei.

La termenul din data de 19 octombrie 2016 instanța a invocat din oficiu excepția inadmisibilității acțiunii.

Instanța a constatat că reclamanta nu se încadrează în niciuna dintre categoriile de persoane prevăzute de textul de lege invocat, pentru persoanele care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți impunând condiția conviețuirii acestora la momentul săvârșirii actelor de violență.

Or, așa cum însă reclamanta a arătat în cuprinsul acțiunii, conviețuirea părților a încetat anterior exercitării de către pârât a actelor de violență descrisă.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamanta E.A., prin care a arătat că este nelegală și dată cu interpretarea eronată a legii, respectiv a art. 5 al Legii nr. 217/2003.

În contextul în care acesta ar fi fost administrat, se putea observa că împreună cu pârâțul au fost într-o relație de concubinaj până la data producerii incidentului din 15-16 august 2016, acesta, locuind la reclamantă, habitat unde și acum mai are câteva haine.

Acest lucru rezultă inclusiv din serviciul Whatsapp, unde în dimineața zilei de 15 august îi trimite mesaje. Proba cu înscrisuri nu a fost pusă în discuție la termenul din 19 octombrie, deși apărătorul său a învederat acest aspect, graba cu care instanța a ales să soluționeze relevând faptul că aceasta a încălcat în mod flagrant principiul aflării adevărului și al rolului activ al judecătorului, principii consacrate de normele procedurale în vigoare.

La momentul incidentului erau în relație de concubinaj care a fost întreruptă o perioadă scurtă din mai 2016 și apoi reluată în cursul verii. Sintagma utilizată în formulări – foști concubini face vorbire de momentul introducerii cererii privind ordinul de protecție, de imaginat că după ce a fost lovită cu bestialitate că ar mai putea avea o relație de conviețuire sub același acoperiș cu agresorul.

Analizând sentința apelată prin prisma motivelor de apel invocate raportat la dispozițiile art. 476-479 C. pr. civ., tribunalul constată în fapt și în drept următoarele:

Tribunalul va analiza cu prioritate criticile formulate de reclamanta E.A. la sentința pronunțată în ceea ce privește inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată.

Din declarația martorei R.A.E., audiată în fața tribunalului, rezultă că la data de când apelanta-reclamantă pretinde ca a avut loc agresiunea, respectiv noaptea de 14-15 august 2016, se aflau într-o relație demonstrată de comportamentul și atitudinea reciprocă a părților. Au fost depuse la dosar mesaje trimise de intimatul-pârât apelantei-reclamante anterior cu datele de 14-15 august 2016 care, coroborate cu declarația martorei, demonstrează relația existentă între părți. Apelanta arată că cei doi s-au aflat într-o relație de concubinaj, intimatul-pârât locuind cu apelanta-reclamantă. Acest tip de relație este demonstrată de mesajele trimise de intimat apelantei, din care rezultă că acesta îi solicită restituirea unor bunuri.

La data pretinsei agresiuni, părțile reluate relația, apelantă-reclamantă îl ajută pe intimatul pârât în activitatea desfășurată de acesta la terasa pe care o avea și locuia împreună cu acesta, martora arătând că apelanta își luase bagajele de unde locuise cu reclamantul.

Prin urmare, tribunalul constată că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 5 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 217/2003, apelanta și intimatul fiind persoane care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți în cazul în care conviețuiesc.

Aceste înscrisuri se coroborează cu declarațiile martorei audiată în cauză care a asistat la declanșarea conflictului între părți și a văzut-o pe reclamată a două zi dimineață când au condus-o cu mașina la București.

Tribunalul, constatând că s-a făcut dovada violenței verbale și fizice asupra apelantei-reclamante, agresor fiind intimatul-pârât, va emite în baza art. 23 alin. (1) lit. d) și f) din Legea nr. 217/2003 ordinul de protecție în sensul că va dispune obligarea pârâtului-agresor A.U. la păstrarea unei distanțe minime de 500 m față de reclamanta-victimă E.A., față de domiciliul/reședința acesteia situată în București și față de locul de muncă al acesteia și va interzice pârâtului-agresor să aibă orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu reclamanta-victimă.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite apelul formulat de apelanta-reclamantă E.A., domiciliată în București, în contradictoriu cu intimatul-pârât A.U., domiciliat în București.

Anulează în parte sentința apelată și evocând fondul:

Admite cererea formulată de reclamanta-victimă E.A. împotriva pârâtului-agresor A.U.

Emite următorul ordin de protecție, prin care, cu caracter provizoriu, cu durata de 6 luni de la data emiterii, dispune următoarele:

În temeiul art. 23 alin. (1) lit. d) dispune obligarea pârâtului-agresor A.U. la păstrarea unei distanțe minime de 500 m față de reclamanta-victimă E.A. față de locul de muncă al acesteia și față de locuința victimei.

În temeiul art. 23 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 217/2003 interzice pârâtului-agresor să aibă orice contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod cu victima.

NOTĂ

Instanța de apel a analizat întreg materialul probator și a reținut corect faptul că între părți există o relație asemănătoare aceloră dintre soți, iar pe fond considerând că actele de violență fizică și verbală au fost dovedite, a emis ordinul de protecție pe durata maximă și a obligat pârâtul să păstreze o distanță de 500 m față de victimă. Această distanță este rar acordată, în practică, cel mai frecvent, se utilizează distanțe de 100 m sau

300 m. Practic, și prin stabilirea unei astfel de distanțe instanța dorește să ia toate măsurile necesare pentru protecția victimei și să înlăture starea de pericol.

Din punct de vedere psihologic, violența fizică atroce la care a fost supusă victima, abuzul fizic, emoțional, starea de panică au condus la traumatizarea personalității acesteia și au făcut necesară consilierea psihologică pe o lungă durată de timp. După evenimentul traumatic victima a urmat și urmează și în prezent consiliere psihologică, dorind o cât mai bună integrare a personalității în normalitate. Chiar dacă urmează ședințe săptămânale de consiliere, victima acuză faptul că trăiește cu frica constantă, că este urmarită de agresor, aceasta având un temei real chiar dacă nu se poate demonstra în instanță. Teroarea și frica la care încă este supusă victima, au efecte negative asupra sănătății psihoemoționale, generând stări de anxietate maxima și atacuri de panică. Victima a făcut toate demersurile legale pentru a nu mai intra în contact cu agresorul, dar acesta o urmărește permanent, având un comportament obsesiv, fapt ce îi induce victimei, în mod progresiv, starea de frică. Restabilizarea emoțională a victimei se va produce în momentul în care agresorul nu o va mai urmări.

**Cerere respinsă ca inadmisibilă pe motiv că părțile
nu mai conviețuiesc de 4 luni**

(Judecătoria Sectorului 6 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 15 septembrie 2014, pronunțată de Judecătoria Sector 6 București, s-a constatat faptul că, prin cererea formulată și înregistrată pe rolul Judecătoriei la data de 1 septembrie 2014, reclamanta E.A., în contradictoriu cu pârâțul A.A., a solicitat instanței ca prin hotărârea ce se va pronunța să emită un ordin de protecție prin care să dispună: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă – 300 m – și față de locuința victimei; obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii victimei sau față de alte rude ale acesteia –

300 m –, față de minorul A.D.N. și față de minora A.A.A.; obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de reședința, locul de muncă sau unitatea de învățământ a persoanei protejate – 300 m – față de locuința situată în București, Sector 6, față de locul de muncă, față de Școala X, unde este înscrisă minora; interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima; obligarea agresorului de a preda poliției armele deținute; încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora – încredințarea și stabilirea reședinței minorului A.D.N., născut la data 12 aprilie 2014, la reclamantă; obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că relația cu pârâtul a durat circa un an și jumătate, din această relație rezultând un copil în vârstă de 4 luni. Reclamanta a arătat că pârâtul a avut un comportament adecvat, cu scurte incidente tensionate, provocate de consumul de alcool, însă odată ce cantitatea consumată a crescut, la fel și regularitatea consumului, climatul familial s-a deteriorat simțitor, ajungând să nu mai poată comunica civilizată. Pe fondul consumului de alcool, reclamanta a arătat că pârâtul devenea impulsiv și agresiv, se iscau certuri și scandaluri fără motiv, pârâtul folosea un limbaj neadecvat la adresa sa, admonestând-o și folosind o tonalitate impunătoare. De asemenea, reclamanta a precizat că agresiunea verbală și psihologică, de cele mai multe ori, era însoțită și de forme de violență fizică, manifestată prin îmbrânceli și smucituri. Reclamanta a precizat că un incident violent s-a petrecut în perioada în care locuiau cu chirie, perioadă în care era însărcinată în luna a treia, când pârâtul a lovit-o cu pumnii și picioarele, sens în care a necesitat spitalizare. Reclamanta a arătat că părinții săi le-au propus să le cedeze apartamentul în care locuiau pentru a putea locui acolo fără a plăti chirie, locuință în care s-au mutat, însă, după circa o lună, pârâtul a început să consume din nou băuturi alcoolice în cantități mari, venind acasă cu chef de ceartă, iar scandalurile se țineau lanț, nelipsind și loviturile pe care i le aplica chiar dacă era însărcinată sau lăuză, motivele invocate de fiecare dată fiind nefondate, multe dintre certuri pornind de la gelozia și posesivitatea pârâtului. Reclamanta a arătat că la nici o lună de la nașterea copilului, fiind acasă cu familia ei, pârâtul a venit din oraș băut și cu chef de ceartă, a intrat în camera în care ea se afla cu copilul și i-a adresat injurii și acuze după care a lovit-o cu palma peste față, moment în care mama sa i-a cerut pârâtului să se calmeze, fapt care l-a enervat și mai tare și, în timp ce se încălța pentru a pleca, s-a ridicat și a lovit-o cu capul în față, spărgându-i nasul. În urma acestui incident,

reclamanta a arătat că s-a adresat INML, unde i s-a eliberat un certificat medico-legal, iar ulterior a mers la poliție și a depus o plângere penală împotriva pârâtului pentru loviri și alte violențe. Reclamanta a mai arătat că, deși de circa 4 luni sunt despărțiți, pârâtul continuă să îi trimită mesaje de amenințare, să o caute și să îi creeze probleme. Mai mult, reclamanta a indicat faptul că pârâtul s-a adresat Direcției de Asistență Socială și Protecția Copilului, formulând o plângere împotriva sa pe motiv că minorul este neglijat și neîngrijit, lucruri care în urma anchetei sociale efectuate s-au dovedit a fi neadevărate. În egală măsură, reclamanta a precizat că pârâtul a fost și cel care a promovat procesul de stabilire a relației părinților cu minorul, stabilire custodie, domiciliul minor și pensie de întreținere. Pentru a se putea descurca din punct de vedere financiar, reclamanta a menționat că a hotărât în data de 14 august 2014 să revină la locul de muncă, supermarketul X, ocazie cu care a aflat de la superiorii săi că pârâtul fusese câteva zile la rând la biroul de informații cerând să i se comunice programul ei. Reclamanta a mai arătat următoarele: de curând, pârâtul a anunțat-o că s-a mutat la câteva blocuri de locuința sa pentru a fi mai aproape de ea și de copil; pârâtul vine în mod frecvent în fața blocului și face scandal, țipă și le adresează vorbe urâte și jignitoare; pentru a evita astfel de situații l-a sunat pe pârât să se întâlnească pentru a-l vedea pe minor, ocazie cu care pârâtul s-a comportat normal primele minute, după care a început să amenințe din nou, sens în care a scos și un briceag din buzunar; pârâtul nu îi cunoaște numărul de telefon; pentru că îi transmitea amenințări pe telefonul membrilor de familie, toți și-au schimbat numerele; a ales să se întâlnească cu pârâtul de frică; îi este frică să iasă în cartier să îl plimbe pe minor sau să o lase pe mama sa singură cu copilul, întrucât pârâtul amenință că îl va lua și nu va mai ști nimic de el; nici cu vecinii nu mai vorbește de frică să nu fie văzută de pârât, deoarece acesta își închipuie că are relații cu toți bărbații cu care stă de vorba.

În susținerea cererii, reclamanta a anexat, în copie, următoarele înscrisuri: corespondența purtată pe e-mail; numerele de înregistrare ale plângerilor formulate la poliție; adresa DGASPC; act de identitate, certificat medico-legal, certificat de naștere, corespondența telefonică.

Pârâtul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de emitere a ordinului de protecție. În motivarea întâmpinării, pârâtul a arătat că nu este adevărat faptul că a pus-o sau o pune pe reclamantă în pericol iminent, cu atât mai mult cu cât aceasta este și mama copilului său; dacă în prezent se întâlnește cu reclamanta o face pentru a-l vizita pe minor; de mai multe luni

reclamanta îi obstrucționează accesul la minor, chiar și în prezența sa; întrucât minorul era ținut în cărucior și ziua și noaptea, nu avea pat de dormit, nu i se permitea să îi ducă minorului bunurile pe care i le cumpăra, a formulat plângere la poliție și la Protecția Copilului; reclamanta și-a pus familia să îl bată în scara blocului, să îl înjure, să-l alunge; în realitate, el este victima comportamentului reclamantei; el nu a încercat decât să aibă un comportament civilizat, să își vadă copilul și să-i ducă acestuia bunurile pe care i le cumpără; reclamanta nu urmărește decât să îl îndepărteze de fiul său, să-i interzică orice acces la acesta. Pârâtul a precizat că nu mai locuiește cu reclamanta, este singur și nici nu ar putea să o pună în pericol pe reclamantă. De asemenea, pârâtul a precizat că nu există niciun fel de dovadă a unei agresiuni directe. În egală măsură, pârâtul a arătat că a formulat și o cerere de chemare în judecată, ce face obiectul dosarului nr. X, întrucât dorește să își viziteze fiul și să aibă relații firești cu acesta.

În dovedirea cererii, pârâtul a solicitat încuviințarea probei testimoniale, în cadrul căreia să fie audiați martorii N.N.L., A.N. și E.N.

La primul termen de judecată, instanța a pus în discuție inadmisibilitatea cererii de chemare în judecată, față de dispozițiile art. 5 din Legea nr. 217/2003.

Analizând actele și lucrările dosarului, cu privire la inadmisibilitatea cererii, instanța reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 23 din Legea nr. 217/2003 pentru prevenirea și combaterea violenței în familie, astfel cum a fost modificată și republicată, „persoana a cărei viață, integritate fizică, psihică ori libertate este pusă în pericol printr-un act de violență din partea unui membru al familiei poate solicita instanței ca, în scopul înlăturării stării de pericol, să emită un ordin de protecție prin care să se dispună, cu caracter provizoriu, una ori mai multe măsuri”.

Sensul dat noțiunii de „membru de familie” este arătat în dispozițiile art. 5 lit. c) din același act normativ, care stabilește că, în sensul prezentei legi, prin membru de familie, se înțeleg „c) persoanele care au stabilit relații asemănătoare aceloră dintre soți sau dintre părinți și copii, în cazul în care conviețuiesc”.

Reținând aceste dispoziții legale, precum și faptul necontestat de vreuna dintre părți, astfel cum acestea au precizat în cererea de chemare în judecată și în întâmpinare, că reclamanta și pârâtul nu conviețuiesc, conviețuirea acestora încetând în urmă cu aproximativ patru luni, instanța constată că cererea

formulată de reclamantă, în sensul emiterii ordinului de protecție, este inadmisibilă, nefiind aplicabile raporturilor juridice dintre părți prevederile Legii nr. 217/2003. Dispozițiile art. 5 din Legea nr. 217/2003 sunt exprese, legiuitorul prevăzând în mod limitativ situațiile pe care a înțeles să le asimileze relațiilor de familie, doar aceste relații de familie fiind protejate prin acest act normativ. Or, relațiile în fapt între părțile prezentei cauze nu se circumscriu noțiunii de membru de familie definită de Legea nr. 217/2003.

Pentru aceste considerente, cererea va fi respinsă, ca inadmisibilă.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea formulată de reclamanta E.A., cu domiciliul în București, Sector 6, în contradictoriu cu pârâțul A.A., cu domiciliul în București, Sector 6, și Autoritatea Tutelară, cu sediul în X, ca inadmisibilă.

Cu recurs în 3 zile de la pronunțare. Cererea de recurs se depune la Judecătoria.

NOTĂ

Cu toate că părțile au conviețuit și au împreună un copil, agresiunile exercitate de către pârât asupra reclamantei nu intră, în opinia instanței, în sfera de reglementare a Legii nr. 217/2003, republicată.

Reclamanta a formulat apel, care a fost respins pe aceleași considerente. Ulterior, reclamanta și-a găsit un loc de muncă în afara țării, copiii rămânând în grija bunicilor materni.

Cele două instanțe, fond și apel au interpretat stricto sensu dispozițiile articolul 5 din Legea nr. 217/2003 republicată și nu le-au coroborat cu probele din dosar, probe din care reieșea faptul că părțile au conviețuit anterior formulării cererii, iar motivul părăsirii domiciliului de către victimă l-a constituit actele de violență fizică și psihică exercitate asupra sa. Urmare a respingerii cererii victima a ales să părăsească țara pentru a scăpa de acțiunile agresorului, care o urmărea atât la locul de muncă cât și la domiciliul părinților acesteia.

În prezent, aceste aspecte au fost reglementate de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 264/27 aprilie 2017.

CERERE PENTRU EMITEREA ORDINULUI DE PROTECȚIE RESPINSĂ CA NEÎNTEMEIATĂ

Cerere pentru emiterea unui ordin de protecție prin care să fie limitat dreptul de folosință al intimatului asupra unei camere din imobilul proprietate comună. Cerere respinsă

(Judecătoria Sectorului 4 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 30 mai 2013, pronunțată de Judecătoria Sector 4 București, s-a reținut faptul că petenta R.A. a sesizat Judecătoria Sectorului 4 București cu o cerere de emitere a unui ordin de protecție împotriva soțului său, intimatul R.N., solicitând instanței să dispună, pentru o perioadă de 6 luni limitarea dreptului de folosință al intimatului asupra unei camere din imobilul situat în București, Sector 4, respectiv dormitorul, cu acces la dependențele comune, obligarea intimatului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de petentă, precum și interzicerea oricărui act al intimatului cu petenta, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod.

Trecând la analiză cererii de emitere a ordinului de protecție formulată de petenta R.A., instanța o consideră neîntemeiată. Astfel, deși a susținut că intimatul R.N. a exercitat în mod repetat acte de violență verbală și fizică asupra sa, singurul incident dintre părți dovedit de petentă este cel din data de 7 mai 2013, care însă nu este de natură să justifice luarea împotriva intimatului a măsurilor indicate de petentă în cererea sa.

În sensul celor arătate, instanța reține că martora I.A., audiată în cauză la propunerea petentei, a declarat că este prietenă cu petenta încă din liceu, dar nu obișnuiește să o viziteze pe aceasta la domiciliu, petenta fiind cea care vine în vizită la ea acasă. A mai arătat martora că după sărbătorile de Paște din anul 2013 petenta a venit la ea în vizită, ocazie cu care i-a povestit plângând că, în urmă cu o zi, a fost bătută de soțul său, martora precizând că a văzut personal că petenta avea vânătași pe față, pe gât și pe spate, dar nu cunoaște motivul pentru care părțile s-au certat. Totodată, martora I.A. a mai declarat că petenta i-a mai relatat în trecut, cu ani în urmă, când copiii părților erau mai

mici, că a fost bătută de soț, atunci ea sfătuind-o pe petentă să treacă peste incident. Aceași martoră a relatat că nu știe dacă, după sărbătorile de Paște din anul 2013, petenta ar mai fi suferit și alte agresiuni din partea soțului, că ea nu a asistat la niciun incident dintre părți și că pe intimat l-a văzut până acum doar de câteva ori. A mai declarat martora I.A. că știe de la petentă că părțile au divorțat prin acord pe data de 15 iulie 2013, dar că încă locuiesc în același imobil, însă în camere separate, întrucât fiul lor a făcut un împrumut și vreo trei, patru ani părțile nu pot vinde casa.

Coroborând declarația martorei I.A., care a susținut că în preajma sărbătorilor de Paște din anul 2013 a văzut personal urme de lovituri pe corpul petentei, cu certificatul medico-legal din 8 mai 2013, eliberat de Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici”, conform căruia la data de 8 mai 2013 petenta prezintă echimoze la nivelul feței și acuză dureri în zona parietală, leziuni traumatice constatate putând fi produse prin lovire cu un corp dur la data de 7 mai 2013 și necesitând pentru vindecare un număr de 4-5 zile de îngrijiri medicale, precum și de recunoașterea de către intimat în cuprinsul întâmpinării depuse la dosar a existenței unui incident între părți la data de 7 mai 2013, instanța constată că, la data menționată, petenta R.A. și intimatul R.N. au fost implicați într-o altercație în cursul căreia petenta a fost lovită de către intimat. În același timp, instanța constată însă și faptul că, deși nu se poate stabili cine a pornit conflictul, agresiunile nu au fost exercitate numai de către intimat, la rândul său petenta a avut un rol activ în cursul altercației lovindu-și soțul, câtă vreme, potrivit certificatului medico-legal din data de 8 mai 2013, eliberat de Institutul Național de Medicină Legală „Mina Minovici”, conform căruia la data de 8 mai 2013 intimatul prezintă și el echimoze la nivelul feței, leziunile traumatice constatate putând fi produse prin zgâriere la data de 7 mai 2013 și necesitând pentru vindecare un număr de 1-2 zile de îngrijiri medicale.

Incidentul de care s-a făcut vorbire anterior este, așa cum s-a arătat mai sus, singurul dovedit a se fi petrecut între părți în decursul unei căsnicii ce durează din anul 1975. Susținerea martorei I.A., în sensul că petenta i-a mai relatat în trecut, cu ani în urmă, când copiii părților erau mai mici, că a fost bătută de soț nu poate fi reținută de instanță, câtă vreme, pe lângă împrejurarea că este vorba de fapte foarte vechi și care, prin urmare, nu ar putea releva existența unui pericol actual pentru persoana petentei, martora nu l-a cunoscut în mod direct și personal, ci i-au fost aduse la cunoștință de

către petentă, martora precizând că nu a asistat la vreun conflict între părți și că pe intimat l-a văzut până în prezent doar de câteva ori. Totodată, spre deosebire de incidentul petrecut în preajma sărbătorilor de Paște din anul 2013, când martora I.A. a văzut existența unor vânătăi pe corpul petentei, acest lucru nu s-a întâmplat și în privința faptelor vechi de care a făcut vorbire martora. De asemenea, aceeași martoră a declarat că nu știe că între părți să mai fi existat alte incidente după cel petrecut în luna mai 2013.

În raport de cele expuse anterior, instanța consideră că doar incidentul izolat ce a avut loc la data de 7 mai 2013, incident de o gravitate relativ redusă, imputabilă ambelor părți, care cu această ocazie s-au lovit reciproc, nu poate conduce la concluzia că viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea petentei ar fi puse în pericol de către intimat, nefiind, prin urmare, îndeplinite cerințele art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003 pentru instituirea ordinului de protecție. De altfel, nici petenta nu se simte amenințată de persoana intimatului, câtă vreme, așa cum a declarat martora I.A. la data de 18 iulie 2013, petenta locuia încă împreună cu intimatul, deși avea alternative menționate chiar de ea în cererea de chemare în judecată, de a se muta la unul din copiii săi. În plus, instanța constată și faptul că măsurile cu privire la care petenta a solicitat instituirea ordinului de protecție sunt incompatibile, nefiind posibil ca intimatul să fie obligat să păstreze o distanță minimă determinată față de petenta și să i se interzică să aibă orice fel de contact cu aceasta, dar în același timp părțile să locuiască în același imobil, este drept, în camere separate, însă cu acces pentru ambele părți la dependențele comune.

Având în vedere toate cele arătate mai sus, instanța va respinge cererea de emitere a ordinului de protecție ca neîntemeiată.

În baza art. 18 din O.U.G. nr. 51/2008, instanța va obliga petenta, aflată în culpă procesuală, la plata către Stat a sumei de 200 lei, reprezentând onorariul avocatului din oficiu desemnat pentru a asigura asistență juridică obligatorie a intimatului în cursul judecării cauzei.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea de emitere a ordinului de protecție formulată de petenta R.A., în contradictoriu cu intimatul R.N., ca neîntemeiată.

NOTĂ

Instanța și-a motivat soluția pe considerentul că a fost vorba doar despre un incident izolat și de o gravitate relativ redusă, imputabil ambelor părți, care, cu acea ocazie, s-au lovit reciproc. În mod corect instanța a reținut că un astfel de incident nu poate conduce la concluzia că viața, integritatea fizică sau psihică ori libertatea petentei ar fi puse în pericol de către intimat, mai ales că aceștia aveau o căsnicie de 38 de ani, iar în prezenta cerere petenta nu a solicitat evacuarea soțului, pretins agresor, ci doar limitarea dreptului de folosință a apartamentului.

Cerere formulată pentru emiterea ordinului de protecție respinsă cu motivarea: „instanța nu poate reține starea de pericol invocată de reclamantă în ceea ce o privește pe aceasta. Nu s-a făcut dovada că pârâtul pune în pericol viața acesteia și nicio probă din dosar nu conduce la această situație de fapt”

(Judecătoria Sectorului 1 București, extras sentință)

Prin cererea înregistrată pe rolul instanței sub nr. XXX, la data de 4 februarie 2013, reclamanta B.A. a chemat în judecată pe pârâtul N.N., solicitând instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună emiterea unui ordin de protecție prin care să se dispună păstrarea unei distanțe minime a pârâtului față de reclamantă, păstrarea unei distanțe minime a pârâtului față de locuința reclamantei.

În motivarea acestei cereri reclamanta a menționat că pârâtul o agresează fizic și verbal, viața acesteia fiind pusă în pericol. Acesta proferează amenințări cu moartea la adresa reclamantei, fiind nevoită să se refugieze la familia sa, deși părțile sunt divorțate. Reclamanta arată că a făcut și plângere la poliție, fără niciun rezultat.

În dovedirea cererii nu s-au depus înscrisurile la care a făcut referire.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile art. 23 din Legea 217/2003, modificată prin Legea nr. 25/2012.

Pârâtul nu a formulat întâmpinare.

Sub aspectul probatorului, a fost administrat în cauză proba prin înscrisuri.

Analizând materialul probator administrat în cauză, reține instanța că părțile au fost căsătorite – conform susținerilor reclamantei, că în acest moment locuiește împreună cu pârâtul la aceeași adresă, care probabil a constituit domiciliul comun.

Din copia actului depus la dosar – scrisoare medicală – rezultă că reclamanta are o anxietate peste medie și că are un grad ridicat de afectare psihologică, aceasta afirmând că „mă simt încordată și terorizată”, fără însă a menționa cărui fapt i se datorează acest lucru. Astfel, așa cum se menționează în art. 14 lit. a)-g), reclamanta nu a stabilit o legătură cu persoanele desemnate de autoritățile publice pentru instrumentarea cauzelor de violență în familie. Din probele administrate la dosar instanța nu poate reține starea de pericol invocată de reclamantă în ceea ce o privește pe aceasta. Nu s-a făcut dovada că pârâtul pune în pericol viața acesteia și nicio probă din dosar nu conduce la această situație de fapt. Este normal ca, după desfacerea căsătoriei, reclamanta să poată avea stări de neliniște și de anxietate, dar aceste stări nu pot fi puse pe seama comportamentului pârâtului.

Instanța apreciază că, având același domiciliu cu pârâtul, se încearcă preconstituirea de probatorii pe o eventuală cerere de ieșire din indiviziune, ceea ce nu echivalează cu reținerea unei stări de pericol favorizate de comportamentul pârâtului.

În aceste împrejurări, instanța nu poate reține îndeplinite dispozițiile art. 23 din Legea nr. 217/2003, modificată prin Legea nr. 25/2012, motiv pentru care, având în vedere și concluziile reprezentantului parchetului, dispune respingerea acestei acțiuni ca neîntemeiată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge cererea de emitere a ordinului de protecție, formulată de reclamanta B.A., cu domiciliul în București, Sector 1, în contradictoriu cu pârâtul N.N., cu domiciliul în București, Sector 1, ca neîntemeiată. Cu recurs în trei zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 6 martie 2013.

NOTĂ

Întrucât reclamanta nu a putut dovedi și prin proba testimonială faptul că agresiunile fizice (loviturile, ale căror urme erau

vizibile pe corpul acesteia), dar și cele psihice (care i-au provocat o stare de anxietate peste medie și un grad ridicat de afectare psihologică), erau provocate de către pârât, cererea pentru emiterea ordinului de protecție a fost respinsă. Respingerea cererii l-a încurajat pe pârât, care a terorizat-o psihic pe reclamantă, aceasta ajungând într-o stare de depresie provocată de teamă, astfel încât a apelat la serviciile Centrului de Asistență pentru Mamă și Copil.

La două luni după respingerea cererii de emitere a ordinului de protecție, reclamanta a formulat o nouă cerere care, de aceasta dată, a fost admisă, reclamanta beneficiind de consiliere juridică calificată asigurată gratuit de către un ONG care militează împotriva violenței în familie.

Agresorul a încălcat în repetate rânduri primul ordin de protecție, chiar sechestrând victima în imobilul proprietate personală în care fusese reintegrate, agresând-o cu scopul de a-i lua viața. Aceasta a fost legată de un scaun, fiind lovită și terorizată psihic prin amenințări cu moartea. Agresorul își scrisese și un bilet de adio, prin care explica ceea ce intenționa să facă: faptul că o va omorâ treptat pentru a o face să sufere după care el se va sinucide. Toate acestea erau ca o răzbunare pentru faptul că victima îl părăsise iar el nu suporta ideea de a o vedea cu un alt bărbat.

Victima a reușit să scape cu ajutorul unei vecine care la auzirea unor țipete l-a contactat pe fiul acesteia spunându-i că se întâmplă ceva cu mama sa iar acesta a apelat serviciul de urgență 112. Agresorul auzind semnalele acustice ale mașinii de poliție a reușit să fugă. După acest incident victima a revenit într-un centru specializat pentru victimele violenței în familie unde a rămas pentru următoarele 4 luni.

La părăsirea centrului victima a plecat să locuiască cu chirie. Aceasta și-a refăcut viața alături de un alt bărbat, cu care a rămas însărcinată, având împreună un copil.

Agresorul a urmat ședințe de consiliere psihologică în cadrul Centrului „O nouă șansă” aparținând DGASMB iar în prezent se află sub efectul sentințelor penale de condamnare.

Cerere respinsă ca neîntemeiată. Anterior a fost emis un ordin de protecție prin care s-a limitat dreptul de folosință al pârâtului asupra camerei nr. 1 din apartamentul ce constituie domiciliul comun și a fost interzis orice contact al pârâtului cu victima

(Judecătoria Sectorului 6 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 7 decembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sector 6 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul instanței la data de 27 noiembrie 2012 și precizată la data de 6 decembrie 2012, reclamanta N.A. a solicitat emiterea unui ordin de protecție împotriva pârâtului I.N., cu începere de la data de 30 decembrie 2012, prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 300 m față de aceasta și de fiul său, I.L.N., față de domiciliul actual, respectiv București, Sector 6, față de locul de muncă al reclamantei – X, și de Universitatea Politehnică București, Facultatea X, interzicerea oricărui contact al pârâtului, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, suportarea de către pârât a chiriei pentru locuința temporară unde reclamanta și fiul său locuiesc din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială, precum și obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că a obținut un ordin de protecție emis de către Judecătoria, în data de 29 iunie 2012, împotriva pârâtului, ordin prin care s-a limitat dreptul de folosință al acestuia numai asupra camerei nr. 1 din apartamentul ce constituie domiciliul comun.

Reclamanta a precizat că a formulat prezenta cerere întrucât, după data emiterii ordinului de protecție, pârâtul a continuat să întrețină o atmosferă de teroare proferând amenințări ori de câte ori aceasta trecea prin camera acestuia pentru a ajunge în bucătăria imobilului. De fiecare dată pârâtul o amenința că o va tăia, de câteva ori venind în bucătărie după reclamantă să o lovească, între aceștia intervenind fiul părților, care a fost lovit de către pârât. De asemenea, reclamanta a formulat plângeri penale împotriva pârâtului în datele de 6 august 2012, 10 august 2012, 25 septembrie 2012 la Secția X Poliție, însă nu cunoaște stadiul acestora. Reclamanta a mai arătat că a apelat la serviciul de urgență nr. 112, în mai multe rânduri, însă, aflându-se în imobil numai pârâtul, nu a putut proba amenințările pe care acesta le profera, agenții de poliție fiind în imposibilitate să verifice dacă este respectat ordinul de pro-

tecție de către acesta. În cele din urmă, reclamanta a fost nevoită să părăsească imobilul împreună cu fiul său, aceasta mutându-se cu chirie în București, Sector 6. De asemenea, reclamanta a solicitat obligarea pârâtului la plata chiriei în cuantum de 900 lei lunar, pentru apartamentul în care aceasta locuiește împreună cu fiul său, întrucât veniturile sale nu îi permit să achite chiria. Totodată, reclamanta a solicitat instituirea unui nou ordin de protecție, în temeiul dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 217/2003, întrucât starea de frică persistă, având în vedere că ordinul anterior expiră la data de 29 decembrie 2012.

În dovedirea cererii, reclamanta a depus în copie ordinul de protecție din data de 29 iunie 2012 în dosarul nr. X/2012, cartea de identitate, schița imobilului, contract de închiriere.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele: potrivit susținerilor părților aceștia sunt coproprietari ai imobilului situat în X; în acest imobil își au domiciliul părțile și fiul acestora; prin ordinul de protecție nr. X s-a limitat dreptul de folosință al pârâtului asupra camerei nr. 1 din imobilul ce constituie domiciliu comun și i s-a impus pârâtului să păstreze o distanță minimă față de reclamantă (fără că aceasta distanță să fie determinată); prin același ordin i s-a interzis pârâtului să o contacteze pe reclamantă, inclusiv telefonic.

Reclamantii susțin că măsurile dispuse prin acest ordin de protecție nu au fost respectate de către pârât, dar că nu sunt în măsură a proba acest aspect, întrucât părțile au fost nevoite să locuiască în același apartament, astfel că disputele ce au avut loc între ele nu au fost auzite de terțe persoane; din cauza perpetuării stării conflictuale, reclamantii au părăsit domiciliul comun și s-au stabilit cu chirie într-un apartament.

Instanța reține că probele administrate în cauză – înregistrările audio/video efectuate după emiterea primului ordin de protecție evidențiază discuții între pârât și fiul acestuia, legate de desfășurarea proceselor aflate pe rolul instanței (procesele privind partajul sau emiterea ordinului anterior), evidențiază dificultăți pe care pârâtul le întâmpină ca urmare a faptului că având obligația de a nu o contacta pe reclamantă în situația concretă în care locuiau în același apartament nu-și putea respecta obligațiile impuse de instanță, întrucât era abordat de chiar reclamantă; în discuțiile telefonice înregistrate pârâtul îi explică fiului său că nu el provoacă discuțiile legate de partaj și că atâta timp cât este abordat de reclamantă este normal să discute cu aceasta; fiul, la rândul său, reproșează tatălui că acesta are posibilitatea de a răspunde civilizată solicitărilor reclamantei și de a se abține a intra în contact cu reclamanta în

celelalte cazuri; prin urmare, ceea ce urmăresc reclamantii este ca ordinul de protecție emis anterior să aibă eficiență doar când pârâtul ar avea ceva de comunicat reclamantilor, nu și în situația inversă, când reclamantii doresc să comunice cu pârâtul și să lămurească diverse aspecte ale vieții lor de familie, în această din urmă ipoteză reproșându-i pârâtului că prin refuzul de a intra în dialog se manifestă nepoliticos și că ar putea manifesta toleranța necesară de a răspunde civilizată solicitărilor reclamantei. Reclamantii însă, la rândul lor, nu manifestă nicio toleranță față de pârât și, sub protecția ordinului emis anterior, au refuzat orice încercare a pârâtului de a rezolva civilizată o problemă legată de predarea unor chei către reclamantă, prin intermediul fiului părților; acesta din urmă, deși avea posibilitatea de a lua cheile de la tatăl său și de a le înmâna mamei sale, deși a fost rugat de către pârât să-l ajute în acest fel, a refuzat să întreprindă acest minim demers care avea ca rezultat stingerea unui conflict între părinți, susținând că problema intervenită între părinți reprezintă o încălcare a ordinului de protecție, că urmează a fi soluționată doar de către organele de poliție ce fuseseră deja sesizate că măsurile dispuse au fost nerespectate de pârât. Fiul părților, deși nu era vizat de ordinul emis anterior, insistă chiar ca tatăl său să urce în apartament pentru a da socoteală în fața agentului de poliție chemat să intervină pentru că a constatat că ordinul emis nu a fost respectat.

Față de situația de fapt ce rezultă din înregistrările depuse, instanța constată că probatoriul administrat nu dovedește starea de pericol concret ce ar justifica luarea unei măsuri pe calea ordinului de protecție, ci dimpotrivă, dovedește un refuz din partea reclamantilor de a se implica în identificarea unei soluții care să nu vatăme interesele niciuneia dintre părți, preferând postura de victimă ce urmează a fi protejată prin intervenția forței coercitive a statului doar în direcția limitării drepturilor pârâtului, considerând că numai prin limitarea drepturilor pârâtului poate fi asigurată protecția lor, a victimelor.

Instanța reține că victima însăși nu a respectat măsurile dispuse prin ordinul anterior (în condițiile în care pârâtului i s-a interzis orice contact cu victima, victima însăși provoacă pe pârât la discuții, ceea ce implică stabilirea unui contact verbal, pentru ca ulterior să invoce nerespectarea de către agresor a interdicției de a i se adresa, aspect ce ar determina, după aprecierea reclamantei, prelungirea interdicțiilor impuse pârâtului); situația de fapt este reținută de instanță din înregistrarea audio – în care fiul părților reproșează

tatălui că putea să răspundă politicos solicitărilor mamei, reproș ce confirmă prezumția că reclamanta a fost cea care a stabilit un contact verbal cu pârâtul.

Constatând, pe de o parte, că starea de pericol invocată nu a fost dovedită, iar pe de altă parte, că reclamanta însăși a provocat nerespectarea măsurilor dispuse (neputându-se stabili dacă în acest fel s-a creat o nouă stare de pericol), instanța reține netemeinicia cererii de emitere a unui nou ordin de protecție.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge ca neîntemeiată cererea, având ca obiect „emitere ordin de protecție”, privind pe reclamantă N.A., cu domiciliul ales în București, Sector 6, în contradictoriu cu pârâtul I.N., domiciliat în București, Sector 6.

Cu recurs în 3 zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 7 decembrie 2012.

NOTĂ

Prin ordinul de protecție emis inițial a fost limitat dreptul de folosință al pârâtului asupra camerei nr. 1 din apartamentul ce constituie domiciliul comun și a fost interzis orice contact al pârâtului cu victima. Imobilul în care conviețuiau părțile era un apartament de bloc care nu putea fi partajat, astfel încât aceștia să conviețuiască fără a intra în contact, de vreme ce dependențele (baie, bucătărie, hol de acces) erau comune. În această situație apare ca fiind evidentă imposibilitatea respectării ordinului de protecție de către părți, dar și supravegherea respectării acestuia de către organele de poliție. Faptul că instanța respinge cererea pe considerentul că nu s-a făcut dovada stării de pericol iminent și că dintr-o convorbire telefonică avută de fiul părților cu pârâtul ar fi reieșit faptul că reclamanta ar fi fost cea care nu a respectat ordinul de protecție, nu face altceva decât să adâncească efectele primului ordin de protecție care nu a avut rolul de a aplana conflictul dintre părți, ci dimpotrivă, l-a accentuat, fapt ce rezultă din atitudinea reclamantei de a părăsi imobilul împreună cu minorul și de a se muta cu chirie.

Cerere respinsă întrucât nu a fost dovedită. Soluție pronunțată chiar în ziua depunerii cererii. Reclamanta nu a formulat apel

(Judecătoria Sectorului 3 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 13 decembrie 2016, pronunțată de Judecătoria Sector 3 București, s-a constatat faptul că, prin cererea înregistrată pe rolul judecătoriei, la data de 13 decembrie 2016, reclamanta-victimă U.A., în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.U., a solicitat emiterea unui ordin de protecție prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de victimă – 300 m, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime față de locuința reclamantei din București, Sector 3, față de locuința din București, Sector 3, față de școală X și față de clinica X, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu victima, obligarea pârâtului de a urma ședințe de consiliere psihologică.

În motivarea cererii, reclamanta-victimă a arătat că îl cunoaște pe pârât din 2015 și a avut o relație de 1 an cu acesta. În luna decembrie, s-au mutat împreună în casa părinților lui, locuind împreună cu aceștia și cu sora pârâtului. Pe perioada în care au locuit împreună cu acesta reclamanta a avut loc de muncă, dar se ocupa și de treburile casei (mâncare, curățenie), precum și de sora mai mică a pârâtului, pe care o ducea și o lua de la grădiniță. De multe ori, chiar și mama pârâtului era nemulțumită dacă reclamanta nu făcea cele necesare prin casă din lipsă de timp. În situațiile în care interveneau certuri între părți, pârâtul îi vorbea urât și o îmbrâncea. Îi cerea foarte des bani, iar dacă nu îi dădea se enerva foarte tare și îi vorbea urât. Ulterior, a aflat de la mama lui că pârâtul merge la jocuri de noroc, unde cheltuia toți banii, astfel că s-a întâmplat să îi fure bani și bijuterii de aur. În luna octombrie 2016 reclamanta a decis să se despartă de pârât, deoarece nu a mai suportat să cheltuiască bani pe jocuri de noroc și să îi ceară mereu, dar și din cauza faptului că acesta avansa în agresivitate, începând să ridice mâna spre reclamantă pentru a o lovi. Pârâtul era și foarte gelos, mereu îi controla telefonul pentru a verifica cu cine a vorbit sau cu cine schimbă mesaje prin diverse aplicații. După momentul despărțirii, pârâtul a început să o hărțuiască, prin apeluri telefonice repetate, prin mesaje nenumărate pe telefon, precum și prin alte mesaje pe e-mail. Și-a schimbat numărul de telefon, însă a reușit să afle noul număr și să continue trimiterea de sute de mesaje, devenind insuportabil de insistent. Mai

mult, acesta a aflat parola de la adresa de e-mail și a intrat pe contul reclamantei trimițând mesaje către alte persoane ca și cum ar fi fost de la reclamantă.

Pârâtul dorește să se întoarcă la reclamantă, deoarece are nevoie în primul rând de banii acesteia, familia sa având o situație materială precară, iar tot ajutorul pe care reclamanta l-a dat cât a locuit cu pârâtul le-a prins foarte bine. Pe de altă parte, este posibil ca pârâtul să fi dezvoltat o reală obsesie cu privire la reclamantă și să nu poată accepta ideea despărțirii, însă, oricare ar fi motivele și scopul său, nu are niciun drept să îi deranjeze viața cu modul în care se comportă. Văzând că reclamanta nu răspunde la niciun mesaj, pârâtul a început să o urmărească, a venit de multe ori la locul ei de muncă și a lăsat mesaje scrise prin care îi transmite că dorește să se împace. Prin acest comportament pârâtul îi pune în pericol locul de muncă, deoarece reclamanta lucrează ca și psihoterapeut, cu copii cu autism, or părinții acestor copii și colegii de serviciu sunt deranjați de intervențiile insistente ale acestuia.

A fost la poliție de trei ori pentru a reclama faptele pârâtului, însă niciodată nu a fost luată în seamă de agenții de poliție, aceștia spunându-i că este „doar un băiat amorezat”.

La data de 29 noiembrie 2016, în jurul orei 20:30, reclamanta a ieșit de la locul de muncă și s-a dus la cumpărături la magazinul X din zonă, fiind foarte atentă să nu apară de undeva. Nici nu a reușit să ajungă la ușa magazinului, că s-a auzit strigată de pârât, care a înaintat spre ușa de intrare a magazinului, i-a blocat accesul, spunând că merge și el cu reclamanta la cumpărături. Nu a fost de acord cu reclamanta când aceasta i-a spus să o lase în pace, a împins-o spre ușa magazinului, însă a intervenit paznicul din magazin și a ajutat-o să intre în magazin, el nu a intrat; reclamanta a sunat la 112 și a sosit un echipaj de poliție de la Secția X, însă pârâtul plecase. Tot incidentul a fost înregistrat de camerele de supraveghere ale magazinului X, însă au refuzat să îi predea înregistrarea și au spus că numai la cererea unor organe abilitate (poliție, instanță) vor preda acea înregistrare. A depus și plângere.

Nici după acest incident pârâtul nu și-a schimbat atitudinea, continuă să o agaseze cu mesaje telefonice și prin e-mail, prin care insistă să continue relația.

Cererea a fost întemeiată pe dispozițiile Legii nr. 217/2003.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține că părțile au întreținut o relație de concubinaj, care a durat timp de un an de zile și s-au despărțit de fapt în luna octombrie 2016. Reclamanta a luat această decizie

întrucât pârâtul cheltuia banii pe jocuri de noroc și îi cerea bani mereu, avansând și în agresivitate, respectiv ridica mâna spre ea pentru a o lovi.

Reclamanta-victimă a susținut că și-a schimbat numărul de telefon, însă acesta a aflat noul număr de telefon, la fel, și-a schimbat parola de la adresa de e-mail, dar pârâtul i-a aflat noua parolă și a continuat să îi trimită mesaje. Susținerile reclamantei că și-a schimbat numerele de telefon, parole de e-mail ce ar fi fost ulterior descoperite de pârât, nu pot fi primite de instanță, singura explicație fiind aceea că știe toate aceste date de la „prieteni” ei, din lectura mesajelor trimise de pârât se observă cu ușurință că acesta are un limbaj agramat, cu siguranță nu este un expert în probleme de IT. Oricum, din mesajele trimise de pârât nu rezultă că o amenință în vreun fel, agresiunile descrise de reclamanta-victimă în cuprinsul cereri de emitere ordin de protecție nu sunt susținute de niciun mijloc de probă, reclamanta-victimă nu a dovedit existența unui pericol iminent, simpla sa temere că pârâtul-agresor ar putea face ceva împotriva sa nu este suficientă pentru ca instanța să dispună emiterea unui nou ordin de protecție. Instanța remarcă și atitudinea reclamantei care declară în cuprinsul cereri că ea nu trebuie să își schimbe viața (telefonul, adresa, locul de muncă) pentru a scăpa de agresiunile pârâtului, ceea ce înseamnă că nu îi este chiar atât de frică de pârât precum susține.

Pentru considerentele de sus expuse, reținând că pericolul invocat de reclamanta-victimă nu a fost dovedit cu niciun mijloc de probă deus la dosar, instanța urmează a respinge cererea de emitere a ordinului de protecție, ca neîntemeiată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge ca neîntemeiată cererea formulată de reclamanta-victimă U.A., cu domiciliul în București, Sector 3, față de locuința fără forme legale din București, Sector 3, în contradictoriu cu pârâtul-agresor U.U., cu domiciliul în București, Sector 3.

NOTĂ

Instanța respinge cererea întrucât prin probele administrate reclamanta nu a reușit să dovedească susținerile inserate în cerere. Mesajele telefonice transmise de către pârât nu au fost de natură să creeze o stare de pericol pentru victimă, iar faptul că

aceasta consideră că nu trebuie să-și schimbe viața (telefonul, adresa, locul de muncă) pentru a scăpa de pârât nu se încadrează în formele de violență reglementate de lege.

După respingerea ordinului de protecție victima a fost nevoită să se mute din nou, într-o altă locație întrucât locuința acesteia fusese devoalată de către instanță. În continuare victima se teme că agresorul o va găsi întrucât a dezvoltat o obsesie pentru persoana ei.

CERERE PENTRU REVOCAREA ORDINULUI DE PROTECȚIE RESPINSĂ

**Cerere pentru revocarea ordinului de protecție respinsă,
ca rămasă fără obiect**

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 25 iunie 2013, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, s-a constatat faptul că, prin cererea introdusă pe rolul acestei instanțe la data de 9 aprilie 2013 de către reclamantul I.N., s-a solicitat, în contradictoriu cu pârâta Ș.A., revocarea ordinului de protecție dispus împotriva sa prin sentința civilă din data de 13 decembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București.

La data de 25 aprilie 2013 pârâta a depus la dosar întâmpinare, solicitând respingerea ca neîntemeiată a acțiunii; cu cheltuieli de judecată.

Instanța a încuviințat și a administrat pentru părți proba cu înscrisuri (fiind depuse la dosar, în copie, înscrisuri de către reclamant la filele 4-15, 18-22, 94-98, iar de către pârât, la filele 33-53).

Au fost înaintate la dosar, la solicitarea instanței, relațiile de la Secția de Poliție.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată că, prin sentința civilă din data de 13 decembrie 2012, pronunțată de Judecătoria Sectorului 5 București, a fost emis un ordin de protecție împotriva pârâtului I.N. și în favoarea reclamantei Ș.A., durata măsurilor urmând să fie de 6 luni de la data pronunțării.

În speță, instanța constată că, raportat la data pronunțării hotărârii, măsurile dispuse prin ordinul de protecție au expirat la data de 13 iunie 2013, la împlinirea a 6 luni de la pronunțarea sentinței civile din data de 13 decembrie 2012.

În consecință, ca urmare a încetării efectelor ordinului de protecție, instanța va respinge cererea de revocare a acestuia ca rămasă fără obiect, fără a mai intra în cercetarea acesteia pe fond.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Respinge ca rămasă fără obiect cererea formulată de reclamantul I.N., cu domiciliul în București, Sector 5, în contradictoriu cu pârâta Ș.A., cu domiciliul în București, Sector 5.

Cu recurs în trei zile de la pronunțare.

Pronunțată în ședință publică, azi, 26 iunie 2013.

NOTĂ

Cererea a fost depusă la data de 9 aprilie 2013 și soluționată la data de 25 iunie 2013, în cauză fiind acordate 5 termene de judecată. Este adevărat că, la momentul soluționării cererii de revocare, ordinul de protecție își încetase valabilitatea, acesta fiind dispus la data de 13 decembrie 2012.

**AGRESIUNE PSIHOLAGICĂ, AMENINȚARE CU MOARTEA.
VICTIMELE OBȚIN TREI ORDINE DE PROTECȚIE.
AGRESOR CONDAMNAT LA 6 LUNI ÎNCHISOARE CU
EXECUTARE ȘI LA MĂSURA DE SIGURANȚĂ A OBLIGĂRII
LA TRATAMENT MEDICAL**

Primul ordin de protecție se emite în favoarea reclamantei, a fiicei minore a părinților și a părinților reclamantei, pentru agresiuni psihologice

(Judecătoria Sectorului 4 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 30.10.2013, pronunțată de Judecătoria Sector 4 București - a constatat faptul că prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 23.10.2013, reclamanta N.A.A. a formulat în contradictoriu cu pârâtul U.I. cerere de emitere a unui ordin de protecție prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unui distanțe minime față de reclamantă, de minora U.A.A., de părinții reclamantei, precum și față de locuința reclamantei și unitatea de învățământ a minorei. S-a mai solicitat să i se interzică pârâtului orice contact inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu reclamanta.

În motivare, reclamanta a arătat pe larg calvarul la care este supusă de pârât, faptul că în permanență acesta îi adresează injurii, amenințări și tulbură liniștea blocului în care s-a mutat cu părinții săi încercând să scape de pârât. S-a mai arătat în ciuda numeroaselor plângeri, că pârâtul nu și-a schimbat comportamentul, fiind stabilit prin expertiză medico-legală că suferă de tulburare de personalitate antisocială.

În dovedire, au fost depuse în copie înscrisuri reprezentând acte de identitate, sentința de divorț, rezoluții, referate și ordonanțe ale organelor de cercetare penală, certificate medico-legale, scrisori medicale și numeroase injurii și amenințări adresate în scris de pârât.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta a fost căsătorită cu pârâtul din data de 07.11.2004 până în anul 2007, când s-a pronunțat sentința de divorț. Din căsătoria părinților a rezultat minora U.A.A., născută la data de 08.08.2006. Încă din timpul

căsătoriei comportamentul pârâtul a început să devină violent, fizic și verbal motiv pentru care reclamanta a fost nevoită să se mute împreună cu părinții săi. Pentru a evita situațiile delicate, pârâtul venind zi de zi să facă scandal la ușa părinților săi, reclamanta și familia sa au decis să se mute, însă pârâtul a aflat și noua adresă și-a reluat comportamentul recalcitrant.

Din înscrisurile depuse rezultă faptul că pârâtul în mod continuu adresează amenințări cu moartea la adresa reclamantei, folosind un limbaj trivial, atât de vulgar încât duce la concluzia că a renunțat la orice formă de autocontrol.

Pericolul pe care pârâtul îl reprezintă pentru reclamantă și familia acesteia este evident din moment ce nu s-a oprit la violențe verbale ci a distrus și bunuri aparținând familiei reclamantei și chiar a lovit-o pe aceasta, așa cum rezultă din certificatele medico-legale depuse la dosar.

Pârâtul este cunoscut ca fiind o persoană violentă și, în ciuda numeroaselor sesizări adresate organelor de cercetare penală și sancțiunilor administrative aplicate, comportamentul său nu s-a modificat.

Starea de pericol este accentuată de faptul că pârâtul a fost diagnosticat cu „tulburare de personalitate antisocială” și își exercită manifestările violente de față cu oricine inclusiv cu minora, actele sale fiind de natură să tulbure echilibrul afectiv al acesteia (din actele medicale rezultând că aceasta prezintă încă o tulburare emoțională de tip reactiv, tulburări de somn, generate de comportamentul pârâtului), aceste fapte determinând și aplicabilitatea dispozițiile art. 27 alin. (5) din Legea nr. 217/2003.

Actele pârâtului, manifestate împotriva fostei sale soții se subsumează noțiunii de violență în familie astfel cum este definită de art. 3 și 4 raportat la art. 5 lit. b) din Legea nr. 217/2003.

Având în vedere cele expuse mai sus, constatând că viața integritatea fizică și psihică a reclamantei, a fiicei acesteia și a părinților reclamantei sunt puse în prezent în pericol de actele de violență săvârșite de către pârât, fiind deci îndeplinite condițiile impuse de art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217/2003, instanța va admite cererea de emitere a ordinului de protecție introdusă de reclamanta N.A.A., împotriva pârâtului U.I.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea formulată de N.A.A. în contradictoriu cu pârâtul U.I.

Obligă pârâtul să păstreze o distanță minimă de 300 de metri față de reclamantă, de minoră U.A.A., și de părinții reclamantei precum și de locuința reclamantei din București, sector 4 și de instituția de învățământ a minorei.

Interzice pârâtului orice contact inclusiv telefonic, prin corespondență sau orice alt mod cu reclamanta.

Obligă pârâtul să urmeze consiliere psihologică.

Al doilea ordin de protecție se emite pe fondul încălcării de către agresor a primului ordin. Se reține un comportament ce denotă iresponsabilitate, agresorul proferează insulte și amenințări atât la adresa petentei cât și a unor judecători

(Judecătoria Sectorului 4 București, extras sentință)

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe sub numărul de mai sus la data de 11.04.2014 astfel a fost precizată la termenul de judecată de la 13.05.2014, petenta N.A.A. a formulat în contradictoriu cu intimatul U.I., fostul său soț, cerere de emitere a unui nou ordin de protecție prin care să se dispună obligarea intimatului la păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de petentă, față de minora A., față de locuința petentei, din București sector 4, precum și față de unitatea de învățământ școlară unde învață minora; interzicerea pentru intimat de a avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu petenta; obligarea intimatului de a urma consiliere psihologică.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin sentința civilă din data de 15.06.2007 pronunțată de Judecătoria sectorului 4 București în dosarul numărul xxx/2007, rămasă irevocabilă la data de 01.10.2008, astfel cum a fost schimbată de căile de atac, s-a dispus desfacerea căsătoriei încheiate de petenta N.A.A. cu intimatul U.I. prin divorț din culpă cu intimatul, încredințarea către petentă, spre creștere și educare, a minorei U.A.A., obligarea intimatului la plata unei pensii de întreținere lunare în favoarea minorei și stabilirea dreptului intimatului de a-și vizita fiica minoră în prima și a treia vineri a fiecărei luni, de la orele 15.00 până la orele 17.00, la sediul Direcției de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 4 în prezența unui asistent social.

În prezent, petenta locuiește împreună cu minora U.A.A și cu părinții săi, N.N. și N.A., la adresa din București sectorul 4, în timp ce intimatul locuiește la adresa din București sectorul 4.

Prin sentința civilă nr. xxx/30.10.2013 pronunțată de Judecătoria sectorului 4 București în dosarul nr. xxx/2013, s-a admis acțiunea formulată de petenta N.A.A. împotriva intimatului U.I și s-a dispus emiterea împotriva intimatului a unui ordin de protecție, valabil pe o durată de 6 luni, cuprinzând pentru intimat următoarele obligații și interdicții: obligarea intimatului la păstrarea unei distanțe de minim 300 de metri față de petentă, față de minoră U.A.A, fiica părților, față de părinții petentei, N.N. și N.A., față de locuința petentei, din București, sectorul 4 precum și unitatea școlară unde învață minoră; interzicerea pentru intimat de a avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu petenta; obligarea intimatului de a urma consiliere psihologică.

La data de 11.04.2014, petenta N.A.A. a sesizat Judecătoria sectorului 4 București cu cererea de emitere a unui nou ordin de protecție împotriva intimatului U.I, în privința sa, a fiicei minore a părților și a părinților săi.

Trecând la analizarea cererii de emitere a unui nou ordin de protecție formulat de petenta N.A.A., instanța constată că în cauza există indicii că, în lipsa măsurilor de protecție, viața și integritatea fizică și psihică ale petentei, ale fiicei sale minore și ale părinților săi vor fi puse în pericol de către intimat, câtă vreme, potrivit înscrisurilor și a fotografiilor depuse la dosar de către petentă, pe care intimatul nu le-a contestat, acesta nu a respectat dispozițiile ordinului de protecție anterior, venind în mai multe rânduri la domiciliul petentei, unde a lăsat diverse obiecte, printre care și un CD cu conținut pornografic, însoțit de biletele scrise de intimat, cuprinzând însemnări fără nici o logică, cuvinte obscene, injurii și amenințări adresate petentei și fiicei minorei a părților, comportament ce denotă iresponsabilitate și chiar posibilitatea existenței unor probleme grave de natură psihică. Această concluzie se desprinde și din cererile depuse de intimat personal la dosarul cauzei de față, în care fără a avea logică și coerență în exprimare, acesta proferează insulte și amenințări nu numai la adresa petentei, ci chiar și la adresa unor judecători, denotând lipsa respectului față de autorități, pierderea capacității de auto-control și lipsa posibilității de reprezentare și de înțelegere a gravității faptelor sale și a consecințelor pe care acestea le-ar putea produce.

Or, în condițiile în care intimatul are un comportament irațional, iresponsabil și antisocial, ne mai fiind capabil ca, trecându-le prin filtrul conștiinței să își cenzureze pornirile de natură agresivă, acesta reprezintă un pericol real pentru petentă și pentru fiica minoră a părților, precum și pentru părinții petentei, împreună cu care aceasta locuiește. În acest sens, instanța reține că deși petenta și intimatul au divorțat de foarte mult timp, atenția intimatului

este îndreptată în continuare asupra fostei sale soții, datorită șicanelor permanente ale intimatului, incluzând vizite intempestive la domiciliul petentei, fosta sa familie trăind într-o stare de tensiune și de teamă permanentă și neputând avea o viață normală, mai ales în condițiile în care există riscul că violența a intimatului, manifestată deocamdată doar sub formă verbală, să se transforme oricând în violență fizică.

Având în vedere cele expuse mai sus, constatând îndeplinirea condițiilor impuse de art. 33 raportat la art. 23 alin. (1) din Legea nr. 217 /2003, republicată, instanța va admite cererea de emitere a unui nou ordin de protecție introdusă de petenta N.A.A. împotriva intimatului U.I., astfel cum această cerere a fost precizată.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cererea de emitere a unui nou ordin de protecție formulat de petenta N.A.A., cu domiciliul în București sectorul 4 împotriva intimatului U.I. cu domiciliu în București sectorul 4.

Prin prezentul ordin de protecție instituie în sarcină intimatului U.I. cu caracter provizoriu, respectiv pentru o perioadă de 6 luni de la data pronunțării hotărârii, următoarele obligații și interdicții:

- obligarea intimatului la păstrarea unei distanțe minime de 300 de metri față de petentă, față de minoră U.A.A, fiica părților, față de părinții petentei, N.N. și N.A., față de locuința petentei din București sector 4 și față de unitatea școlară unde învață minoră
- interzicerea pentru intimat de a avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu petenta.

Pe lângă măsurile anterior menționate, obligă pârâtul să urmeze, pe aceeași perioadă de 6 luni, consiliere psihologică în ceea ce privește relația sa cu petenta, fosta sa soție .

Agresorul este condamnat la pedeapsa închisorii și la măsura de siguranță a obligării la tratament medical, pentru amenințare și încălcarea ordinului de protecție

(Judecătoria Sectorului 4 București - Secția Penală, extras sentință)

Pe rol se află soluționarea cauzei penale privind pe inculpatul U.I. trimis în judecată pentru săvârșirea a 6 infracțiuni de amenințare prevăzute de art. 206

alin. (1) C. pen. și 3 infracțiuni de nerespectare a hotărârii judecătorești prevăzute de art. 32 din Legea nr. 217/2003, cu aplicarea art. 38 alin. (1) C. pen.

Deliberând asupra cauzei de față, instanța constată următoarele:

Prin rechizitoriul din data de 19.10.2016, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București a dispus trimiterea în judecată sub control judiciar a inculpatului U. I. pentru săvârșirea a 6 infracțiuni de amenințare prevăzute de art. 206 alin. (1) C. pen. și 3 infracțiuni de nerespectare a hotărârii judecătorești prevăzute de art. 32 din Legea nr. 217/2003, cu aplicarea art. 38 alin. (1) C. pen.

La data de 05.01.2017 instanța a dispus înlocuirea măsurii controlului judiciar față de inculpat cu măsura arestării preventive pe o perioadă de 30 de zile începând cu data punerii în executare a mandatului.

La data de 25.01.2017 Tribunalul București a admis contestația formulată de inculpat împotriva încheierii din ședința publică din data de 21.01.2017 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul nr. XXX/4/2016/a2, a desființat în totalitate această încheiere și a revocat arestarea preventivă a inculpatului, dispunând totodată punerea sa în libertate din executarea mandatului de arestare preventivă din data de 21.01.2017, dacă nu este reținut sau arestat în altă cauză.

Analizând coroborat ansamblul materialului probator administrat în cursul urmăririi penale și în cursul cercetării judecătorești, instanța reține următoarea situație de fapt: a amenințat-o pe persoana vătămată cu moartea prin intermediul unor înscrisuri care au fost lăsate în cutia poștală, producându-i acesteia o stare de temere, la 3 dintre aceste fapte (06.01.2014, 23.01.2014, 24.01.2014) încalcând ordinul de protecție stabilit prin sentința civilă din data de 30.10.2013 a Judecătoriei Sector 4 București.

Situația de fapt este fundamentată de mijloacele de probă administrate în cauză. Derularea evenimentelor astfel cum a fost reținută de organele judiciare reiese din declarațiile persoanei vătămate N.A.A., declarațiile martorilor N.A., S.M., F.N. care se coroborează cu înscrisurile pe care inculpatul le-a lăsat în cutia poștală a persoanei vătămate. De altfel, instanța reține că însuși inculpatul a recunoscut atât în cursul urmăririi penale, cât și în faza judecătorești fapta astfel cum aceasta a fost reținută în rechizitoriu.

Pe cale de consecință, din materialul probator aflat la dosarul cauzei rezultă mai presus de orice îndoială rezonabilă că faptele există, constituie infracțiuni, fiind săvârșite cu vinovăție de către inculpatul U.I.

În drept, prin actul de sesizare a instanței, faptele inculpatului U.I. care în zilele de 10.09.2013, 06.01.2014, 23.01.2014, 24.01.2014, 11.06.2015 și în cursul lunii februarie 2016 a amenințat-o pe persoana vătămată N.A.A. cu moartea prin intermediul unor înscrisuri care au fost lăsate în cutia poștală, producându-i acesteia o stare de temere, la 3 dintre aceste fapte (06.01.2014, 23.01.2014, 24.01.2014) încălcând ordinul de protecție stabilit prin sentința civilă din 30.10.2013 a Judecătorei Sector 4 București au fost încadrate juridic ca reprezentând infracțiunea de furt prev. de art. 228 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 41 alin. (1) C. pen.

Față de toate aceste împrejurări, instanța urmează a condamna pe inculpatul U.I la pedepse cu închisoarea pentru săvârșirea a 6 infracțiuni de amenințare prev. de art. 206 alin. (1) C. pen. și 3 infracțiuni de nerespectare a hotărârii judecătorești prevăzute de art. 32 din Legea nr. 217/2003, cu aplicare art. 38 alin. (1) C. pen.

Procedând în continuare la individualizarea judiciară a pedepsei, instanța va avea în vedere următoarele criterii și aspecte:

În privința împrejurărilor comiterii infracțiunilor instanța observă că inculpatul a acționat în mod sistematic, perseverând în activitatea sa infracțională pe parcursul unei perioade îndelungate de timp (septembrie 2013-februarie 2016). Totodată, instanța remarcă faptul că inculpatul a acționat în evident dispreț față de lege și organe judiciare în condițiile în care a continuat să se deplaseze la domiciliul persoanei vătămate și să lase în Cutia poștală înscrisuri care cuprindeau amenințări cu diverse forme de violență, dar și cu moartea, deși Judecătoria Sector 4 București pronunțase la data de 30.10.2013 sentința civilă nr. xxx.

Prin această sentință civilă Judecătoria a admis cererea formulată de N.A.A. în contradictoriu cu U.I. și i-a interzis acestuia din urmă să păstreze o distanță minimă de 300 metri față de fosta sa soție, interzicându-i totodată orice contact, inclusiv telefonic și prin corespondență. Impactul minim al acestei hotărâri asupra inculpatului și activității sale poate fi ușor dedus din faptul că acesta și-a continuat amenințările, dar mai ales din împrejurarea că inculpatul a înțeles să scrie noile amenințări, injurii și exprimări cu conținut obscen pe sentința civilă din data de 30.10.2013 care i-a fost comunicată (f. 124-126 d.u.p.).

Sub aspectul laturii civile, instanța va lua act că persoana vătămată N.A.A. nu s-a constituit parte civilă în cauză.

În legătură cu circumstanțele personale ale inculpatului, instanța constată că acesta nu este la prima faptă de această natură, fiind sancționat administrativ anterior pentru infracțiuni de distrugere și amenințare.

Prin urmare, instanța observă că inculpatul a beneficiat în trecut de clemența organelor judiciare, însă nu a înțeles gravitatea faptelor și nici clemența ce i-a fost arătată până în prezent.

Totuși, instanța va avea în vedere că inculpatul a manifestat o atitudine sinceră atât de-a lungul urmăririi penale, cât și în fața instanței de judecată, recunoscând faptele pentru care era cercetat. Mai mult de atât, instanța are în vedere că potrivit raportului de expertiză medico-legală psihiatrică (f. 203-212 d.u.p.), inculpatul a prezentat la data comiterii faptelor, dar și la momentul examinării medicale diagnosticul de tulburare de personalitate disocială.

Prin urmare, în stabilirea cuantumului pedepselor pentru infracțiunile săvârșite, instanța consideră că pedepse minime care să fie executate în regim de detenție sunt apte să determine o schimbare în comportamentul inculpatului și să conducă la reeducarea sa. Instanța consideră că dată fiind pericolozitatea socială a inculpatului și modul în care acesta se raportează la dispozițiile legale și organele judiciare chemate să asigure respectarea lor, executarea pedepselor în regim de detenție este esențială pentru reeducarea sa.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

1. În baza art. 206 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 396 alin. (10) C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I., fiul lui E. și A., născut la data de 22.03.1974 în București, domiciliat în București, Sector 4, cu antecedente penale la o pedeapsă de 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare (faptă comisă la 10.09.2013).

2. În baza art. 206 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 396 alin. 10 C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I. la o pedeapsă de 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare (faptă comisă la 06.01.2014)

3. În baza art. 206 alin. (1) C. pen. cu aplic. art. 396 alin. (10) C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I. la o pedeapsă de 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare (faptă comisă la 23.01.2014)

4. În baza art. 206 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 396 alin. (10) C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I. la o pedeapsă de 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare (faptă comisă la 24.01.2014)

5. În baza art. 296 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 396 alin. (10) C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I. la o pedeapsă de 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare (faptă comisă la 11.06.2015)

6. În baza art. 206 alin. (1) C. pen. cu aplicarea art. 396 alin. (10) C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I. la o pedeapsă de 2 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de amenințare (faptă comisă în cursul lunii februarie 2016)

7. În baza art. 32 din Legea nr. 217/2003 cu aplicarea art. 396 alin. (10) C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I. la o pedeapsă de o lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a hotărârii judecătorești (faptă comisă la 06.01.2014)

8. În baza art. 32 din Legea nr. 217/2003 cu aplicarea art. 396 alin. (10) C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I. la o pedeapsă de o lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a hotărârii judecătorești (faptă comisă la 23.01.2014)

9. În baza art. 32 din Legea nr. 217/2003 cu aplicarea art. 396 alin. (10) C. pr. pen. condamnă pe inculpatul U.I. la o pedeapsă de o lună închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de nerespectare a hotărârii judecătorești (faptă comisă la 24.01.2014)

În temeiul art. 38 alin. (1), 39 alin. (1) lit. b) C. pen. contopește cele șase pedepse de câte 2 luni închisoare fiecare și cele trei pedepse de câte o lună închisoare fiecare aplicată prin prezenta sentință în pedeapsa cea mai grea de 2 luni închisoare, la care adaugă un spor obligatoriu de 4 luni și 10 zile, pedeapsa finală fiind de 6 luni și 10 zile închisoare.

În baza art. 72 C. pen. deduce din pedeapsa aplicată durata reținerii de la data de 06.10.2016, ora 12.15 la data de 07.10.2016, ora 12.15 și a arestului preventiv de la 21.01.2017 la 25.01.2017 inclusiv.

În baza art. 109 alin. (1) C. pen. dispune luarea măsurii de siguranță a obligării la tratament medical față de inculpatul U.I., până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol.

Al treilea ordin de protecție se emite întrucât pârâtul adresează reclamantei amenințări cu acte de violență și cu răpirea minorei. În timp ce se afla în penitenciar a trimis mai multe scrisori reclamantei, părinților reclamantei și fiicei minore a părților în care folosea un limbaj extrem de obscen, insultător și amenințător

(Judecătoria Sectorului 4 București, extras sentință)

Prin acțiunea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data 09.08.2017, reclamanta N.A.A. a formulat în contradictoriu cu pârâtul UI, fostul soț, cerere de emiteră a unui ordin de protecție prin care să se dispună obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de minim 300m față de reclamantă, față de minora U.A.A., fiica părților, față de părinții reclamantei N.N. și N.A., față de locuința reclamantei, din București, sector 4, precum și față de unitatea școlară unde învață minora; Interzicerea pentru pârât de avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență, sau în orice alt mod, cu reclamanta; Obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică.

În motivarea, reclamanta a arătat, în esență că, deși pârâtul a fost condamnat definitiv pentru săvârșirea infracțiunilor de amenințare și de violență în familie, la momentul actual aflându-se în închisoare, acesta nu s-a liniștit, trimițându-i reclamantei și familiei sale scrisori de amenințare din închisoare.

Pârâtul UI deținut în Penitenciarul Rahova, legal citat, *nu a formulat întâmpinare.*

S-a atașat din oficiu, din sistemul informatic ECRIS, sentința penală nr. XXX pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul cu nr. XXX.

La termenul de judecată de la 10.08.2017, instanța a încuviințat pentru reclamantă și pentru pârât *proba cu înscrișuri.*

În cadrul probei cu înscrișuri, reclamanta a mai pus la dosar, în copie, scrisoare medicală.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Prin sentința civilă nr. XXX, anunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul nr. XXX, definitivă și irevocabilă, s-a dispus, printre altele, desfacerea căsătoriei încheiată de reclamanta N.A.A. cu pârâtul U.I. la data de 07.11.2004 prin divorț din culpa pârâtului, și încredințarea către reclamantă, spre creștere și educare, a minorei U.A.A., născută la data de 08.08.2006, instanța reținând

că pârâtul are un comportament violent față de soția sa, pe care a lovit-o, amenințat-o și a insultat-o.

Prin sentința civilă nr. XXX pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București s-a admis acțiunea formulată de reclamanta N.A.A. împotriva pârâtului U.I. și s-a dispus emiterea împotriva pârâtului a unui ordin de protecție, valabil pe o durată de 6 luni, cuprinzând pentru pârât următoarele obligații și interdicții: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de minim 300 m față de reclamantă, față de minora U.A.A., fiica părților, față de părinții reclamantei, N.N. și N.A., față de locuința reclamantei din București Sector 4, precum și față de unitatea școlară unde învață minora; interzicerea pentru pârât de avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență, sau în orice alt mod, cu reclamanta; obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică.

Prin sentința civilă nr. XXX pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București s-a admis acțiunea precizată formulată de reclamanta N.A.A. împotriva pârâtului UI și s-a dispus emiterea împotriva pârâtului a unui nou ordin de protecție, valabil pe o durată de 6 luni, cuprinzând pentru pârât următoarele interdicții: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de minim 300 m față de reclamantă, față de minora U.A.A., fiica părților, față de părinții reclamantei, N.N. și N.A., față de locuința reclamantei din București Sector 4, precum și față de unitatea școlară unde învață minora; Interzicerea pentru pârât de avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență, sau în orice alt mod, cu reclamanta; Obligarea pârâtului de a urma consiliere psihologică în ceea ce privește relația sa cu reclamanta.

Prin sentința penală nr. XXX, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul nr. XXX, definitivă, pârâtul U.I., a fost condamnat la o pedeapsă rezultantă de 6 luni și 10 zile închisoare pentru săvârșirea a șase infracțiuni de amenințare pe parcursul anilor 2013-2016 împotriva fostei sale soții, reclamanta N.A.A., și a infracțiunii de nerespectare a hotărârii judecătorești, pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul nr. XXX. Totodată, s-a luat față de pârâtul UI măsura de siguranță a obligării la tratament medical până la însănătoșire sau până la obținerea unei ameliorări care să înlăture starea de pericol. Faptele săvârșite de pârât au constat în amenințarea cu moartea a fostei sale soții prin intermediul unor înscrisuri lăsate în cutia poștală a acesteia.

În prezent, reclamanta locuiește împreună cu minora U.A.A. și cu părinții săi, N.N. și N.A., la adresa din București sector 4, în timp ce pârâtul se află încarcerat în Penitenciarul Rahova, în executare pedepsei anterior menționate.

La data de 09.08.2017 reclamanta N.A.A. a sesizat Judecătoria Sectorului 4 București cu cerere de emitere a unui ordin de protecție împotriva pârâtului UI, în privința sa, a fiicei minore a părților și a părinților săi.

Trecând la analiza cererii de emitere a ordinului de protecție, formulată de reclamanta N.A.A., instanța constată că în cauză există probe că viața și integritatea fizică și psihică ale reclamantei, ale fiicei sale minore și ale părinților săi sunt puse în pericol de către pârât.

Astfel, conform înscrisurilor depuse de reclamantă la dosarul cauzei, necontestate de pârât, în cursul lunilor iunie-iulie 2017, în timp ce se afla în penitenciar, acesta a trimis mai multe scrisori reclamantei, părinților reclamantei și fiicei minore a părților, în care folosind un limbaj extrem obscen, pârâtul își insultă fosta soție, pe părinții acesteia și chiar pe fiica minora părților, în vârstă de numai 11 ani, și îi adresează reclamantei amenințări cu acte de violență și cu răpirea minorei, acuzând-o pe reclamantă de situația sa actuală. Ținând cont de trecutul agresiv al pârâtului, faptul că acesta continua să își hărțuiască fosta familie și chiar pe fiica sa minora și din spatele gratiilor denotă o pericolozitate deosebită a sa, cu atât mai accentuată cu cât incoerența exprimării și limbajul trivial folosit vădesc existența unor tulburări de natură psihiatrică, aspect reținut, de altfel, și prin sentința penală, nr. XXX a Judecătoriei Sectorului 4 București.

Acest comportament deviant al pârâtului îi împiedică pe reclamantă, pe fiica părților și pe părinții reclamantei să ducă o viață normală, liniștită și sigură, aceștia trăind într-o permanentă teroare, temându-se că pârâtul le va putea face oricând un rău, inclusiv unul de natură fizică, mai ales că în viitorul apropiat acesta se va elibera din penitenciar. Actele de violență verbală și psihologică săvârșite de pârât prin intermediul scrisorilor de care s-a făcut vorbire anterior sunt apte, în contextul manifestărilor comportamentale anormale trecute ale pârâtului, să pună în pericol integritatea psihică, a părinților săi și a fiicei părților. De altfel, sănătatea reclamantei a și fost afectată din cauza comportamentului pârâtului, conform scrisorii medicale depuse de aceasta la dosar, eliberată la data de 17.01.2017 de medicul psihiatru UAA, reclamanta fiind diagnosticată din luna ianuarie 2014 cu episod depresiv agravat reactiv și cu tulburare depresivă, în prezent aflându-se sub tratament, cu evoluție oscilantă. În plus, așa cum s-a arătat, există riscul ca după eliberarea din penitenciar, pârâtul să atenteze și la integritatea fizică a persoanelor amintite, ținând cont de amenințările proferate prin scrisorile transmise acestora.

Având în vedere cele expuse mai sus, constatând îndeplinite condițiile impuse de art. 23 din Legea nr. 217/2003, republicată, instanța va admite cererea de emitere a ordinului de protecție introdusă de reclamanta N.A.A. împotriva pârâtului U.I.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite cerea de emitere a ordinului de protecție formulată de reclamanta N.A.A., CNP XXX, cu domiciliul în București Sector 4, împotriva pârâtului U.I., fiul lui I.N. și A.T., născut la data de XXX, în București, CNP XXX, cu domiciliul în București, Sector 4, în prezent încarcerat în Penitenciarul Rahova.

Prin prezentul ordin de protecție instituie în sarcina pârâtului U.I., cu caracter provizoriu, respectiv pentru o perioadă de 6 luni de la data pronunțării hotărârii, următoarele obligații și interdicții:

– Obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe de minim 300 m față de reclamantă, față de minora U.A.A., fiica părților care locuiește cu mama sa, față de părinții reclamantei N.N. și N.A. ambii cu domiciliul în București Sector 4, față de locul de muncă al reclamantei, precum și față de unitatea școlară unde învață minora;

– Interzicere pentru pârât de a avea orice fel de contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu reclamanta.

Pe lângă măsurile anterior menționate, instanța va obliga pârâtul să urmeze pe aceeași perioadă de 6 luni, consiliere psihologică în ceea ce privește relația sa cu reclamanta, fosta sa soție.

Dispune, totodată, pe aceeași perioadă de 6 luni, luarea următoarelor măsuri de control a respectării ordinului de protecție și pentru prevenirea încălcării acestuia: obligarea pârâtului de a se prezenta periodic, respectiv de două ori pe lună, la secția de poliție competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție, aceasta din urmă stabilind în concret zilele de prezentare, măsură ce se va aplica după eliberarea pârâtului din penitenciar.

NOTĂ

În mod corect instanțele au apreciat starea de pericol în care se aflau: reclamanta, fiica minoră și părinții reclamantei și au dispus în favoarea acestora ordine de protecție. De asemenea agresorul a fost condamnat la pedeapsa închisorii însă, cu toate că se afla în penitenciar acesta exercita agresiuni psihice asupra

victimelor transmițându-le mesaje obscene și de amenințare chiar cu răpirea minorei.

Faptul că agresorul continua să amenințe victimele chiar din penitenciar este de natură să sporească teama acestora, dovadă că reclamanta se află sub tratament psihiatric, fiind diagnosticată cu tulburare depresivă.

Este de notat faptul că instanța penală a apreciat în mod corect starea de pericol în care se aflau victimele, ca urmare a comportamentului deviant al agresorului și a dispus împotriva acestuia și măsura de siguranță a obligării la tratament. Această măsură presupune dispensarizarea psihiatrică ambulatorie a agresorului, iar în cazul în care acesta nu se prezintă la medic și nu urmează tratamentul prescris se va dispune împotriva sa măsura de siguranță a internării medicale într-un spital de psihiatrie de maximă siguranță.

Din monitorizarea cazului și din relatările victimei agresorul și-a continuat comportamentul deviant chiar din penitenciar, numai după ultimul ordin de protecție (10.08.2017) acestuia nu i s-a mai dat posibilitatea să trimită scrisori către victime. Exercițarea pedepsei nu l-a făcut pe agresor să se reabiliteze și considerăm că după ispășirea acesteia comportamentul său nu va înceta iar victimele se vor afla în continuare într-o stare iminentă de pericol.

VICTIMA UCISĂ DEȘI ERA BENEFICIARA UNUI ORDIN DE PROTECȚIE

Acte de violență fizică și psihică grave. Agresor bolnav psihic. Respingerea cererii de încredințare a minorilor. Lăsarea în grija agresorului a fetei în vârstă de 5 ani

(Judecătoria Sectorului 5 București, extras sentință)

Prin sentința civilă din data de 05.01.2016, pronunțată de Judecătoria Sector 5 București a constatat faptul că prin cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 14.12.2015, reclamanta U.A.A., în contradictoriu cu pârâtul U.E., a solicitat emiterea unui ordin de protecție prin care să se instituie următoarele măsuri: obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de victimă, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de copiii victimei sau față de alte rude ale acesteia, obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime determinate față de reședința, locul de muncă, sau unitatea de învățământ a persoanei protejate, respectiv Școala Generală nr. X, Școala Generală nr. XX, Grădinița nr. X, și locuința sa, interzicerea oricărui contact, inclusiv telefonic, prin corespondență sau în orice alt mod, cu victima, interdicția pentru pârât de a se deplasa în anumite localități sau zone determinate pe care victima le frecventează ori le vizitează periodic, încredințarea copiilor minori sau stabilirea reședinței acestora, suportarea de către pârât a chiriei și/sau a întreținerii pentru locuința temporară unde victima, copiii minori sau alți membri ai familiei locuiesc ori urmează să locuiască din cauza imposibilității de a rămâne în locuința familială.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că solicită ca emiterea ordinului de protecție să se facă atât în ceea ce o privește pe ea cât și pe cei 5 minori, întrucât pârâtul este foarte agresiv atât cu reclamanta, cât și cu minorii, motiv pentru care a formulat plângere la Secția de Poliție. Totodată a solicitat instanței să dispună ca pârâtul să nu mai aibă acces la unitățile de învățământ la care învață minorul. Arată instanței că de 3 luni, de când a părăsit locuința împreună cu minorii, aceștia nu au mai frecventat cursurile unităților de învățământ decât 10 zile, pentru că pârâtul mergea și îi lua de acolo, îi agresa fizic și verbal sau îi ducea în anumite locuințe și îi ținea acolo.

În dovedirea cererii, reclamanta nu a atașat înscrisuri.

Deși legal citat, pârâtul nu a depus întâmpinare, dar la termenul din data de 23.12.2015, s-a prezentat în fața instanței, exprimându-și poziția procesuală. Totodată, la acest termen de judecată, instanța a încuviințat ambelor părți proba cu înscrisuri, și proba testimonială în cadrul căreia să fie audiat câte un martor pentru fiecare parte, în temeiul art. 255 alin. (1) raportat la art. 258 C. pr. civ., considerându-le a fi admisibile, pertinente și concludente soluționării cauzei.

La termenul de judecată din data de 04.01.2016, instanța a rămas în pronunțare asupra fondului cauzei, amânând pronunțarea la data de 05.01.2016.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța reține următoarele:

Potrivit susținerilor părților, reclamanta și pârâtul au avut o relație de concubinaj, din care au rezultat minorii U.N.L., născut la data de 22.03.2004, U.A.A., născută la data de 17.06.2006, U.A.A., născută la data de 16.07.2008 și U.A.A., născută la data de 22.02.2010, dar reclamanta a decis să rupă relația, aceasta părăsind locuința comună în luna septembrie 2015. Inițial minorii au rămas în grija tatălui, dar la data de 09.11.2015, acesta i-a dus reclamantei pentru că nu îi mai putea întreține, în prezent minorii locuind împreună cu reclamanta, cu fiica cea mare a reclamantei rezultată dintr-o altă relație și cu actualul concubin al acesteia, mai puțin fiica cea mică care a fost luată de pârât fără acordul reclamantei și care în prezent se află în grija pârâtului.

Din probele administrate în cauză, instanța reține ca urmare a deciziei reclamantei de a încheia relația de concubinaj, pârâtul a exercitat acte de violență verbală și psihică în sensul art. 3 din Legea nr. 217/2003, care cauzează vădite suferințe de ordin psihic reclamantei.

De asemenea, instanța reține că și anterior pârâtul a exercitat acte de violență fizică asupra reclamantei, lovituri care sunt confirmate și de actele medicale depuse de reclamantă la dosar. Astfel, din certificatul medico-legal nr. A2/1109/0603/2015 emis de INML Mina Minovici rezultă că în data 04.03.2015 reclamanta a suferit un traumatism cranio-facial prin lovire cu și de corp/ plan dur, prezentând contuzie endobucală buză superioară, contuzie forte articulație radiocarpiană dreaptă, contuzie cot stâng, contuzie gambă bilateral, leziunile traumatiche necesitând 30-35 zile îngrijiri medicale, mâna dreaptă fiind imobilizată în aparat gipsat antebraț-palmar. Cu privire la aceste acte de violență, reclamanta a formulat plângere penală împotriva

pârâtului la data de 5.03.2015 pentru infracțiunea de lovire și alte violențe, pe care și-a retras-o, cauza fiind clasată.

Mai are în vedere instanța că la data de 29.09.2015 reclamanta a formulat o plângere penală împotriva pârâtului sub aspectul săvârșirii infracțiunii de amenințare.

De asemenea, instanța constată că reclamanta a apelat SNUAU 112 la datele de 12.03.2015, 13.10.2015, 22.10.2015, 02.11.2015, 09.11.2015 pentru a cere intervenția organelor de poliție și ambulanță.

Instanța reține că există indicii că pârâtul a exercitat violențe fizice și asupra minorului U.N.L., susținerile reclamantei în acest sens coroborându-se cu cele declarate de minor cu ocazia ascultării sale de către instanță și cu certificatul medico-legal nr. A2/ 5900/23.10.2015, din care rezultă că la data de 23.10.2015 când a fost examinat, minorul prezenta leziuni traumatice (bosa frontală dreaptă echimoză palid-violacee, suprasprâncenos stâng echimoză violacee, retroauricular stânga excoriație superficială, mandibular stâng echimoză violacee) care s-au putut produce prin lovire cu corp dur, pot data din 22.10.2015 și nu necesită zile de îngrijiri medicale. Cu privire la aceste acte de violență reclamanta a formulat plângere împotriva pârâtului pentru rele tratamente aplicate minorului.

Din răspunsul transmis de Spitalul Clinic de Psihiatrie „Prof. Dr. Alex. Obregia” reiese că pârâtul a fost diagnosticat cu tulburări mentale și de comportament, fiind internat la această unitate spitalicească în perioada 01.12.1982 – 15.12.1982 cu diagnosticul „stare depresiv-anxioasă reactiv pe fond psihic dizarmonic, la un traumatism cranio-cerebral” și în perioada 12.03.2015 – 26.03.2015, cu diagnosticul „tulburare organică de personalitate”.

În privința violențelor exercitate, situația de fapt reținută conduce la concluzia că există indicii temeinice pentru a se reține existența din partea pârâtului a unor acte de violență fizică și psihică gravă, în sensul art. 3 din Legea nr. 217/2003, exercitate asupra victimei reclamante, violențe care au dus la grave perturbări ale desfășurării normale a existenței acesteia. Mai exact, instanța reține că aceasta trăiește sub o temere constantă a violențelor pârâtului, temere pe care în mod evident, o încearcă și minorii rezultați din relația de concubinaj, cât și minora N.A.A., fiica reclamantei din altă relație, care locuiesc împreună cu reclamanta.

Fiind audiați în camera de consiliu, minorii N.A.A. și U.N.L. au arătat că au fost agresați fizic de pârât, iar când locuiau împreună pârâtul provoca scandaluri, o bătea pe reclamantă și pe minori, le vorbea urât.

În drept, se reține că potrivit dispozițiilor art. 23 raportat la art. 24 alin. (2) din Legea nr. 217/2003 rep. instanța poate să emită un ordin de protecție prin care să se dispună pe o durată maximă de 6 luni, o serie de obligații și interdicții din cele prevăzute la art. 23 alin. (1) lit. a)-h) din același act normativ, în funcție de situația de fapt și de relațiile dintre părți.

Prin urmare, având în vedere faptul că din probele administrate rezultă că pârâtul a săvârșit împotriva reclamantei și a minorului UNL acte de violență fizică și că aceste acte a provocat suferințe fizice și psihice, iar celorlalți minori suferințe emoționale și psihologice, instanța apreciază că pentru înlăturarea stării de pericol se impune obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 100 m de reclamantă și de minorii N.A.A., U.N.L., U.A.A., U.A.A., cu excepția situațiilor în care se impune, potrivit legii, prezența concomitentă a ambelor părți în fața unor instanțe de judecată, a unor organe de urmărire penală sau a altor instituții și autorități publice. De asemenea va dispune obligarea pârâtului la păstrarea unei distanțe minime de 100 m de locuința reclamantei din București Sector 5 și de unitățile de învățământ ale minorilor, respectiv Școala Generală nr. X și Școala Generală nr. XX din București și va interzice pârâtului orice contact direct, telefonic sau de altfel cu reclamanta și cu minorii mai sus indicați, instanța apreciind că măsurile de protecție se impun a fi luate și față de minori deoarece din probele administrate rezultă că manifestările anti sociale ale pârâtului sunt orientate și asupra acestora sau au loc în prezența minorilor.

De asemenea, instanța va dispune obligarea pârâtului să se prezinte la Spitalul Clinic de Psihiatrie „Prof. Dr. Alex Obregia” – Departamentul de Reinserție Socială pentru o evaluare psihiatrică și să urmeze prescripțiile medicale ce vor fi recomandate în urma evaluării psihoterapeutice, pe întreaga perioadă a valabilității ordinului, apreciind că această măsură ar fi de natură să îl ajute pe pârât să găsească o altă modalitate de exprimare a nemulțumirilor legate de reclamantă și de decizia acesteia de a încheia relația, în măsura în care aceasta va înțelege importanța acestui demers și se va implica în mod real în desfășurarea lui, această măsură putând fi dispusă și de către instanță, din oficiu, față de prevederile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 217/2003.

Potrivit art. 24 din Legea nr. 217/2003, republicată, instanța va dispune ca măsurile ce urmează a fi dispuse prin ordinul de protecție, să fie luate pe perioada maximă de 6 luni, prevăzută de lege, începând cu data pronunțării prezentei hotărâri.

Cu privire la încredințarea provizorie a minorilor de către reclamantă, instanța urmează a o respinge, reținând că în prezent minorii se află cu mama lor, locuiesc împreună cu aceasta, iar pârâtului i s-a interzis apropierea de aceștia. Totodată, instanța apreciază că în prezent nu se impune cu necesitate „încredințarea” minorilor către reclamantă conform procedurii speciale a emiterii ordinului de protecție, reclamanta având posibilitatea de a solicita instanței exercitarea autorității părintești cu privire la minori și stabilirea locuinței acestora printr-o cerere pe procedura de drept comun. Cu privire la minora U.A.A., născută la data de 22.02.2010, instanța are în vedere că aceasta se află în grija tatălui și nu s-a dovedit că pârâtul a avut un comportament violent îndreptat împotriva minorei sau că minora ar fi în pericol în prezența tatălui sau că nu ar fi îngrijită în mod corespunzător, motiv pentru care nu este oportun a se dispune vreo măsură care să o privească pe minoră în cadrul unei asemenea cauze unde probele administrate sunt destul de sumare.

Prin urmare, analizând toate argumentele exprimate, instanța urmează a **admite în parte cererea de emiterie a unui ordin de protecție**, formulată de reclamantă.

SOLUȚIA PRONUNȚATĂ:

Admite în parte cererea formulată de reclamanta U.A.A., CNP XXX, cu domiciliul în București, sector 5, în contradictoriu cu pârâtul U.E., CNP XXX, cu domiciliul în București, sector 5.

Interzice pârâtului să se apropie la mai puțin de 100 m de reclamantă și de minorii N.A.A., U.N.L., U.A.A. și U.A.A., cu excepția situațiilor în care se impune, potrivit legii, prezența concomitentă a ambelor părți în fața unor instanțe de judecată, a unor organe de urmărire penală sau a altor instituții și autorități publice.

Interzice pârâtului să se apropie la mai puțin de 100 m de locuința reclamantei din București sector 5 și de unitățile de învățământ ale minorilor, respectiv Școala Generală nr. X și Școala Generală XX din București.

Interzice pârâtului orice contact direct, telefonic sau de altfel cu reclamanta și cu minorii mai sus indicați.

Obligă pârâtul să se prezinte la Spitalul Clinic de Psihiatrie „Prof. Dr. Alex. Obregia” –pentru o evaluare psihiatrică și să urmeze prescripțiile medicale ce vor fi recomandate în urma evaluării psihoterapeutice, pe întreaga perioadă a valabilității ordinului.

Respinge celelalte cereri ca neîntemeiate.

Măsurile de protecție sunt valabile timp de 6 luni de la pronunțare.

Executorie.

NOTĂ

Reclamanta a solicitat emiterea unui ordin de protecție pe fondul agresiunilor fizice (traumatism cranio-facial prin lovire cu și de corp/ plan dur, prezentând contuzie endobucală buză superioară, contuzie forte articulație radiocarpiană dreaptă, contuzie cot stâng, contuzie gambă bilateral leziunile traumatice necesitând 30-35 zile îngrijiri medicale) și psihice (amenințări cu moartea) pe care agresorul le exercita pe fondul bolii psihice de care suferea (acesta fiind diagnosticat cu tulburări mentale și de comportament și ulterior “tulburare organică de personalitate” fiind internat într-un spital de psihiatrie).

Deși reține actele de agresiune exercitate asupra reclamantei-victime dar și actele de agresiune fizică și psihică exercitate de pârât asupra minorilor instanța consideră că emiterea unui ordin de protecție în favoarea reclamantei este suficient pentru înlăturarea stării de pericol în care aceasta se află.

În ceea ce privește minorii, instanța consideră că „nu se impune cu necesitate <încredințarea> minorilor către reclamantă conform procedurii speciale a emiterii ordinului de protecție”, sugerând reclamantei să formuleze o cerere distinctă pentru exercitarea autorității părintești și stabilirea locuinței minorilor, pe calea dreptului comun.

Mai grav este faptul că, în ceea ce o privește pe minoră U.A.A., născută la dată de 22.02.2010, în vârstă de numai 5 ani (la dată pronunțării sentinței) „instanța are în vedere că aceasta se află în grija tatălui și nu s-a dovedit că pârâtul a avut un comportament violent îndreptat împotriva minorei sau că minoră ar fi în pericol în prezența tatălui sau că nu ar fi îngrijită în mod corespunzător, motiv pentru care nu este oportun a se dispune vreo măsură care să o privească pe minoră în cadrul unei asemenea cauze unde probele administrate sunt destul de sumare”.

În opinia noastră instanța a greșit lăsând în grija agresorului fetiță minoră, în vârstă de 5 ani, pe motiv că nu s-a făcut dovadă unui „comportament agresiv față de aceasta”, de vreme ce în motivarea hotărârii se rețin următoarele:

„din probele administrate rezultă că pârâtul a săvârșit împotriva reclamantei și a minorului U.N.L. acte de violență fizică și că aceste acte au provocat suferințe fizice și psihice, iar celorlalți minori suferințe emoționale și psihologice”.

De asemenea instanța a pierdut din vedere un fapt deosebit de grav, acela că pârâtul agresor fusese diagnosticat cu „tulburare organică de personalitate”, ceea ce presupune un comportament total imprevizibil, adică existența permanentă a unui pericol iminent pentru reclamantă și copiii minori.

Crima comisă de acesta, prin uciderea victimei în prezența copiilor minori reprezintă dovada comportamentului imprevizibil al pârâtului.

Deși pentru victimă și cei 5 minori este tardivă analiză acestei spețe, pentru noi cei implicați în combaterea fenomenului violenței domestice ar trebui să reprezinte un punct de referință iar pe viitor să încercăm să deducem consecințele neacordării unor măsuri de protecție, nu doar să analizăm stricto sensu probele sumare care se administrează într-un astfel de proces.

După tragedia produsă agresorul a fost trimis în judecată și condamnat la pedeapsa de 11 ani de închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de omor comis asupra unui membru de familie, instanța reținând că inculpatul ”a acționat cu o violență excesivă aplicându-i victimei mai mult de 20 de lovituri de cuțit cu intensitate deosebită, unele dintre lovituri provocând eviscerarea, precum și faptul că inculpatul a comis fapta unei persoane cu care se afla într-o relație de concubinaj, în urma căreia au rezultat 4 minori, pe fondul unor sentimente de gelozie” (Sentință penală pronunțată la data de 09.02.2017 de către Tribunalul București Secția I penală).

Victima a apelat la serviciile asociației după obținerea ordinului de protecție prin care fiica în vârstă de 5 ani a rămas la agresor, pentru a fi ajutată în demersurile ulterioare de stabilire a domiciliului minorilor la aceasta și exercitarea în

mod exclusiv a autorității părintești asupra celor 4 minori, consiliere psihologică dar și pentru a i se facilita accesul într-un adăpost specializat pentru victimele violenței în familie.

Serviciile i-au fost oferite de către asociație fiind consiliată juridic pentru formularea și depunerea cererii de mai sus la instanța de judecată, a fost inclusă în cadrul unui grup de suport psihologic și a fost redirecționată către Centrul aparținând Direcției Generale de Asistență Socială a Municipiului București.

Pe tot parcursul acordării serviciilor victima și-a manifestat în permanență îngrijorarea dacă fiica de 5 ani este bine îngrijită, dacă este hrănită, dacă merge la grădiniță, fiindu-i teamă că agresorul o bate și nu are deloc grijă de aceasta.

Victima a declarat în fața specialiștilor asociației că este fericită în casa în care locuiește acum, că nu dorește să se mai întoarcă la agresor afirmând că „este ca și cum mi-a ars casa și o iau din nou de la zero”.

În data de 4.07.2017 asociația a fost anunțată că doamna a fost ucisă de către fostul concubin în locuința acestuia unde se afla să își vadă fiica în vârstă de 5 ani.

Cazul a fost referit de către Asociația ANAIS către Asociația E-ROMNJA în vederea analizării oportunității depunerii unei plângeri la Curtea Europeană a Drepturilor Omului.

DESPRE ASOCIAȚIA ANAIS

Asociația ANAIS este o asociație al cărei scop principal îl reprezintă promovarea, respectarea și apărarea drepturilor femeilor, copiilor și tinerilor. Asociația își propune să acționeze pentru modificarea politicilor și legislației în beneficiul femeilor. Activăm în vederea sprijinirii victimelor violenței în familie prin dezvoltarea de servicii și implicare la nivel de politici publice în domeniu.

Pentru ducerea la îndeplinire a obiectivelor, Asociația a demarat mai multe colaborări cu instituții publice locale: Direcția Generală de Asistență Socială a Municipiului București, Direcția Generală de Poliție a Municipiului București, Direcția de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 1, unități spitalicești aflate pe raza municipiului București și alte ONG-uri din domeniu.

Asociația face parte din „Rețeaua pentru prevenirea și combaterea violenței în familie”. Asociația este membră în rețeaua europeană privind lupta împotriva violenței asupra femeilor – WAVE și în rețeaua europeană ENGAGE – European Network of Gynaecological Cancer Advocacy Groups, ce are ca principal obiectiv sprijinirea, informarea și îndrumarea femeilor diagnosticate cu diverse forme ale cancerului ginecologic.

Avem în desfășurare trei proiecte principale: „Stop violenței în familie” – oferind gratuit victimelor violenței în familie consiliere și îndrumare socială, consiliere juridică cu privire la drepturile acestora și în vederea obținerii unui ordin de protecție și consiliere psihologică; în cadrul Centrului de primire în regim de urgență destinat victimelor violenței domestice – Casa INVICTA oferim servicii de găzduire temporară, hrană, produse de igienă, consiliere psihologică, consultații medicale; „Da, te putem ajuta cu ceva” – consiliere psihologică (grupuri de suport) pentru femeile diagnosticate cu cancer la sân sau de col uterin; „Acțiuni caritabile și de susținere” pentru persoanele aflate în dificultate.

Oferim gratuit consiliere și îndrumare socială, consiliere juridică cu privire la drepturile victimelor violenței în familie, consiliere psihologică și psihoterapie pentru victimele violenței în familie (femei, bătrâni și copii), găzduire temporară, hrană, produse de igienă, consiliere psihologică, consiliere psihologică/psihoterapie pentru victimele abuzului sexual în care agresorul nu

este partener, psihoterapie suportivă de grup pentru femeile diagnosticate cu cancer la sân sau de col uterin (și nu numai).

Prin acțiunile caritabile organizate în principal cu ocazia sărbătorilor de Paște și Crăciun oferim beneficiarilor noștri produse alimentare, de curățenie și îngrijire personală, jucării, dulciuri și alte obiecte necesare. De asemenea, pe tot parcursul anului strângem obiecte electrocasnice, mobilier, haine și încălțăminte pe care le oferim beneficiarilor aflați în nevoie.

Pe raza Municipiului București (și nu numai), avem înregistrate în evidențele asociației un număr mare de femei aflate în dificultate, trăind în condiții insalubre, cu o alimentație deficitară, fiind private de produsele minime pentru un trai decent. De aceea acțiunile caritabile pe care le desfășurăm au ca scop creșterea calității vieții, în special, pentru femeile și copiii din familii defavorizate, prevenirea marginalizării sociale și incluziune socială a grupurilor vulnerabile.

Promovăm egalitatea de șanse între femei și bărbați prin sprijin acordat ridicării statutului social și creșterii vizibilității femeilor în profesii și comunitățile lor, activăm pentru combaterea violenței împotriva femeilor oferind servicii pentru protecția și asistența victimelor violenței în familie, inclusiv protecția minorului în fața violenței.

Anexa 1

Ciclul violenței domestice în șase faze Institutul de cercetare și formare JSI, 2007, Rujoiu, 2010

Ciclul violenței

Un ciclu al violenței în șase faze (Institutul de cercetare și formare JSI, 2007, Rujoiu, 2010), care ajută la înțelegerea comportamentului agresorului și victimei (figura 1), cuprinde:

1. Faza exploziei: are loc un acces de violență (bătaia); aceste accese își pot spori intensitatea de-a lungul timpului.

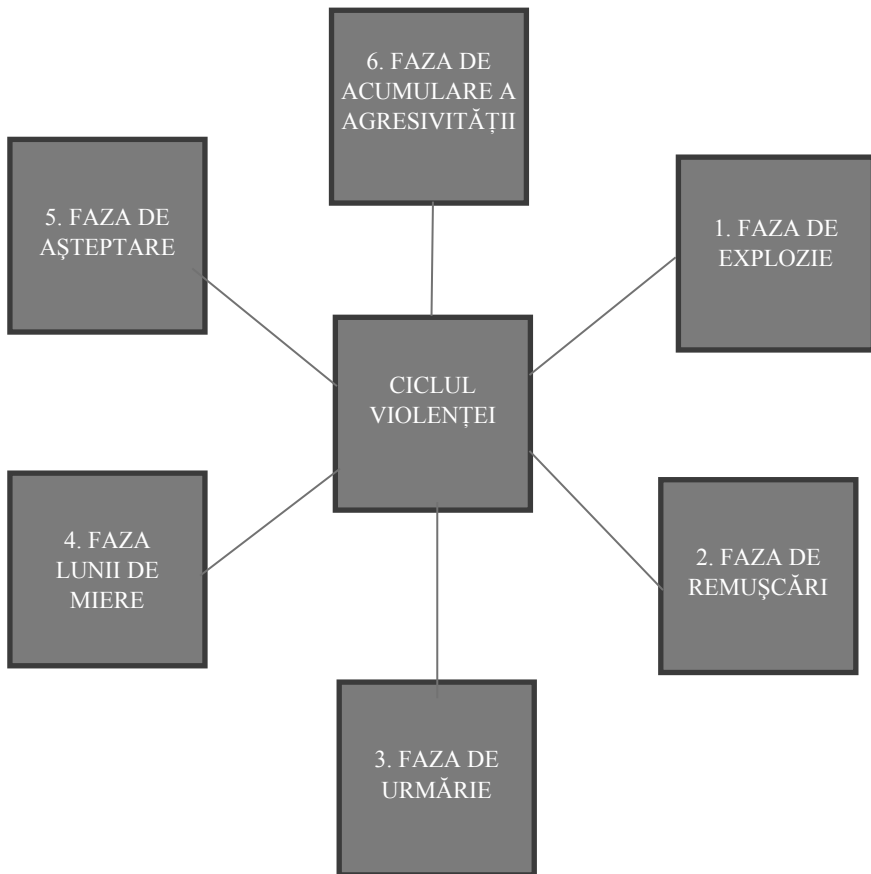
2. Faza de remușcări: este faza în care agresorul se simte rușinat sau vinovat pentru actul de violență comis. De obicei nu își asumă responsabilitatea pentru comiterea violenței, afirmând că a fost provocat de victimă sau nu și-a dat seama ce face datorită consumului de alcool. Promite că astfel de lucruri nu se vor mai întâmpla.

3. Faza de urmărire: dacă victima îl părăsește imediat după incident, agresorul va încerca din răspuțeri să-i cumpere bunăvoința, să-i amăgească vigilența prin cadouri, comportament ireproșabil, atent, iubitor. Mai există varianta în care el se declară neajutorat fără ea sau amenință că se va sinucide.

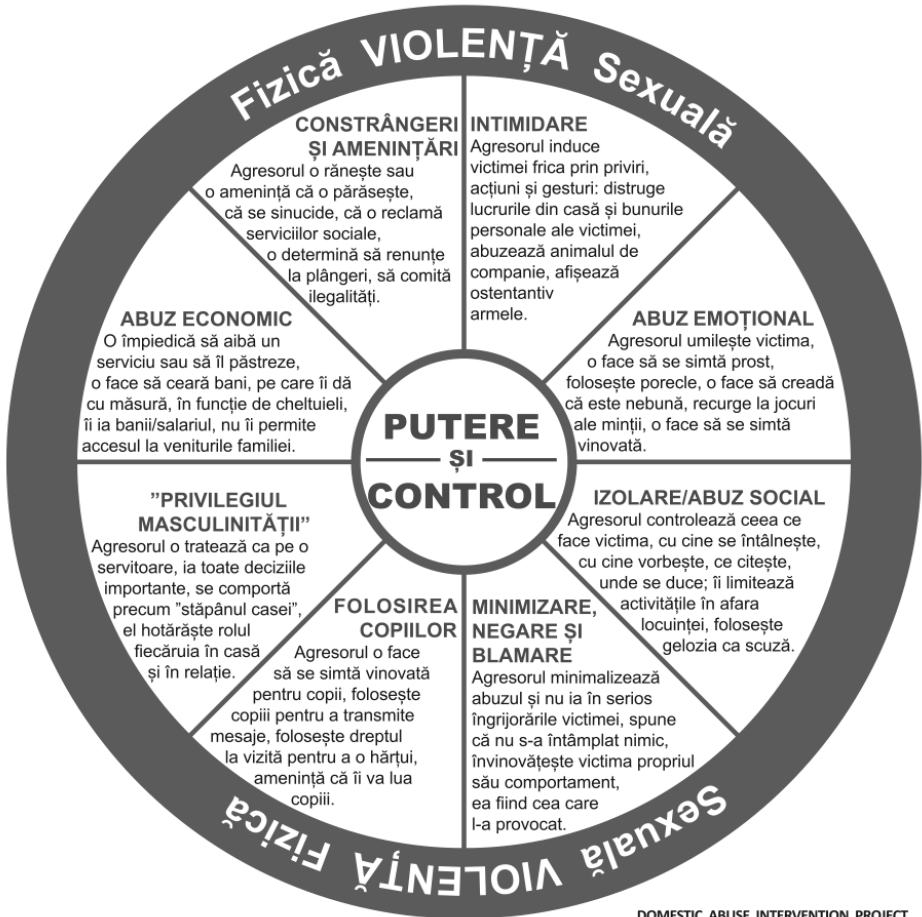
4. Faza de relaxare (a „lunii de miere”): este o fază de falsă acalmie, în care agresorul devine mai comunicativ, mai atent cu nevoile victimei, iar ea speră că el s-a schimbat. Dacă cei doi se împacă, de obicei niciunul nu mai vrea să își amintească durerea resimțită după episodul violent. Din nefericire, în majoritatea cazurilor ciclul se reia de la capăt, până când victima își pierde încrederea în sine, în propriile sentimente și propria judecată.

5. Faza de așteptare: victima se simte din nou dominată de agresor, pentru că exercită controlul asupra ei și din cauza faptului că i-a slăbit încrederea în forțele proprii și are o imagine de sine scăzută.

6. Faza de acumulare a agresivității: agresorul acumulează tensiune. Aceasta este motivată de diferiți factori: stres de la serviciu, obligații familiale etc. Comportamentul său devine din ce în ce mai agresiv și nu contează deloc că cei din jur încearcă să îl detensioneze. Această stare există și la cuplurile non-conflictuale, dar la cele în care există violență. Se trece în faza 1.

Figura 1. *Ciclul violenței domestice (JSI, 2007)*

ANEXA 2



CUPRINS

PREFAȚĂ.....	5
INTRODUCERE.....	9
VICTIMA CARE A OBTINUT 8 ORDINE DE PROTECȚIE CONSECUTIV	16
Primul ordin de protecție admis. Minorul este încredințat victimei. Locuința minorului este stabilită la mamă	16
Al doilea ordin de protecție admis. Minorul este încredințat victimei. Locuința minorului este stabilită la mamă	19
Al treilea ordin de protecție emis. Ordinele anterioare încălcate. Poliția pune la dispoziția victimelor buton de panică, prin intermediul unei firme de protecție și pază. Instanța recomandă pârâtului-agresor să se adreseze medicului de familie pentru a beneficia de tratament în vederea evitării consumului de băuturi alcoolice	24
Al patrulea ordin de protecție admis. Minorul este încredințat victimei. Locuința minorului este stabilită la mamă.....	27
Al cincilea ordin de protecție admis, acesta doar pe durata de 2 luni. Agresorul obligat să urmeze tratament în scopul dezintoxicării (dezalcoolizare).....	30
Al șaselea ordin de protecție admis pentru 6 luni. Agresorul încalcă în mod continuu ordinul de protecție	33
Al șaptelea ordin de protecție admis pentru 6 luni. Agresorul încalcă în mod continuu ordinul de protecție. Se menține obligația de a urma tratament pentru dezalcoolizare	36
Al optulea ordin de protecție emis pentru 6 luni. Instanța reco- mandă pârâtului-agresor să urmeze tratament de dezintoxicare (dezalcoolizare). Obligă pârâtul-agresor să se prezinte o dată la trei zile la Secția de Poliție – competentă cu supravegherea respectării ordinului de protecție. Obligă pârâtul-agresor să dea informații organului de poliție cu privire la noua sa locuință	40

ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ SEXUALĂ	47
Cerere pentru emiterea ordinului de protecție admisă în parte, numaifată de reclamantă, nu și față de minor. Durata ordinului de protecție 3 luni. Distanța pe care agresorul trebuia să o păstreze față de victimă - 100 m	47
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ RELIGIOASĂ.....	54
Violență fizică, psihică și spirituală. Obligarea victimei de a se converti la un anumit cult religios împotriva voinței acesteia	54
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ ECONOMICĂ	57
Cerere respinsă în fond. Reclamanta formulează apel, nemotivat. Tribunalul admite apelul, reține acte de violență economică. Obligă pârâțul să urmeze ședințe de consiliere psihologică.....	57
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ VERBALĂ	67
Violență verbală exercitată de pârâtă asupra reclamantului. Ordin de protecție emis pe durată maximă.....	67
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ PSIHICĂ	70
Violență fizică, verbală și psihologică prin amenințările repetate cu moartea. Agresor bolnav psihic. Ordin de protecție emis în favoarea reclamantei.....	70
Victima obține și al doilea ordin de protecție. Agresorul, fost agent de poliție, pensionat medical, victima, agent de poliție activ. Violență psihică, amenințări cu moartea.....	72
Ordin de protecție emis pentru violențe fizice și psihice. Respinge cererea privind emiterea unui ordin de protecție în favoarea minorului. Respinge cererea de încredințare a minorului pe perioada ordinului de protecție	76
Ordin de protecție emis numai pentru reclamantă, nu și pentru minoră.....	79
Cerere admisă în parte. Ordin de protecție emis pentru o perioadă de 3 luni. Violență psihologică.....	82

Violență psihică. Cerere admisă în parte. Ordin de protecție emis pentru o durată de 2 luni. Distanța pe care agresorul trebuie să o păstreze față de victimă este de 100 m. Se resping capetele de cerere privind emiterea ordinului de protecție în favoarea minorului și obligarea predării armelor	86
Cerere admisă în parte. Instanța reține acte de violență psihică	90
Violențe fizice și psihologice exercitate asupra victimei. Ordin de protecție emis împotriva soțului agresor. Cerere pentru emiterea ordinului de protecție în favoarea fiicei minore, respinsă	97
Al doilea ordin de protecție emis. Primul ordin de protecție încălcat de către agresor	103
Violența fizică și psihologică. Ordin de protecție emis în favoarea reclamantei și a minorei. Încredințarea minorei și stabilirea domiciliului acesteia la reclamantă	107
Cerere pentru emiterea unui nou ordin de protecție respinsă. Reclamanta formulează apel. Apel respins	112
Victima obține și al doilea ordin de protecție pe fondul comportamentului pârâtului-agresor, care a încălcat de mai multe ori ordinul de protecție existent.....	119
Instanța emite al treilea ordin de protecție, justificat de faptul că pârâtul a încălcat și cel de-al doilea ordin de protecție, iar victimele au fost nevoite să se refugieze într-un Centru de Primire în Regim de Urgență a Victimelor Violenței în Familie, deși se aflau sub protecția legii și a hotărârii judecătorești. Fiica minoră, victimă și ea, face o nouă tentativă de suicid pe fondul altercațiilor familiale.....	121
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU VIOLENȚĂ FIZICĂ.....	126
Victima luată cu forță de la mormântul fiului său, sechestrată, maltrată fizic (prin tăierea părului, arderea sprâncenelor, obligarea acesteia să ingereze sare până la leșin) și psihic (prin amenințări cu moartea) obține ordin de protecție pe durata maximă	126
Cerere formulată pentru emiterea ordinului de protecție admisă în integralitate: agresorul evacuat din imobilul proprietatea reclamantei, iar aceasta, reintegrată în domiciliu. Obligarea agresorului la consiliere psihologică.....	129

Instanța a pus în vedere reclamantei să dovedească prin proba testimonială faptul că agresiunile fizice dovedite cu acte medicale, dar și vizibile fizic la momentul judecării cauzei, provin din agresiunile fizice exercitate de către pârât. Mama reclamantei cu care părțile conviețuiau nu a fost acceptată ca martor.....	134
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS, AGRESORU LA FOST OBLIGAT SĂ PREDEA ARMELE.....	137
Instanța emite ordin de protecție pentru reclamantă și fiica sa și obligă pârâtul să predea armele poliției, cu toate că reclamanta nu a făcut dovada în instanță că acesta ar deține arme.....	137
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS, AGRESORUL OBLIGAT LA PLATA CHIRIEI.....	141
Cerere pentru emiterea ordinului de protecție admisă și pârâtul obligat la plata unei sume de bani reprezentând contravaloarea chiriei și a întreținerii în favoarea reclamantei și a fiului minor al păților	141
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS, AGRESORUL OBLIGAT SĂ URMEZE TRATAMENT ÎN SCOPUL DEZINTOXICĂRII	146
Agresor evacuat din imobil. Minoră încredințată reclamantei-victime. Agresor obligat să urmeze consiliere psihologică. I se recomandă agresorului efectuarea unui tratament pentru dezintoxicare.....	146
Ordin de protecție emis pentru violențe fizice. Pe fondul consumului de alcool, agresorul avea halucinații vizuale și auditive. Victimă agresată pentru o presupusă infidelitate dezvăluită agresorului de o „voce”	149
Al doilea ordin de protecție emis în completarea primului.....	152
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS, AGRESORUL OBLIGAT SĂ URMEZE CONSILIERE PSIHOLAGICĂ	156
Violența fizică și psihologică asupra reclamantei. Abuz sexual, fizic și verbal asupra copilului minor. Ordin de protecție emis în favoarea reclamantei și a minorului. Pârâtul a fost obligat la consiliere psihologică.....	156

Ordin de protecție emis împotriva agresorului cunoscut cu afecțiuni psihice. Evacuarea agresorului din imobil. Obligarea agresorului la consiliere psihologică.....	161
Agresor obligat la consiliere psihologică. Durata ordinului de protecție a fost majorată de instanța de apel de la 1 lună la 6 luni.....	163
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS LA SOLICITAREA PARCHETULUI.....	174
Cerere pentru emiterea ordinului de protecție formulată de către Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București pentru victima N.A.A. Violență fizică și psihică exercitate asupra reclamantei. Nu se rețin acte de violență față de minor și mama reclamantei.....	174
ORDIN DE PROTECȚIE EMIS PENTRU CONCUBIN	178
Ordin de protecție emis împotriva fostului concubin. Protecția o vizează atât pe reclamanta însărcinată, inclusiv prin interzicerea apropierii agresorului de spitalul unde se internează victima pentru monitorizarea sarcinii, dar și față de minoră (fiica victimei dintr-o căsătorie anterioară), față de care agresorul a proferat mai multe amenințări	178
Relație de concubinaj. Ordin de protecție emis pentru 3 luni. Stabilirea locuinței minorului la mamă, dar exercitarea custodiei în comun de către ambii părinți	181
CERERE PENTRU EMITEREA ORDINULUI DE PROTECȚIE RESPINSĂ CA INADMISIBILĂ	186
Cerere respinsă ca inadmisibilă pe considerentul că reclamanta și pârâtul nu au stabilit relații asemănătoare celor între soți. Apel admis. Ordin de protecție emis în favoarea reclamantei, pe durată maximă	186
Cerere respinsă ca inadmisibilă pe motiv că părțile nu mai conviețuiesc de 4 luni	191

CERERE PENTRU EMITEREA ORDINULUI DE PROTECȚIE RESPINSĂ CA NÎNTEMEIATĂ 196

Cerere pentru emiterea unui ordin de protecție prin care să fie limitat dreptul de folosință al intimatului asupra unei camere din imobilul proprietate comună. Cerere respinsă..... 196

Cerere formulată pentru emiterea ordinului de protecție respinsă cu motivarea: „*instanța nu poate reține starea de pericol invocată de reclamantă în ceea ce o privește pe aceasta. Nu s-a făcut dovada că pârâtul pune în pericol viața acesteia și nicio probă din dosar nu conduce la această situație de fapt*” 199

Cerere respinsă întrucât nu a fost dovedită. Soluție pronunțată chiar în ziua depunerii cererii. Reclamanta nu a formulat apel 206

CERERE PENTRU REVOCAREA ORDINULUI DE PROTECȚIE RESPINSĂ..... 210

Cerere pentru revocarea ordinului de protecție respinsă, ca rămasă fără obiect..... 210

AGRESIUNE PSIHOLAGICĂ, AMENINȚARE CU MOARTEA. VICTIMELE OBȚIN TREI ORDINE DE PROTECȚIE. AGRESOR CONDAMNAT LA 6 LUNI ÎNCHISOARE CU EXECUTARE ȘI LA MĂSURA DE SIGURANȚĂ A OBLIGĂRII LA TRATAMENT MEDICAL..... 212

Primul ordin de protecție se emite în favoarea reclamantei, a fiicei minore a părților și a părinților reclamantei, pentru agresiuni psihologice 212

Al doilea ordin de protecție se emite pe fondul încălcării de către agresor a primului ordin. Se reține un comportament ce denotă iresponsabilitate, agresorul proferează insulte și amenințări atât la adresa petentei cât și a unor judecători 214

Agresorul este condamnat la pedeapsa închisorii și la măsura de siguranță a obligării la tratament medical, pentru amenințare și încălcarea ordinului de protecție..... 216

Al treilea ordin de protecție se emite întrucât pârâtul adresează reclamantei amenințări cu acte de violență și cu răpirea minorei. În timp ce se afla în penitenciar a trimis mai multe scrisori reclamantei,

părinților reclamantei și fiicei minore a părților în care folosea un limbaj extrem de obscen, insultător și amenințător	221
VICTIMA UCISĂ DEȘI ERA BENEFICIARA UNUI ORDIN DE PROTECȚIE	226
Acte de violență fizică și psihică grave. Agresor bolnav psihic. Respingerea cererii de încredințare a minorilor. Lăsarea în grija agresorului a fetei în vârstă de 5 ani	226
DESPRE ASOCIAȚIA ANAIS	234
ANEXA 1. Ciclul violenței domestice	236
ANEXA 2. Roata puterii	238

